Έτος ΣΤ'

Τεῦχος 125ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς—Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς Β'
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, Ἰατρὸς
ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ, Ἀρχιφύλαξ
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΒΛΥΣΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τ. Ἐφέτης, Γεν. Γραμμ. Ἑλλ. Ἐ. Π. Δ.—Μέλος Δ. Σ. τῆς Δ.Ε.Π. Δ.
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεὺς
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΙΓΓΛΕΖΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, τ. Ἀστυνόμος Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἰατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου Ἑλληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Ἱστορικὸς
ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΚΟΡΕΣΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, τ. Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς—Δικηγόρος
ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΡΟΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΑΡΟΥΖΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, Ἀρχιτέκτων
ΛΕΜΟΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου—Δ/τωρ Δικαίου
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΜΑΝΟΥΣΟΥ ΕΛΕΝΗ, Λογοτέχνις
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Καθηγητὴς Δικαστικῆς Γραφολογίας
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, Ἰατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ἀρχιφύλαξ
ΡΑ·Ι·ΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου—Σύμβουλος Ἐπικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου Ἀθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, Ἀρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, Ἀντεισαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
ΤΣΑΧΑΓΕΑΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ἰατρὸς—Πρόεδρος Ἑταιρίας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμνασιάρχης
ΧΑΝΔΡΗΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ, Φοιτητὴς Νομικῆς

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 125ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1958)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

VI. ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1944

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

194.—Ἀνασυγκρότησις καὶ κινητοποίησις τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

195.—Σύλληψις τῶν ἐγκληματιῶν κομμουνιστῶν.

***

194. Ἀνασυγκρότησις καὶ κινητοποίησις τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

Ὅταν στὶς 5 Ἰανουαρίου 1945 οἱ κομμουνισταὶ ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα καὶ οὐσιαστικὰ αἰχμαλωτίστηκαν ὅλοι στὸ λεκανοπέδιο τῆς Ἀττικῆς, οἱ Ἀστυνομικὲς Ὑπηρεσίες ἀνασυγκροτήθηκαν σχεδὸν αὐθημερὸν μὲ ἀξιοθαύμαστη ταχύτητα. Μήτε ἡ κόπωσι, μήτε τὰ πολυάριθμα θύματα σὲ νεκροὺς καὶ τραυματίες ἐπέδρασαν στὴν ἀντοχὴ καὶ τὴ θελητικότητα τῶν ἀστυνομικῶν.

Ὑπῆρχαν ἄπειρα θέματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε ἀμέσως ν' ἀσχοληθῇ ἡ Ἀστυνομία καὶ νὰ τὰ τακτοποιήσῃ ὥστε ν' ἀποκατασταθῇ κατὰ κάποιο τρόπο ἡ τάξις καὶ ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς στὴν πρωτεύουσα. Τὰ θέματα αὐτὰ δὲν ἦσαν ἁπλᾶ, ἦσαν πολύπλοκα καὶ δύσκολα.

Ὁλόκληρη ἡ πόλις εἶχεν ἐρειπωθῇ. Οἱ ἀνατινάξεις τῶν σπιτιῶν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς γιὰ νὰ κάνουν ὁδοφράγματα, οἱ ἄλλες ποὺ ἔγιναν γιὰ ἐκδίκησι, ἡ ἀνασκαφὴ τῶν δρόμων γιὰ νὰ ἐμπηχθοῦν σιδερένιοι πάσσαλοι ὡς ἐμπόδιο στὰ τάνκς καὶ τὰ ὀχήματα τῶν Ἐθνικῶν Δυνάμεων, τὰ σπασμένα κρύσταλλα, τὰ πτώματα ποὺ ἦσαν ἐγκαταλελειμμένα στοὺς δρόμους ἢ ποὺ εἶχαν ταφῇ πρόχειρα στὰ διάφορα οἰκόπεδα, εἴτε ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, εἴτε ἀπὸ τοὺς οἰκείους τῶν θυμάτων,

ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ μεταφέρουν καὶ νὰ τὰ θάψουν στὰ νεκροταφεῖα, ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τακτοποιηθοῦν.

Ἔτσι, τὶς πρῶτες μετὰ τὸ Δεκεμβριανὸ ἔγκλημα ἡμέρες, οἱ ἀστυνομικοὶ τῶν Τμημάτων τάξεως φρόντισαν μὲ κάθε μέσο ν' ἀπαλλάξουν τοὺς δρόμους ἀπὸ τὰ ἐρείπια καὶ τὰ ἄλλα ἐμπόδια, ὥστε ν' ἀποκατασταθῇ ἡ κυκλοφορία τῶν πεζῶν καὶ τῶν ὀχημάτων. Στὴν ἐκκαθάρισι αὐτὴ τῶν δρόμων ἐβοήθησαν πολὺ καὶ τὰ εἰδικὰ μηχανήματα (μπουλντόζες) μὲ τὰ ὁποῖα ὅλοι οἱ ὄγκοι τῶν ὑλικῶν ρίχτηκαν στὰ οἰκόπεδα.

Παράλληλα οἱ Διοικηταὶ τῶν Τμημάτων ἐνεθάρρυναν τοὺς ἐθνικόφρονας πολίτας ν' ἀνοίξουν τὰ καταστήματά τους καὶ νὰ προβοῦν σὲ μικροεπισκευὲς τῶν φθορῶν, ὥστε νὰ ἐπανέλθῃ ἡ πόλις στὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς.

Ἕνα ἄλλο σπουδαῖο θέμα ἦταν ἡ ἀποκατάστασι τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀσφαλείας.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς μόλις κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς 5ης Ἰανουαρίου 1945, οἱ πολῖτες σ' ὅλες τὶς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν ἀντελήφθησαν, ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα καὶ κυνηγημένοι ἀπὸ τὶς Ἐθνικὲς Δυνάμεις τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Ἀστυνομίας πέταξαν τὰ ὅπλα καὶ προσπάθησαν νὰ διαφύγουν, ἄλλοι μὲν σὲ γειτονικὲς κομμουνιστικὲς χῶρες καὶ ἄλλοι σὲ ἀσφαλῆ μέρη· καὶ τότε, μόλις ἄρχισαν, νὰ βγαίνουν ἐλεύθερα στοὺς δρόμους ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ νὰ ἐκδηλώνουν μὲ συγκινητικοὺς τρόπους τὸν ἐνθουσιασμό τους.

Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ προχωροῦσαν στὶς ἐλασοκρατούμενες μέχρι τότε συνοικίες, κατεχειροκροτοῦντο. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, ποὺ τρομαγμένα εἶχαν κλειστῆ ἕνα μῆνα τώρα στὰ ὑπόγεια τῶν σπιτιῶν τους, ἀγκάλιαζαν καὶ φιλοῦσαν τοὺς ἀστυφύλακες καὶ ὅλοι ἔσπευδαν νὰ καταγγείλουν τοὺς ἐγκληματίες καὶ τὰ ἀποτρόπαια ἔργα τους.

Ἦταν φανερὸ ὅτι καὶ μόνη ἡ ἄμεση ἐπανεγκατάστασις τῶν ἀστυνομικῶν στὰ Τμήματά τους ἀποκατέστησε ἀκέραιο τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν. Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν καὶ τὰ Παραρτήματά της ἄρχισαν ἀμέσως τὸ δυσκολώτατο ἔργο τους.

Εἶχαν πολλὰ νὰ κάνουν, ὥστε ὁ ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὴν ἀνάκτησι τῆς κοινωνικῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν νὰ παγιωθῇ, καθόσον οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἐξαπατηθοῦν ἀπ' τοὺς κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι κάθε φορά, ποὺ χάνουν ἕνα ἐγκληματικὸ παιχνίδι, παρουσιάζονται μὲ ἄλλο προσωπεῖο γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς ἀφελεῖς καὶ νὰ προπαρασκευάσουν νέα συνομωσία καὶ νέα ἐγκλήματα.

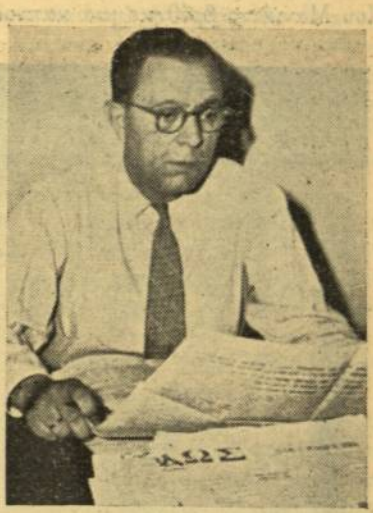
Ἔτσι καὶ ὅταν κατόπιν ἐπεμβάσεως τῶν συμμάχων καὶ ἰδίως τῶν Ἄγγλων ἐξεδηλώθη μετὰ τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1944, σὲ ὑπερβολικῶς μεγάλη ἔντασι, ἡ μακροθυμία τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους ἀπέναντι τῶν ἐγκληματιῶν κομμουνιστῶν, μὲ τὴ γνωστὴ συνθήκη τῆς Βάρκιζας, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν γελάστηκαν, ἀλλὰ προσπάθησαν νὰ συλλάβουν καὶ νὰ παραδώσουν στὴν Δικαιοσύνη ὅλους ἐκείνους τοὺς κομμουνιστὰς ποὺ ἔκαναν ἀποτρόπαια ἐγκλήματα κατὰ τῆς ζωῆς τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν καὶ τῶν ἀστυνομικῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πλείστους εἶχαν κατακρεουργήσει κυριολεκτικῶς.

Σημ.: Στὸ ἱστορικὸ τῆς δράσεως τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ποὺ περιλαμβάνεται στὸ τεῦχος 121, ἐγένοντο μερικὲς παραλείψεις μνείας ἀστυνομικῶν καὶ πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίστηκαν καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ Δεκεμβριανοῦ κινήματος. Οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ ἑξῆς: 1) Ὁ Ἀστυνόμος τότε καὶ νῦν Ἀστυν. Δ)ντὴς Β' κ. Ἰωάννης Πανέτσος, 2) Ὁ Ὑπαστυνόμος τότε καὶ νῦν Ἀστυνόμος Α' κ. Κωνσταντῖνος Ὑφαντῆς, ὅστις μάλιστα ἀναφέρεται ὡς διακριθεὶς εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ Ταγματάρχου κ. Χατζηλία, 3) Ὁ τότε Ὑπαστυνόμος κ. Γεώργιος Τσακανίκας καὶ 4) Ὁ δημοσιογράφος κ. Γ. Ι. Καλαντζάκος μετὰ τῶν κ.κ. Χρήστου καὶ Γεωργίου Γαλανοπούλου, καθηγητῶν, (ἀδελφῶν τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Γαλανοπούλου Θεράποντος), οἱ ὁποῖοι ἐπολέμησαν παρὰ τὸ πλευρὸ τῶν ἀστυνομικῶν, ἐπιδείξαντες ἐξαίρετον θάρρος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐτιμήθησαν μὲ τὸ μετάλλιον ἐξαιρέτων πράξεων.

195. Σύλληψις τῶν ἐγκληματιῶν κομμουνιστῶν.

Ὅλα τὰ παραπάνω θέματα μπῆκαν στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν καθηκόντων τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ εἰδικώτερα τῶν Ὑπηρεσιῶν Γενικῆς Ἀσφαλείας καί

α) Ἡ ἀναζήτησις καὶ σύλληψις τῶν ἐγκληματιῶν κομμουνιστῶν, ποὺ στὰ χέρια τους ἀκόμη ἦταν νωπὸ κι' ἄχνιζε τὸ αἷμα τῶν θυμάτων, ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς δύσκολη καὶ ἐπικίνδυνη. Γιατὶ οἱ καπεταναῖοι, οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. τῆς Ο.Π.Λ.Α. καὶ τῆς Ε.Π.Ο.Ν. παρὰ τὶς διατάξεις τῆς συνθήκης τῆς Βάρκιζας δὲν παρέδωσαν ὅλο τὸν ὁπλισμό τους, ἀλλὰ ἐκράτησαν τὰ χρήσιμα γι' αὐτοὺς ὅπλα καὶ παρέδωσαν μερικὰ κατεστραμμένα. Ἔτσι κάθε φορὰ ποὺ ἀνεκαλύπτοντο, προέβαλαν ἀντίστασι μέχρις ὅτου σκοτωθοῦν ἢ συλληφθοῦν.

Ὁ κ. Γεώργιος Καλαντζάκος, δημοσιογράφος τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κῆρυξ»

Οἱ ἀνακρίσεις παρ' ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ γίνωνται κανονικὰ καὶ μὲ πνεῦμα δικαιοσύνης, ὥστε νὰ μὴν ἀδικηθῇ κανεὶς καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἀπεσπάσθησαν ἀμέσως εἰδικοὶ ἀνακριταὶ (δικασταὶ) στὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα ποὺ ἔπαιρναν ἀμέσως στὰ χέρια τους τὶς δικογραφίες, τὶς μελετοῦσαν καὶ κατόπιν ἀπεφάσιζαν γιὰ τὴν προφυλάκισι ἢ ὄχι.

Κατὰ ἑκατοντάδες ἐγένοντο οἱ συλλήψεις κάθε μέρα, γιατί, ὅπως πάντοτε κάνουν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμουνιστῶν, φρόντισαν νὰ διαφύγουν μόνοι αὐτοὶ στὶς χῶρες τοῦ παραπετάσματος, φορτωμένοι μὲ χρυσάφι, ἀφίνοντας ὅμως πίσω τους τοὺς ὑποτακτικούς των, τοὺς ὁποίους οἱ ἴδιοι εἶχαν παρασύρει στὸν κομμουνισμὸ καὶ τὸ ἔγκλημα.

Τὰ ἀστυνομικὰ κρατητήρια γέμιζαν καθημερινῶς ἀπὸ ἐγκληματικὲς φυσιογνωμίες καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐστέλλοντο στὶς φυλακές. Ἂν ἦταν δυνατὸ ν' ἀσχοληθῇ κανεὶς μὲ τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ ἕνα πρὸς ἕνα, θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ μιὰ εἰκόνα γιὰ τὸ μεγαλύτερο ἐγκληματικὸ ὄργιο ποὺ ἔγινε ποτὲ στὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ ξεπέρασε κάθε προηγούμενο, γιατὶ τὸ ἔγκλημα αὐτὴ τὴ φορὰ διεπράττετο μὲ ψυχραιμία, μὲ στυγνότητα καὶ μὲ ἀναλγησία, ὄχι ἀπὸ ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ ἀπὸ Ἕλληνες καὶ ἐστρέφετο κατὰ Ἑλλήνων.

Ἦσαν ἀπίστευτες οἱ φρικιαστικὲς ἐγκληματικὲς πράξεις, τὶς ὁποῖες οἱ ἔρευνες τῆς Ἀστυνομίας καὶ οἱ ἀνακρίσεις ἔφεραν σὲ φῶς καὶ πού, ὅταν ἐγνώσθησαν καὶ ἀπεδείχθησαν μὲ ἀτράνταχτα πειστήρια, προκάλεσαν τὴ συγκίνησι ὅλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

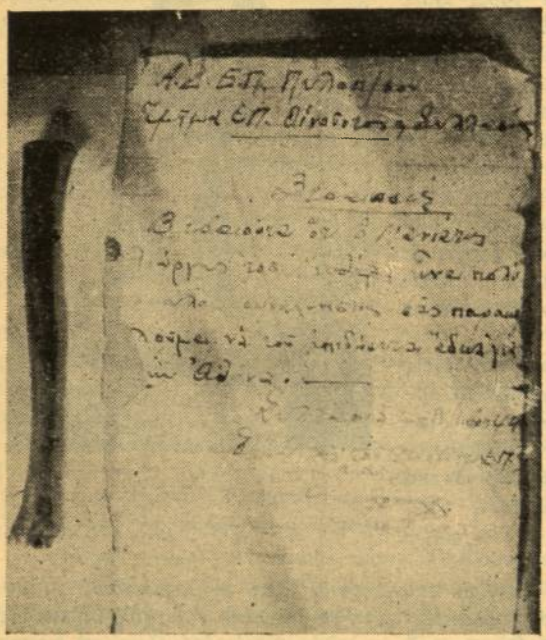
Κάδοι ὁλόκληροι βρέθηκαν γεμᾶτοι μὲ τοὺς βολβοὺς τῶν ματιῶν, τοὺς ὁποίους οἱ ἀναμορφωταὶ αὐτοὶ τοῦ κόσμου ἐξώρυχναν μὲ πηρούνια ἀπὸ τοὺς ἀτυχεῖς πολίτες, ποὺ εἶχαν διαπράξει τὸ τεράστιο ἔγκλημα νὰ εἶναι ἁπλῶς ἐθνικόφρονες ἢ νὰ ὑπηρετοῦν τὴν Πατρίδα τους. Κάποιος μονόφθαλμος παρουσιάστηκε καὶ κατέθεσε ὅτι μόλις πρὸ 10 ἡμερῶν οἱ κομμουνισταὶ τοῦ ἔβγαλαν τὸ μάτι μὲ τὸ πηροῦνι καὶ τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ τὸ φάγῃ ὁ ἴδιος ἀμέσως, ἄλλως θὰ τὸν κατέσφαζον.

Στὴν Καλλιθέα, ἐκεῖ ποὺ εἶναι τὰ ἀσβεστοκάμινα, οἱ ἀστυνομικοὶ βρῆκαν δυὸ γάντια ἀπὸ δέρμα ἀνδρὸς καὶ ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι ὅτι στὸ σημεῖο αὐτὸ κάποιος χασάπης κομμουνιστὴς εἶχε δέσει σὲ μιὰ τηλεγραφοκολώνα ἕνα δυστυχῆ χω-

ροφύλακα καὶ μὲ ἕνα μαχαίρι τοῦ ἔγδαρε τὰ χέρια καὶ κατόπιν τοῦ ἔγδαρε τὰ στήθη καὶ τὸν ἄφισε νὰ πεθάνῃ ἔτσι γδαρμένος.

Στὸ πτῶμα ἑνὸς κομμουνιστοῦ ποὺ σκοτώθηκε στὸ συνοικισμὸ Ἐξαρχείων βρέθηκε μιὰ φωτογραφία του, ποὺ τὸν παρίστανε τὴ στιγμὴ ὅπου ἔσφαζε ἕνα πολίτη. Τὸν εἶχε πιάσει ἀπ' τὰ μαλλιά, εἶχε στηρίξει τὸ σβέρκο του πάνω στὸ γόνατό του καὶ εἶχε χώσει τὴ μύτη τοῦ μαχαιριοῦ στὸ λαρύγγι τοῦ θύματος. Ἔτσι ἀποθανάτισε τὸ ἔγκλημά του, γιὰ νὰ ἔχῃ κατόπιν τίτλους στὴν ἱεραρχία τοῦ κομμουνισμοῦ.

Στὰ θυλάκια ἑνὸς ἄλλου στελέχους, ποὺ συνελήφθη στὶς 2-1-1945, τοῦ Γεωργίου Μανιάτη, βρέθηκε μιὰ καπνοσύριγγα (πίππα) τὴν ὁποία μετεχειρίζετο ὁ ἴδιος καὶ ἡ ὁποία ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ λεπτὸ ἀνθρώπινο κόκκαλο μήκους 10 ἑκατοστῶν. Ἐπὶ τοῦ ἰδίου βρέθηκε καὶ συστατικὸ σημείωμα ὅτι εἶναι καλὸς συναγωνιστής.

Ἡ καπνοσύριγγα (πίππα) ἀπὸ ἀνθρώπινο κόκκαλο ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ κομμουνιστὴς Γ. Μανιάτης καὶ τὸ συστατικὸ σημείωμα ὅτι εἶναι καλὸς...συναγωνιστής.

Γιὰ τὴν ἀποκάλυψι καὶ βεβαίωσι ὅλων αὐτῶν τῶν φρικαλέων ἐγκλημάτων ἐργάζονταν νύκτα καὶ μέρα οἱ ἀστυνομικοί, ἐρευνῶντες, συλλέγοντες στοιχεῖα καὶ πειστήρια καὶ συντάσσοντες τὶς δικογραφίες. Καὶ ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἦταν πολὺ δύσκολη, γιατὶ οἱ κομμουνισταί, ὅταν πέρασαν οἱ πρῶτοι φόβοι τους καὶ εἶδαν ὅτι κατὰ κάποιο τρόπο ἐγένετο προσπάθεια νὰ μετριασθῇ ἡ ἔντασις γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους, ὕστερα ἰδίως ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τῆς συνθήκης τῆς Βάρκιζας, ἄρχισαν νὰ γίνωνται καὶ πάλιν προκλητικοί.

Οἱ Ἄγγλοι ἔφεραν στὴν Ἑλλάδα ἀεροπορικῶς τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. τὸν Νῖκο Ζαχαριάδη καὶ τὸν ἐγκατέστησαν στὰ γραφεῖα του. Καὶ ὁ Νῖκος ὁ Ζαχαριάδης ἄρχισε τὴ δουλειά του, ὅπως ἤξερε καὶ ὅπως εἶχε διδαχθῇ στὸ Πανεπιστήμιο τῆς ΚΟΥΤΒΗ, ὥσπου ὠργάνωσε τὸν τρίτο γύρο, γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ μιλήσουμε σὲ ἑπόμενα ἄρθρα μας.

Στὸ μεταξὺ ἡ Ἀστυνομία δὲν σταμάτησε τὴ δράσι της γιὰ τὴν παγίωσι τοῦ αἰσθήματος ἀσφαλείας καὶ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς νέας καταστάσεως ποὺ ἐδημιουργεῖτο.

(Συνεχίζεται)

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

● ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΩΚΕΤΑΙ ΠΟΙΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΤΑΙ ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ Ν' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΗ "Η ΟΧΙ; ●

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. **Δ. ΜΟΡΟΥ**

Τὶ τραγικὴ εἰρωνία γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, καὶ ποὺ ἡ κυρία μας ἀπασχόλησις εἶναι ἡ ἀνακάλυψις καὶ ἐφεύρεσις λύσεων μαζικῆς καταστροφῆς τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ ἐνδιαφέρεται ὁ Νόμος γιὰ τὴν ἀτομικὴ αὐτοκτονία καὶ νὰ κολακεύεται ἡ Πολιτεία, ὅτι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου θὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Κοινοῦ ἐπὶ τῶν συνεπειῶν, σὲ περίπτωσι ἀποτυχίας τοῦ διαβήματος πρὸς αὐτοκτονίαν, μὲ τὴν προσδοκίαν ὅτι θ' ἀποτρέψῃ τοὺς φθάνοντας σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἀπόφασί των.

Ἡ Ἀγγλία εἶναι σχεδὸν ἡ τελευταία χώρα ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῇ τὴν αὐτοκτονία καὶ κατ' ἀκολουθία καὶ τὴν ἀπόπειρα ταύτης ὡς ἔγκλημα, μιὰ διάκρισι ποὺ ἴσχυσεν γιὰ πολλὰ χρόνια καὶ σ' ὡρισμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Σκωτία ποτὲ δὲν ἐτάχθη μὲ τὴν ἀνωτέρω ἄποψι, οὔτε καὶ καμμιὰ ἄλλη Εὐρωπαϊκὴ χώρα.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Νόμου τιμωρία τῆς ἀποπείρας αὐτοκτονίας στὴν Ἀγγλία ἐπεκράτησε ὅλως συμπτωματικά.

Ἡ αὐτοκτονία θεωρεῖται ὡς ἀδίκημα, σὰν ἕνα κοινὸ ἔγκλημα, ἕνας τύπος ἀνθρωποκτονίας ποὺ προβλέπεται ἀπὸ τὸν Νόμο. Πρὶν ἀπὸ ἕνα αἰῶνα ἀκριβῶς, συνεζητήθη τὸ θέμα καὶ ἀπεφάνθησαν τότε ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ αὐτοκτονία θεωρεῖται ὡς ἔγκλημα, ἡ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας πρέπει νὰ θεωρῆται πρᾶξις ποινικῶς κολάσιμος.

Ἔτσι χωρὶς καμμιὰ ἀπόφασι τότε τοῦ Κοινοβουλίου, ἡ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας ἐπεκράτησε νὰ θεωρῆται πρᾶξις ποινικῶς κολάσιμος, καὶ ὡς τοιαύτη παρεπέμπετο στὰ Ὀρκωτὰ Δικαστήρια. Τὸ 1933 διὰ σχετικοῦ Νόμου τὸ ἀνωτέρω ἀδίκημα, δηλ. ἡ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας, ὑπήχθη στὴν ἁρμοδιότητα τῶν Πλημμελειοδικείων καὶ οἱ δικασταὶ ἐξουσιοδοτήθησαν νὰ δικάζουν τ' ἀδικήματα ταῦτα διὰ συνοπτικῆς διαδικασίας, κατόπιν συγκαταθέσεως τοῦ κατηγορουμένου. Ἡ ἰδία διαδικασία ἀκολουθεῖται καὶ σήμερα.

Περισσότερα ἀπὸ 5000 πρόσωπα αὐτοκτονοῦν σήμερα στὴν Ἀγγλία κάθε χρόνο. Τὰ δύο τρίτα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἄνδρες καὶ ἡ ἰδία ἀναλογία περίπου ἐπικρατεῖ σὲ πρόσωπα ὑπερβάντα τὸ 50ον ἔτος τῆς ἡλικίας.

Ὁ πραγματικὸς ἀριθμὸς αὐτῶν ποὺ ἐπιχειροῦν ν' αὐτοκτονήσουν ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τοὺς ἀναφερομένους στὶς στατιστικὲς ἀριθμούς. Ἴσως εἶναι 6—7 φορὲς μεγαλύτερος, καὶ ἡ ἐξήγησις σ' αὐτὸ δίδεται ἐκ τοῦ ὅτι, ἐλάχιστοι ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς καταγγέλλουν στὴν Ἀστυνομία τοὺς περὶ αὐτῶν θεραπευομένους δράστας ἀποπείρας αὐτοκτονίας, θεωροῦντες ὅτι, σύμφωνα μὲ τὸν ἠθικόν των κώδικα, δὲν ἔχουσι τοιαύτην ὑποχρέωσι.

Μὲ τὴν ἴδια ἄποψι τάσσονται καὶ τὰ διάφορα Νοσοκομεῖα.

Τὸ μειονέκτημα ποὺ παρουσιάζει ἡ ἀνωτέρω θεωρία, νὰ χαρακτηρίζεται δηλ. ὡς πρᾶξις κολάσιμος ἡ ἀπόπειρα αὐτοκτονίας, προκύπτει εὐθὺς ἀμέσως ἂν ἐξετάσωμεν τὴν τύχη αὐτῶν ποὺ περιέρχονται εἰς γνῶσιν τῶν Ἀρχῶν.

Ἡ διαδικασία διαφέρει ἀπὸ περιοχὴ σὲ περιοχή.

Σὲ μερικὲς περιοχὲς ἡ Ἀστυνομία οὐδέποτε ἀπαγγέλλει κατηγορίαν κατὰ τῶν

ἐπιχειρούντων ν' αὐτοκτονήσουν, σὲ ἄλλες πάλι φαίνεται ὡς ἀπαραίτητον ἐπακόλουθον τῆς ἀκολουθουμένης τακτικῆς.

Ἔτσι λοιπόν, στὰ δικαστήρια φθάνει μία περίπτωσις στὶς ὀκτώ, διότι εἶναι πολὺ δύσκολο στὴν Ἀστυνομία νὰ συγκεντρώσῃ τ' ἀπαραίτητα πρὸς κατηγορίαν στοιχεῖα καὶ πολὺ συχνά, ἀδύνατο νὰ φέρῃ εἰς φῶς καὶ κατ' ἀκολουθίαν στὰ δικαστήρια ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τῆς κατηγορίας.

Τὰ περισσότερα δικαστήρια, ἂν ὄχι ὅλα, συμπεριφέρονται μὲ συμπόνοια καὶ συμπάθεια πρὸς τὸν κατηγορούμενο ἄνδρα ἢ γυναῖκα, ποὺ στὴν ἀπελπισία του ἔφθασε στὸ σημεῖο ν' ἀποπειραθῇ ν' ἀφαιρέσῃ τὴ ζωή του.

Ἀπὸ 600 περίπου περιπτώσεις ποὺ δικάζονται κάθε χρόνο, πιὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μισοὺς δράστες ἀποστέλλονται σὲ Κλινικὲς καὶ Νοσοκομεῖα νὰ ὑποβληθοῦν σὲ ἀνάλογη ψυχιατρικὴ θεραπεία, καὶ τὸ $^1/_4$ περίπου τοῦ ἄνω ἀριθμοῦ ἀθῳοῦνται τῆς κατηγορίας παντελῶς ἢ ὑπὸ ὅρους.

Καμμιὰ σαρανταριὰ πρόσωπα στέλλονται στὶς φυλακὲς κάθε χρόνο μὲ μιὰ ποινὴ φυλακίσεως κατὰ μέσο ὅρο 4 μηνῶν, καὶ 3—4 τιμωροῦνται μὲ χρηματικὴ ποινή.

Πάντως καὶ οἱ 600 θεωροῦνται ἔνοχοι καὶ ὡς τοιοῦτοι καταχωροῦνται στὰ ποινικὰ μητρῶα.

Γιατὶ ἡ Κοινωνία ἀξιοῖ αὐτὸν τὸν περίεργο τρόπο μεταχειρίσεως, μόνο σὲ ἐλάχιστες περιπτώσεις ποὺ ἐπελέγησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον στὴ τύχη παρὰ τῆς Ἀστυνομίας;

Οὐδεὶς μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ ἀπειλὴ τῆς φυλακίσεως ἀποτελεῖ ἀνασχετικὸ ἐμπόδιο διὰ τὴν αὐτοκτονίαν. Αὐτὸ ποὺ ἀντιθέτως συμβαίνει μερικὲς φορὲς σήμερα, εἶναι ὅτι ὁ φόβος τῆς φυλακίσεως ὁδηγεῖ τὸ δράστη νὰ ἰσχυρισθῇ στὸ γιατρό του ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀποπείρας αὐτοκτονίας ἀλλὰ περὶ ἀτυχήματος, καὶ ἔτσι καθίσταται ἡ ἰατρικὴ θεραπεία σχεδὸν ἀδύνατος.

Ἕνα ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ ὑφισταμένου Νόμου, εἶναι ὅτι, μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ, ἵνα ὑποχρεωθῇ ὁ δράστης ποὺ δὲν δέχεται θεληματικὰ νὰ ὑποβληθῇ σὲ ψυχιατρικὴ θεραπεία, κατόπιν παραπομπῆς του παρὰ τοῦ δικαστηρίου.

Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πρέπει ν' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ ποῖοι ἀπὸ τοὺς ἐπιχειροῦντας ν' αὐτοκτονήσουν ἔχουν ἀνάγκη ψυχιατρικῆς θεραπείας καὶ ἂν πρέπει νὰ εἰσαχθοῦν ἐσωτερικοὶ στὰ Νοσοκομεῖα καὶ Κλινικὰς ἢ νὰ ὑποβληθοῦν σὲ θεραπεία ὡς ἐξωτερικοὶ ἀσθενεῖς;

Οὔτε ἡ Ἀστυνομία, οὔτε οἱ δικασταὶ συγκεντρώνουν τὰ ἀναγκαιοῦντα προσόντα νὰ κρίνουν, καὶ οἱ περισσότεροι ψυχίατροι ἐπιμένουν ὅτι, ἡ ἐπιβαλλομένη θεραπεία, κατόπιν ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων στοὺς ἐνόχους ἀποπείρας αὐτοκτονίας, εἶναι ἀμφίβολον ἂν εἶναι ἐπιτυχής.

Προσεκτικὸς χειρισμὸς ἑκάστη περιπτώσεως ἀπὸ ἕνα κατάλληλον γιατρόν, θὰ εἶχε ἀσφαλῶς ἀσυγκρίτως πιὸ καλλίτερα ἀποτελέσματα καὶ τὸ πλεῖστον αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων ὑπάρξεων θὰ ἐδέχοντο μὲ εὐχαρίστησι καὶ προθυμία νὰ ὑποβληθῶσι σὲ ψυχιατρικὴ θεραπεία.

Ὁ παρὼν Νόμος, ὅπως τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν καθώρισε προσφάτως, ἔχει τὶς ρίζες του βαθειὰ στὴ θρησκευτικὴ πίστι.

Οἱ Ἐκκλησίες κατὰ ἕνα μεγαλύτερο ἢ μικρότερο βαθμὸ προσβλέπουν καὶ θεωροῦν τὴν αὐτοκτονία ὡς ἕνα ἁμάρτημα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀδίκημα ἀπὸ τὸν Ποινικὸ Κώδικα.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ θρησκευτικὲς θεωρίες, σκέψεις καὶ ἀντιλήψεις, πιστεύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὡς ἔμφυτο τὸ δικαίωμα ν' ἀφαιρέσῃ τὴ ζωή του, ἂν αὕτη ἔχῃ καταστῇ σ' αὐτὸν ἀνυπόφορος καὶ δυσβάστακτο φορτίο.

Προοπτικὴ πάντως περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ Νόμου δὲν μπορεῖ νὰ στηριχθῇ ἐπάνω στὸ ἀνωτέρω ἐπιχείρημα.

Τὸ βασικὸ ἐρώτημα εἶναι, ἂν ἡ Πολιτεία εἶναι ἐξουσιοδοτημένη νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ παρόμοιες πράξεις καὶ νὰ λάβῃ τοιαῦτα σκληρὰ μέτρα γιὰ ὑπάρξεις ποὺ εἶναι ἄξιες οἴκτου, συμπάθειας καὶ συμπόνοιας.

Αὐτοὶ ποὺ αὐτοκτονοῦν ἢ ἐπιχειροῦν ν' αὐτοκτονήσουν εἶναι κυρίως πρόσωπα ποὺ τὸ λογικό των δὲν μπορεῖ νὰ κυριαρχήσῃ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ξέσπασμα ὑπερτάτης συγκινήσεως, πρόσωπα ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ σοβαρὲς διανοητικὲς καὶ ψυχικὲς διαταραχὲς καὶ πρόσωπα στὰ ὁποῖα ἐξ αἰτίας τῶν πνευματικῶς καὶ ψυχικῶν διαταραχῶν, ἐπικρατεῖ καὶ κυριαρχεῖ μιὰ ἔμμονος ἰδέα ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ζοῦν.

Ὅλοι σχεδὸν αὐτοὶ μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς πνευματικῶς καὶ ψυχικῶς ἄρρωστοι. Ἐλάχιστοι σκοτώνονται ἢ ἐπιχειροῦν νὰ σκοτωθοῦν μὲ ἤρεμη σκέψι ὅτι ἔτσι θ' ἀπαλλαγοῦν καὶ θ' ἀποφύγουν χειρότερα καὶ φρικτώτερα βασανιστήρια μιᾶς ἀθεράπευτης ἀσθένειας ἀπὸ τὴν ὁποία πάσχουν.

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος φθάνει στὸ σημεῖο νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασι ν' ἀφαιρέσῃ τὴ ζωή του καὶ ἀποτυγχάνει στὴν ἐπιχειρουμένη ἀπόπειρα, ποιὸ εἶναι τὸ καλὸ ποὺ θὰ προκύψῃ στὴν Κοινωνία ἂν οὗτος συλληφθῇ, κρατηθῇ, δικασθῇ καὶ ἀποσταλῇ ἴσως στὶς φυλακές;

Ἡ γνώμη τῶν ἐπιστημόνων ἰατρῶν καὶ κοινωνιολόγων ἀκόμη, εἶναι ὅτι, πρέπει ν' ἀπαλειφθῇ ἀπὸ τὸν Ποινικὸ Νόμο ἡ διάταξις αὕτη. Πολλοὶ Νομομαθεῖς ἔχουν ταχθῇ ἀπὸ μακροῦ χρόνου πρὸς τὴν ἰδία ἄποψι.

Μεταξὺ τοῦ εὐρέως Κοινοῦ τῆς Ἀγγλίας τὸ θέμα ἐπέσυρε ἐλαχίστην προσοχὴν κατὰ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ τώρα ποὺ καὶ πάλι ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα καὶ ἔφθασε στὸν τύπο καὶ στὸ Κοινοβούλιο, ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξεν ἐκπληκτική.

Ἀντίθεσι γιὰ τὴ ζητουμένη μεταρρύθμισι εἶναι ἀμελητέα.

Οἱ Ἐκκλησίες δὲν ἤγειραν πλέον ἀντιρρήσεις. Τὸ γενικὸ αἴσθημα ποὺ ἐπικρατεῖ τώρα σὲ ὅλους, φαίνεται πὼς εἶναι ὅτι καὶ ἡ Ἀγγλία πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ πλέον ὅλο τὸ πολιτισμένο Κόσμο στὸ θέμα.

Δ. ΜΟΡΟΣ

MODUS OPERANDI
(ΜΕΘΟΔΙΚΟΤΗΣ)

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀντιστρατήγου κ. ΑΤΣΕΡΛΕΥ
Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀστυνομίας, κατὰ πλήρη μετάφρασιν τοῦ τ. Ἀστυνόμου κ. **Γ. ΙΓΓΛΕΖΑΚΗ**

(Συνέχεια καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Β'. ΜΕΘΟΔΙΚΟΤΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΛΟΠΩΝ ΔΙΑ ΡΗΞΕΩΣ

α) Ἐξωτερικὴ ἐξέτασις τοῦ τόπου διαρρήξεως. β) Ἐσωτερικὴ ἐξέτασις τοῦ τόπου διαρρήξεως. γ) Ἀπόκρυψις τοῦ δράστου ἐντὸς τοῦ οἰκήματος. δ) Ἀντικλεῖδες. ε) Γενικαὶ παρατηρήσεις. στ) Περιγραφὴ ὑπόπτου ἢ καταζητουμένου.

Γ'. ΚΛΟΠΑΙ ΑΝΕΥ ΡΗΞΕΩΣ (ΑΠΛΑΙ)

α) Χαρακτηρισμὸς ἀδικήματος, χρονολογία, περιγραφὴ κλοπιμαίων, ἀξία, πόσα ἀνευρέθησαν, διεύθυνσις καὶ ἐπώνυμον παθόντος. β) Ἐσωτερικὴ ἐξέτασις. γ) Τεχνάσματα. δ) Ἀπόκρυψις ἐντὸς τῶν οἰκημάτων.

Δ'. ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΕΘΟΔΙΚΟΤΗΤΩΝ

Ε'. ΓΕΝΙΚΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ MODUS OPERANTI

***

Β'. ΜΕΘΟΔΙΚΟΤΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΛΟΠΩΝ ΔΙΑ ΡΗΞΕΩΣ

α) Ἐξωτερικὴ ἐξέτασις τοῦ τόπου διαρρήξεως.

1. Τίνι τρόπῳ ὁ δράστης προσεγγίζει εἰς τὸ οἴκημα;
2. Ὑπάρχουσιν ἴχνη περὶ τούτου;
3. Διὰ ρήξεως κατωρθώθη ἡ εἴσοδος;
4. Ἀνευρέθησαν ἀποτυπώματα; (π.χ. ποδῶν, δακτύλων, γονάτων κλπ.)
5. Ποῦ ἀνευρέθησαν ταῦτα; (π.χ. εἰς παράθυρα, θύρας, ἐπὶ τοῦ τοίχου).
6. Τίνι τρόπῳ ὁ διαρρήκτης ἐπλησίασεν τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἔνθα διέρρηξε;
7. Ποῖα μέσα μετεχειρίσθη;
8. Ἐὰν ἐλλείπουσι ἴχνη (ὅτε δὲν δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν τίνι τρόπῳ ἐγένετο ἡ διάρρηξις) μήπως ἐπλησίασε τὸ σημεῖον τῆς διαρρήξεως δι' ἀναρριχήσεως ἢ διὰ μετακινήσεως τῶν κιγκλίδων;
9. Ὑπάρχει ἔνδειξίς τις (ἀμυδρὰ ἴχνη) εἰς τὸ σημεῖον τῆς διαρρήξεως;
10. Πῶς καὶ διὰ ποίων μέσων ἐπετεύχθη ἡ εἴσοδος;
11. Ἀφέθη ἆρά γε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν διαρρηκτῶν ἀντικείμενόν τι;

β) Ἐσωτερικὴ ἐξέτασις τοῦ τόπου τῆς διαρρήξεως.

1. Ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὅπου τὸ πρῶτον εἰσῆλθεν ὁ ἐγκληματίας, ὑπῆρχον τὰ κλαπέντα ἀντικείμενα; Πότε διὰ τελευταίαν φορὰν ἐθεάθησαν ταῦτα;
2. Ἐὰν ἡ κλοπὴ ἔλαβε χώραν εἰς ἄλλο δωμάτιον ἀπὸ ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐγένετο ἡ διάρρηξις, νὰ γίνῃ ἐπὶ χωριστοῦ φύλλου χάρτου ἓν διάγραμμα τῆς οἰκίας.
3. Ἀνευρέθησαν ἀποτυπώματα; (δακτύλων, ποδῶν κλπ.).
4. Τίνι τρόπῳ ὁ κλέπτης ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχήν του τὰ κλοπιμαῖα; Ἐχρησιμοποιήθη βία;
5. Ποῖα ἐργαλεῖα (ἢ γενικῶς ποῖα μέσα) ἐχρησιμοποίησε διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸν ὡς ἄνω σκοπόν του;
6. Ἀφέθησαν ἆρά γε ἐπὶ τόπου διεσκορπισμένα διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα;
7. Μήπως ὑπάρχει ἔνδειξίς τις πείθουσα ὅτι κλέπτης ἀπεκρύβη ἐντὸς τῶν οἰκημάτων;
8. Ποῖα ἀντικείμενα, ἐκ τῆς προσβεβλημένης ἰδιοκτησίας, δὲν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ κλέπτης;
9. Ὑπάρχει ἔνδειξίς της πείθουσα ὅτι ὁ κλέπτης ἀναζητεῖ ὡρισμένα ἀντικείμενα διὰ νὰ ἀφαιρέσῃ;

γ) Ἀπόκρυψις τοῦ δράστου ἐντὸς τοῦ οἰκήματος.

Ἦτο ἄρά γε δυνατὸν εἰς οἱονδήποτε νὰ ἀποκρυβῇ ἐντὸς τῶν οἰκημάτων; Ποῖα τὰ λαμβανόμενα μέτρα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἐνοίκων, ἢ κατὰ τὴν ὥραν ὅτε ὁ οἰκοδεσπότης ἀποσύρεται διὰ νὰ κοιμηθῇ;

Ποῖος κλειδώνει τὰς θύρας καὶ ἐρευνᾷ τὰ παράθυρα;

Ποῖος φυλάττει τὰς κλεῖδας καὶ ποῦ;

Εἶναι κανεὶς ἄλλος ὅστις γνωρίζει περίπου ποῦ φυλάσσονται αἱ κλεῖδες;

Ἐκεῖ ὅπου φυλάσσονται αἱ κλεῖδες εἶναι εὐχερὴς ἡ ἀναζήτησίς των;

Διὰ τοὺς ὑπηρέτας μήπως ὑπάρχει ἰδιαιτέρα τις κλῖμαξ εἰσόδου;

Ἐὰν ὑπάρχῃ, εἰς ποῖον μέρος τῆς οἰκίας εὑρίσκεται αὕτη;

Εἶναι ἄρά γε δυνατὸν νὰ εἰσέλθῃ τις ἀπὸ ἐξωτερικὴν τινὰ θύραν καὶ νὰ φθάσῃ τὴν κλίμακα τῆς ὑπηρεσίας;

Ποῖον δωμάτιον, ἢ δωμάτια, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, πρέπει νὰ διασχίσῃ;

δ) Ἀντικλεῖδες.

Μήπως ἄρά γε ἐπετεύχθη ἡ παραβίασις τῆς εἰσόδου τῇ βοηθείᾳ ἀντικλεῖδος ἢ σκελετοῦ κλειδός; Ἐὰν ἐγένετο τοιαύτη τις ἐνέργεια ποία θύρα ἠνοίχθη; Ἡ ἐμπροσθία, ἢ ὀπισθία ἢ ἡ πλαγία;

Διὰ ποίου εἴδους κλείθρου ἀσφαλίζονται αἱ θῦραι; Μήπως χρησιμοποιεῖται καὶ ἄλλο τι εἶδος πρὸς ἀσφαλεστέραν φύλαξιν τῆς θύρας; Γίνεται ἄρά γε χρῆσις αὐτοῦ πάντοτε; Μήπως ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας ἡ πραγματικὴ κλείς; Ἐὰν ἐγένετο τοιοῦτον τι ποῦ φυλάσσεται ἡ κλεὶς κατὰ τὴν ἡμέραν; Εἶναι ἄρά γε εὔκολος ἡ ἀφαίρεσίς της; Ἀφίνεται ἄρά γε ἡ κλεὶς κατὰ τὴν νύκτα;

ε) Γενικαὶ παρατηρήσεις.

Ποῖον εἶναι τὸ ἐντὸς τῶν οἰκημάτων ὑπηρετικὸν προσωπικόν;

Εἶναι ἄρά γε ἅπαντες «παλαιοὶ» μόνιμοι ὑπηρέται;

Ἐὰν δὲν εἶναι, τί εἴδους ἐπάγγελμα ἐξήσκουν προγενεστέρως καὶ ἐπὶ πόσον χρονικὸν διάστημα; Ποίας διαγωγῆς εἶναι οἱ ὑπηρέται; Μήπως ὑπάρχουν ὑπόνοιαι διά τινα ἐξ αὐτῶν; Ἐὰν ὑπάρχουν τοιαῦται ποῖος εἶναι ὁ ὕποπτος; Καὶ διὰ ποῖον λόγον; Ἐξακολουθεῖ ἀκόμα ὑπηρετῶν εἰς τὸ αὐτὸ οἴκημα; Εἶναι ἄρά γε οἱ ἐπισκέπται ἅπαντες προσωπικοὶ φίλοι τῶν ἐνοίκων; Εἶναι ἅπαντες ἐκτὸς πάσης ὑπονοίας; Ἐὰν ὄχι, ποῖος εἶναι ὁ ὕποπτος καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν; Ἐπὶ πόσον καιρὸν ἐπισκέπτετο τὸ οἴκημα; Πῶς ἐγένετο ἡ γνωριμία; Ποῖον ὑπηρετικὸν προσωπικὸν διαμένει ἐντὸς τοῦ οἰκήματος; Ἐπὶ πόσον χρόνον ὑπηρετεῖ εἰς τὸ οἴκημα; Ποίας διαγωγῆς εἶναι; Μήπως ἐσχάτως προσελήφθη νέος τις ὑπηρέτης (εἴτε ἐσωτερικός, εἴτε ἐξωτερικός, ὡς λ.χ. διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν δωματίων;) Ποῦ εὑρίσκοντο οἱ ὑπηρέται κατὰ τὸν χρόνον τῆς κλοπῆς; Ποία ἡ οἰκονομική των κατάστασις; Μήπως ἐλήφθη κανὲν τηλεφώνημα (ἢ δι' ἄλλου μέσου) οὕτως ὥστε νὰ προκληθῇ ἡ ἐκ τοῦ οἰκήματος ἀπομάκρυνσις τῶν ἐνοίκων; Νὰ γίνῃ πρόχειρον σχεδιάγραμμα τῆς οἰκίας κατὰ διαμερίσματα.

στ) Περιγραφὴ ὑπόπτου ἢ καταζητουμένου.

Ὀνοματεπώνυμον, καὶ ὡς ἔγγιστα ἡλικία, ὕψος, ἀνάστημα, κόμη, ὀφθαλμοὶ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, ἢ ἐλαττωματικότης τῆς κεφαλῆς ἢ προσώπου, ποδῶν, ἢ σκελῶν, ἐὰν ἔχῃ στίγματα εἰς τὸ σῶμα (ἐστιγματισμένος), ποῦ ἐγεννήθη, τελευταία διαμονή του, ἐπάγγελμα, εἰς ποίου εἴδους ἐπάγγελμα ἠσχολεῖτο ἐσχάτως; Ποίους ἔχει φίλους (συντρόφους)· ὑπάρχει ἄρά γε καμμία φίλη του γυνή; Ποῦ συχνάζει, διευθύνσεις συγγενῶν του, ἐὰν ἔχῃ προηγουμένως δικασθῇ καὶ ποῦ, ἐνδυμασία, ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, βάδισμα, μαλλιά, ποίου εἴδους φανταστικὰς ἱστορίας συνήθως διηγεῖται; Παρατηρήσεις.

Γ'. ΚΛΟΠΑΙ ΑΝΕΥ ΡΗΞΕΩΣ (ΑΠΛΑΙ)

α) Χαρακτηρισμὸς ἀδικήματος, χρονολογία, περιγραφὴ κλοπιμαίων, ἀξία, πόσα ἀνευρέθησαν, διεύθυνσις καὶ ἐπώνυμον παθόντος.

1. Εἶναι ἄρά γε ἐξηκριβωμένον ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν διάρρηξις;

2. Πότε διὰ τελευταίαν φορὰν ἐθεάθησαν τὰ κλοπιμαῖα; Ὑπὸ τίνος καὶ ποῦ;
3. Περιγραφὴ τῶν κλοπιμαίων.
4. Ποῖα ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀναγνωρίσιμα; (δηλαδὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς περιγραφῆς καὶ μόνον εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνεύρεσίς των).

β) 'Εσωτερικὴ ἐξέτασις.

1. Εἰς ποῖον δωμάτιον εὑρίσκοντο τὰ κλοπιμαῖα;
2. Ἦτο κεκλεισμένον διὰ κλείθρου;
3. Ὅτε τὸ τελευταῖον ἐθεάθη τὸ δωμάτιον ἔνθα διεπράχθη ἡ κλοπὴ ἦτο κλειστὴ ἢ ἀνοικτὴ ἡ θύρα;
4. 'Ησκήθη βία διὰ ν' ἀφαιρεθοῦν τὰ κλοπιμαῖα;
5. Ποῖα μέσα (ἐργαλεῖα) ἐχρησιμοποιήθησαν;
6. 'Ανευρέθησαν ἀποτυπώματα;
7. 'Εγκατελήφθη τι παρὰ τοῦ κλέπτου;
8. 'Ανευρέθη ἀντικείμενόν τι ἐντὸς τοῦ δωματίου ὅπερ συνήθως δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ.
9. Μήπως πρὸ τῆς κλοπῆς παρετηρεῖτο ἀ π ώ λ ε ι α πραγμάτων τινῶν;
10. 'Εὰν ἐλάμβανον χώραν ἀπώλειαι πραγμάτων, ποίας φύσεως ἦσαν αὗται;
11. Τὶς εὑρίσκετο ἐν τῷ οἰκήματι καὶ εἰς ποῖον μέρος καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο ἡ κλοπή;
12. Μήπως κατωρθώθη ἡ ἐν τῷ οἰκήματι εἴσοδος διὰ τεχνάσματος;

γ) Τεχνάσματα.

Ὡς π.χ. ὑπὸ κακοποιῶν παρουσιαζόντων ἑαυτοὺς ὡς ὑπαλλήλους ἀεριόφωτος, ἠλεκτρικῶν ἑταιρειῶν, τηλεφωνικῶν κλπ. 'Εὰν ἐγένετο τοιοῦτον τι, τὶς ἐπέτρεψεν τὴν εἴσοδον; Ποῖα δωμάτια ἐπεσκέφθη; Μήπως ἀφέθη μόνος ὁ εἰσελθών; Εἰς ποῖον δωμάτιον καὶ ἐπὶ πόσον χρονικὸν διάστημα;

Τὶς ἐκτὸς τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια; Διὰ ποίαν αἰτίαν καὶ ὑπὸ ποίου ἐθεάθη; Μήπως ἐλήφθη εἰδοποίησις τις ἥτις νὰ ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων ψευδής; 'Εὰν συνέβη τοιοῦτον τι ἐγένετο διὰ τηλεφώνου, γράμματος, προφορικῶς, τίνι τρόπῳ; Τὶ ἀφεώρα ἡ εἴδησις; Πότε ἐγένετο; Τὶ ἐπηκολούθησεν; 'Εὰν ἐν τῷ οἰκήματι διαμένουσι ὑπηρέται, μήπως ἆρά γε ἔχουσιν ἐπισκέπτας ἢ ἄλλους «ἐραστάς»; Κατὰ τὰς ἐπισκέψεις εἰς ποῖον δωμάτιον συνήθως μεταβαίνουσιν; Ποῖον τὸ χρονικὸν διάστημα (ὥρα) τῶν ἐπισκέψεων; Μήπως εἰσέρχονται εἰς τὰ δωμάτια τῶν ὑπηρετῶν πλανόδιοι μικροπωληταὶ ἢ ἀγορασταὶ παλαιῶν ἐνδυμάτων «ἀγύρται ἐκ τῶν ἐπαγγελλομένων τοὺς μάγους»; Πότε καὶ ποσάκις τοὺς ἐπεσκέφθησαν; Τοὺς παρεσχέθη ἆρά γε εὐκολία νὰ κυκλοφορήσουν ἐντὸς τοῦ οἰκήματος;

δ) 'Απόκρυψις ἐντὸς τῶν οἰκημάτων.

Ἦτο ἆρά γε εὔκολον εἰς οἱονδήποτε νὰ ἀπέκρυπτεν ἑαυτὸν ἐντὸς τῶν οἰκημάτων; ποῖα μέτρα λαμβάνουν οἱ ἔνοικοι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἐκ τῆς οἰκίας ἢ πρὶν κατακλιθῶσι; Τίς ἔχει ἀναλάβει τὸ κλείδωμα τῶν θυρῶν καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν παραθύρων; Τὶς φυλάττει τὰς κλεῖδας καὶ ποῦ; Τὶς γνωρίζει εἰς ποῖον μέρος περίπου φυλάσσονται; 'Εκεῖ ὅπου φυλάσσονται αἱ κλεῖδες εἶναι εὐχερὴς ἡ ἀναζήτησις; Μήπως διὰ τοὺς ὑπηρέτας ὑπάρχει ἰδιαιτέρα κλῖμαξ εἰσόδου; Εἰς ποῖον μέρος τῆς οἰκίας εὑρίσκεται αὕτη; Εἶναι δυνατὸν ἆρά γε νὰ εἰσέλθῃ τις ἀπὸ ἐξωτερικὴν θύραν καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κλίμακα.

Ὁ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζων τὰς προεκτεθείσας ἐπιβοηθητικὰς ἐρωτήσεις θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι τὰ ἐρωτήματα ἐτέθησαν κατὰ τρόπον ἐξυπηρετικὸν τῆς μνήμης τοῦ ἀνακρίνοντος ἀστυνομικοῦ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως μὴ παροραθῇ κανὲν σημεῖον ὅπερ θὰ συνετέλει εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ ὑπὸ ἀνάκρισιν ἀδικήματος. Ταὐτοχρόνως θὰ δύναται κατ' εὐμέθοδον τρόπον νὰ θέτῃ κατὰ σειρὰν τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν περαίωσιν τῆς ἀνακρίσεως.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀνακρίσεως βάσει τῶν προεκτεθέντων στοιχείων ἡ εὐθύνη τῆς περαιτέρω ἐνεργείας (κατάρτισις μεθοδικότητος) ἐκφεύγει τῶν χειρῶν τοῦ ἀνακρίνοντος ἀξιωματικοῦ, καὶ ἡ ὑποχρέωσις παροχῆς βοηθείας πρὸς σύλληψιν τοῦ δράστου εἶναι ζήτημα ὅπερ ἀφορᾷ τὸ Κεντρικὸν Γραφεῖον.

Δ'. ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΕΘΟΔΙΚΟΤΗΤΩΝ

Λέγοντες Κεντρικὸν Γραφεῖον ἐννοοῦμεν τὴν ὑπηρεσίαν ἐκείνην ἥτις συγκεντρώνουσα τὰς μεθοδικότητας θὰ δύναται κυριολεκτικῶς νὰ ἐκκαθαρίζῃ τὴν περιφέρειαν ἀπὸ τοὺς κακοποιούς. Εἰς παρομοίας φύσεως ὑπηρεσίαν θὰ καταφεύγῃ ὁ ἀστυνομικὸς διὰ νὰ ἀναζητῇ ἀπὸ τοὺς οἰκείους φακέλλους :

1. Ἀδικήματα παρομοίας φύσεως τὰ ὁποῖα διεπράχθησαν ἐσχάτως ἀλλαχοῦ.

2. Ἀδικήματα παρομοίας μορφῆς διαπραχθέντα ὑπὸ ταξιδευόντων κακοποιῶν κατὰ τὸ παρελθόν. Τὸ νὰ συμβουλεύεται τις τὸ γραφεῖον «μ ε θ ο δ ι κ ο τ ή τ ω ν» διὰ τὸν προεκτεθέντα σκοπὸν κάθε ἄλλο παρὰ ὑποδηλοῖ ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος πρέπει νὰ παύῃ τὴν καταδίωξιν τοῦ δράστου, τοὐναντίον οὗτος πρέπει νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν σύλληψίν του, πλὴν ὅμως τὰ ὑπὸ τοῦ γραφείου μεθοδικοτήτων παρεχόμενα αὐτῷ μέσα θὰ τῷ παρέχωσιν τὴν βεβαιότητα ὅτι αἱ ἔρευναί του βασίζονται ἐπὶ εὐφυῶν δεδομένων καὶ ὅτι ὑπάρχει πιθανότης ὡς ἐκ τῆς ταυτότητος ἄλλου ἀδικήματος ὅπερ καθ' ὅμοιον τρόπον διεπράχθη προηγουμένως νὰ συλλέξῃ ἐνδείξεις. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐνεργῇ ἐπὶ τῇ βάσει ἀσταθῶν ὑποθέσεων. Πρὶν ἢ εἰσέλθω εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ συστήματος τῶν «μεθοδικοτήτων», ὅπερ καταρτίζεται ἐκ τῶν ἐν τοῖς δελτίοις διαπραχθέντος ἀδικήματος ἀναγραφομένων πληροφοριῶν, ἐπιθυμῶ νὰ δώσω εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς σαφῆ τινὰ εἰκόνα τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τῶν κλεπτῶν, οὕτως ὥστε ὁ κλέπτης θὰ καταχωρῆται ὡς ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν κλέπτει, μᾶλλον, παρὰ ἀπὸ τοῦ τὶ κλέπτει. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κλέπται τινὲς εἰδικεύονται εἰς τὴν κλοπὴν ὡρισμένων ἀντικειμένων, ὡς π.χ. ποδηλάτων, ἢ ὀρνίθων κλπ. διότι εἶναι γνωστοὶ ὡς ὀρνιθοκλέπται, ἢ ποδηλατοκλέπται, ἀλλ' ὅμως ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὰς ὀλίγας εἰδικὰς περιπτώσεις θὰ ἦτο παρακεκινδυνευμένον νὰ καταχωρήσωμεν ὡς «μ έ θ ο δ ὸ ν» ἑνὸς κλέπτου, μόνον ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου ὅπερ κλέπτει. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι ὡρισμένοι κλέπται εἰδικεύονται εἰς τὴν κλοπὴν ὡρισμένων εἰδῶν, τοῦτο ἀποτελεῖ μίαν μόνον πλευρὰν τῶν μεθοδικοτήτων. Ἐὰν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα εὑρίσκομεν, ὅτι εἰς τὸν κατάλογον τῶν 10 προαναφερθέντων στοιχείων μεθοδικοτήτων ὑπάρχει καὶ ἡ ἐρώτησις ὡς πρὸς τὴν τ ά ξ ι ν π ρ ο σ ώ π ο υ κ α ὶ π ρ ο σ β λ η θ ε ῖ σ α ν (περιουσίαν) ἰδιοκτησίαν, πλὴν ὅμως δὲν πρέπει νὰ βασισθῶμεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ μόνον διὰ νὰ περιγράψωμεν ἕνα κλέπτην.

Τὸ νὰ γνωρίζῃ τις ὅτι κλέπται τινὲς κατεδικάσθησαν διὰ κλοπὴν ἑνὸς ὡρολογίου, ἢ ὅτι ἔκλεψαν ἐνδύματα κ.ο.κ. ἢ ὅτι ἔχουσιν τὴν α ἢ β καταδίκην ἢ ἄλλως πως χαρακτηρίζονται δι' ἀορίστων ἐκφράσεων, οὐδόλως βοηθεῖ τὸν νεοτοποθετηθέντα ἀστυνομικόν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὀρθοῦται τὸ πρόβλημα τῆς ἀνευρέσεως τοῦ ἀγνώστου κλέπτου, εἰς τὸ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ ἀδίκημα δι' ὃ ἐνεργεῖ ἀνακρίσεις.

Εἰς ἑκάστην περίπτωσιν κλοπῆς ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ δράστου σμικρύνομεν συνήθως τὸν κύκλον τῶν φερομένων ὡς ὑπόπτων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κυρίως ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν παρεχομένων μέσων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καταδιώξεως. Ὅταν ὅμως εὑρισκόμεθα πρὸ ἀτελῶν περιγραφῶν τῶν δραστῶν ἐγκλημάτων καὶ π.χ. ἔχομεν μόνον τὰς ἐναντίον των καταδικαστικὰς ἀποφάσεις καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτηριστικῶν των, τότε δὲν εἶναι εὔκολος ἡ μόρφωσις γνώμης ὡς πρὸς τοῦ «π ο ῖ ο ς ἔ κ α μ ε τ ὴ δ ο υ λ ε ι ά». Ἐξετάζων τις τὰ κατὰ τὸ παλαιὸν σύστημα τηρούμενα ἐν τῇ καταδιώξει ἀρχεῖα ἐγκληματιῶν, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἀνομολογήσῃ τὴν ἐλαττωματικότητά των (ἐσυνηθίζετο ἡ τήρησις καταλόγων μετὰ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων). Ἐνῷ δὲ κατὰ τὰς καταχωρήσεις τῶν ἀδικημάτων γενικῶς οἱ συντάσσοντες ταύτας περιέγραφον λεπτομερῶς τὰ κλαπέντα ἀντικείμενα, τοὐναντίον

παρημέλουν ν' ἀναγράφωσιν τὴν «μέθοδον» δι' ἧς διεπράττετο τὸ ἀδίκημα.

Ε'. ΓΕΝΙΚΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ MODUS OPERANTI

Εἶναι κοινῶς παραδεδεγμένον ἀξίωμα ὅτι οἱ ἐγκληματίαι κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των ἀκολουθοῦσι τὴν αὐτὴν «κατευθυντήριον γραμμήν», ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ μέθοδος δι' ἧς διαπράττωσι τὰ ἀδικήματα ἀναγνωρίζεται ἀπὸ ὡρισμένα ειδικὰ χαρακτηριστικά. Ὅπως ἡ διαπίστωσις τῆς ταυτότητος ἀτόμου τινὸς βασίζεται ἐπὶ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, οὕτω εἶναι δυνατὴ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ταυτότητος τοῦ ἀγνώστου ἐγκληματίου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν ἔργων του. Ὑπάρχει ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἡ ἑξῆς φράσις: «ἐκ τῶν ἔργων σας θέλετε γίνῃ γνωστοὶ»· ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἔχει ἀνάλογον σημασίαν. Ἐπαναλαμβάνοντες ὡρισμένας πράξεις μας ἀγόμεθα μοιραίως εἰς τὴν πρόσκτησιν ὡρισμένων συνηθειῶν. Ὅταν ὁ ἐγκληματίας δρᾷ ἐπανειλημμένως καθ' ὅμοιον τρόπον ἐξειδικεύεται εἰς ἓν εἶδος ἐγκλήματος καὶ φθάνει εἰς τὸ σημεῖον τοῦ καθ' ἕξιν ἐγκληματίου. Ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι οἱ κακοποιοὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ἐκλέγουσιν μετὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἐγκληματικῶν των πράξεων τὴν εἰδικὴν ἐκείνην κατεύθυνσιν ἥτις ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν προηγουμένην αὐτῶν ἐκπαίδευσιν. Οὕτω ἐπωφελούμενοι ἐκ τῆς πείρας τοῦ παρελθόντος χρησιμοποιοῦσι τὰ διδάγματα ἐν τῷ νέῳ των ἐπαγγέλματι. Δὲν ὑπερβάλλομεν τὰ πράγματα ἰσχυριζόμενοι ὅτι διὰ τῶν μεθοδικοτήτων καὶ τῶν σχετικῶν ὑποδιαιρέσεών των καθίσταται ἐφικτὴ ἡ ἀνεύρεσις τῶν χαρακτηριστικῶν ἐκείνων ἰδιαιτέρων γνωρισμάτων τῆς προσωπικότητος ἑκάστου ἐγκληματίου.

Διὰ νὰ βοηθήσωμεν τὴν μνήμην τοῦ ἀστυνομικοῦ τῆς καταδιώξεως κρίνομεν ἀναγκαιοτάτην τὴν κατάρτισιν τῶν εἰδικῶν καρτῶν ἐφ' ὧν θὰ ἀναγράφεται ἡ μέθοδος ἑκάστου ἐγκληματίου. Ἡ κατάρτισις τῶν εἰδικῶν καρτῶν πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ εὐνόητον εἰς πάντα μὴ πεπειραμένον ἀστυνομικόν. Ὡς ἄλλοτε ἐγένετο, ὅταν ἀστυνομικός τις ἐκ τῶν πεπειραμένων τῆς καταδιώξεως ἀπεχώρει ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του συναπεκόμιζεν καὶ ὅλα, τὸ μέγα κεφάλαιον τῆς πείρας, πρὸς μεγίστην ἐννοεῖται βλάβην τῆς ὑπηρεσίας. Οὐχὶ σπανίως παρετηρήθη ὅτι ὑπάλληλοι ἄνευ πείρας «τοῦ Τμήματος καταδιώξεως» ὡς καὶ νεοτοποθετημένοι τοιοῦτοι εὑρισκόμενοι πρὸ ἐγκλήματός τινος, παρ' ὅλην τὴν ὑπ' αὐτῶν καταβαλλομένην προσπάθειαν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν, τοῖς ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπολογίσουν ποῖος κατὰ προσέγγισιν ἦτο ἱκανὸς πρὸς διάπραξιν τοῦ ἀδικήματος. Ὁ πεπειραμένος προκάτοχός του μὲ πολλῶν ἐτῶν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει εἰς παρομοίας φύσεως ὑπόθεσιν μικρὰς ἴσως ἀμφιβολίας θὰ εἶχεν ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ταυτότητος τοῦ δράστου, τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον δι' αὐτοῦ, αἱ ὑπὸ τῶν ἐγκληματιῶν τῆς περιφερείας του χρησιμοποιούμενοι μέθοδοι, τῷ ἦσαν τοσοῦτον γνωστοὶ ὅσον καὶ οἱ δρόμοι τῆς πόλεως εἰς ἣν διέμενεν. Κατὰ τὸ παλαιὸν ἀστυνομικὸν σύστημα ἡ οὕτω ἀποκτηθεῖσα πολύτιμος πεῖρα ἐχάνετο καὶ ὁ κλέπτης ἠδύνατο νὰ ἐξασκῇ τὸ ἐπάγγελμά του λόγῳ τῆς ἐλαττωματικότητος τοῦ συστήματος. Πᾶς ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος τῆς ὑπηρεσίας καταδιώξεως, νομίζομεν ἔχων ὑπ' ὄψει τὰ ὡς ἄνω ἐκτεθέντα, θὰ εἶναι εἰς θέσιν κατὰ τὴν διενέργειαν τῆς ἀνακρίσεως νὰ ἀνευρίσκῃ τὰ ἑξῆς σημεῖα:

1) Ποῖα ἡ προσβληθεῖσα ἰδιοκτησία.
2) Περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ὑπόπτου (ἐὰν ὑπάρχῃ).
3) Μέθοδος διαπραχθέντος ἀδικήματος.

Ἔχων τὰ ὡς ἄνω στοιχεῖα εἰς τὴν διάθεσίν του δὲν ἀπομένει ἄλλη ἐνέργεια παρὰ ἡ ἔναρξις ταχίστης ἀναζητήσεως. Ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάνεται οὔτε στιγμὴ κατὰ τὰς ἀναζητήσεις εἶναι ζήτημα, νομίζω, ὅπερ δὲν χρήζει ἰδιαιτέρας μνείας. Κάθε ἀργοπορία σημαίνει ἀπώλειαν χρόνου καὶ αὔξησις τῆς πιθανότητος διαφυγῆς τοῦ δράστου. Κατὰ τὸ παρελθὸν ὡς αἰτιολογία τῆς παρατηρουμένης ἀργοπορίας κατὰ τὰς ἀναζητήσεις ἐφέρετο ἡ ἀνάγκη διενεργείας περισσοτέρων ἐξακριβώσεων· ἤδη ὅμως ὅτε ἔχομεν περισσότερα θετικὰ μέσα εἰς τὴν διάθεσίν μας, πιστεύομεν ὅτι

ΤΟΠΙΚΑ ΟΡΙΑ ΙΣΧΥΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

—ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ—

(ΑΡΘΡΑ 5-11 Π. Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

III. Ἡ θέσις τοῦ ἡμετέρου Κώδικος ἔναντι τῶν τεσσάρων δογμάτων — Κριτική.
IV. Τὸ δόγμα τῆς ἐδαφικότητος ὡς ἀρχὴ διέπουσα τὸ νέον ποινικόν μας δίκαιον.

***

III. Ἡ θέσις τοῦ ἡμετέρου Κώδικος ἔναντι τῶν τεσσάρων δογμάτων — Κριτική.

Ἀνεπτύχθησαν ἀνωτέρω, ἐν ἀδροτάταις βεβαίως γραμμαῖς, τὰ τέσσαρα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ διαφόρων νομοθεσιῶν ἐφαρμοσθέντα δόγματα, πρὸς καθορισμὸν τοῦ πεδίου τῆς ἰσχύος τῶν ποινικῶν αὐτῶν νόμων.

Ἐρωτᾶται ὅμως ἤδη· ποία ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ προκριτέα λύσις καὶ ποίαν ἔλαβε θέσιν ἔναντι τοὺς κεφαλαιώδους αὐτοῦ ζητήματος, ὁ νομοθέτης τοῦ νέου Κώδικος ἡμῶν;

Ἀναμφισβητήτως ἡ ἄκρατος ἐφαρμογὴ ἑνὸς καὶ μόνον ἐκ τῶν ἀνωτέρω συστημάτων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁδηγήσῃ, δι' οὓς λόγους ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, εἰς ἀσφαλῆ καὶ σύμφωνα πρὸς τὸ λαϊκὸν περὶ δικαίου συναίσθημα, συμπεράσματα. Δι' ὃ καὶ αἱ διάφοροι νομοθεσίαι δὲν βασίζουν τὴν ἔκτασιν τῆς ἰσχύος των, ἐπὶ μιᾶς καὶ μόνον ἀρχῆς. Μοναδικὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦν τὰ δίκαια τῶν ἀγγλοσαξωνικῶν χωρῶν (Ἀγγλίας καὶ Η.Π.Α.), ἅτινα ἐκ τῶν γνωστῶν λόγων τῆς ἐπικιστικῆς πολιτικῆς εἶναι προσηλωμένα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐδαφικότητος καὶ μόνον καὶ μόνον εἰς αὐτήν.

Οὕτω, αἱ πλεῖσται τῶν νομοθεσιῶν υἱοθετοῦσαι κατ' ἀρχὴν τὸ τελευταῖον τῶν ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντων δογμάτων, δηλ. τὸ προστατευτικόν, οὗτινος, καθ' ἃ ἐλέχθη, ἡ θεμελιώδης βάσις εἶναι ὅτι ἕκαστον κράτος ἔχει τὸ συμφέρον καὶ τὸ δικαίωμα νὰ προστατεύῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ νόμιμον τάξιν, ἀπὸ τῶν ἀδίκων προσβολῶν, δέχονται ἐκ παραλλήλου καὶ εἰς ἀνάλογον κλίμακα καὶ τὰ λοιπὰ συστήματα μὲ διαφόρους παραλλαγάς, δι' ὧν εὑρύνεται ἢ περιορίζεται ἡ ἐφαρμογὴ ἑκάστου ἐξ ὅλων αὐτῶν. Τὴν ὁδὸν ταύτην ἠκολούθησε καὶ ὁ νέος ποινικὸς ἡμῶν Κῶδιξ ὅστις, ἀκολουθήσας κατ' ἀρχὴν τὸ δόγμα τῆς «προστατευτικότητος», ἐδέχθη παραλλήλως καὶ πάντα τὰ λοιπὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὅλων ἐπὶ τοῦ θέματος διατάξεων αὐτοῦ.

IV. Τὸ δόγμα τῆς ἐδαφικότητος ὡς ἀρχὴ διέπουσα τὸ νέον ποινικόν μας δίκαιον.

Εἰδικώτερον, ὁ νέος Κῶδιξ, διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 αὐτοῦ, ἀναγνωρίζει πλήρως τὸ δόγμα τῆς ἐδαφικότητος, ὡς συμβαίνει καὶ μὲ τὰς πλείστας τῶν ξένων νομοθεσιῶν, χωρὶς, μεταξὺ τούτων καὶ αὐτοῦ, νὰ ὑφίσταται διαφορά τις, εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Οὕτω τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον διαλαμβάνει τὰ ἑξῆς :

«1. Οἱ ἑλληνικοὶ ποινικοὶ νόμοι ἐφαρμόζονται, ἐφ' ὅλων τῶν ἐπὶ ἐδάφους τῆς ἐπικρατείας καὶ παρ' ἀλ-

---

πρέπει ν' ἀποφεύγεται τοιαύτη καθυστέρησις. Κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου κρίνεται ἡ μάχη πρὸς τὸν ἐγκληματίαν κατὰ τὰς 48 πρώτας ὥρας μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἀδικήματος. Κάθε προερχομένη ἐπὶ ματαίῳ ὥρα ἰσοδυναμεῖ πρὸς 24 ὥρας μεταγενεστέρως.

Γ. ΙΓΓΛΕΖΑΚΗΣ

λοδαπῶν ἀκόμη, τελουμένων πράξεων. 2. Ὡς ἔδαφος τῆς ἐπικρατείας θεωροῦνται πλοῖα ἢ ἀεροσκάφη ἑλληνικά, ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωνται, ἐκτὸς ἐὰν ὑπόκεινται συμφώνως πρὸς τὸ διεθνὲς δίκαιον εἰς ἀλλοδαπὸν νόμον».

Ἡ ἐν προκειμένῳ υἱοθετουμένη ἀρχὴ τῆς ἐδαφικότητος διέπει καὶ τοὺς Κώδικας καὶ ἄλλων χωρῶν, ἐν οἷς καὶ τοὺς, Ἑλβετικὸν (ἄρθρον 3 § 1), Ἰταλικὸν (ἄρθρον 6 § 1), Τουρκικὸν τοῦ 1926 (§ 3 ἐδ. 1) κλπ., ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἐν Γαλλίᾳ δίκαιον, οὗτινος ὅμως αἱ σχετικαὶ διατάξεις κανονίζονται ὑπὸ τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν μέχρι τοῦδε συνέβαινε. Πλὴν ὅμως ἀνάλογος διάταξις εὑρηται καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ Code Civil, ὅπερ διαλαμβάνει τὰ ἑξῆς: «Les lois de police et de sûreté obligent tout ceux qui habitent le territoire».(1)

Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 αὐτοῦ ὁ νέος Κῶδιξ ἐπαναλαμβάνει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τῆς καταργηθείσης Ποινικῆς Δικονομίας, καθ' ἣν «Ἀντικείμενον τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, εἶναι ὅλα τὰ ἐντὸς τοῦ κράτους, ὑπό τε Ἑλλήνων καὶ ξένων πραττόμενα πταίσματα, πλημμελήματα καὶ κακουργήματα».

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι ἡ διατύπωσις τοῦ Κώδικος, ἀκριβεστέρα οὖσα, ἐπαναλαμβάνει κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῆς μέρη τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παλαιᾶς Ποιν. Δικονομίας, μὲ τὰς ἑξῆς διαφοράς: α) ἀντὶ τῆς ρήσεως «ἀντικείμενον τῶν Ποινικῆς Δικονομίας εἶναι» ἐτέθη «οἱ ἑλληνικοὶ ποινικοὶ νόμοι ἐφαρμόζονται» καὶ τοῦτο «ἵνα δηλωθῇ ὅτι πρόκειται οὐχὶ περὶ τῆς τηρητέας διαδικασίας, ἀλλὰ περὶ τῆς κατὰ τόπον ἰσχύος τῶν οὐσιαστικῶν ποινικῶν νόμων, β) ἀντὶ τῆς φράσεως «τὰ ἐντὸς τοῦ κράτους» ἐτέθη «ἐπὶ ἐδάφους τῆς ἐπικρατείας» καὶ τοῦτο, ἵνα σαφέστερον δηλωθῇ ὅτι ἡ ἰσχὺς τῶν ποινικῶν νόμων ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τόπων κειμένων ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ κράτους, ἀλλ' οἵτινες κατὰ τὰς κρατούσας ἐν τῷ διεθνεῖ δικαίῳ ἀρχάς, θεωροῦνται, ὡς ἀποτελοῦντες μέρος τοῦ ἐδάφους τῆς ἐπικρατείας, ἐφ' οὗ καὶ ἐκτείνεται ἡ κυριαρχία αὐτῆς(2) καὶ γ) προστίθεται ὡς νέον ἐν τῇ διατάξει ὁλόκληρος ἡ 2α § τοῦ ἄρθρου, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Ἰταλικοῦ Ποιν. Κώδικος, καθ' ἣν ὁρίζεται, ὅτι ὡς ἔδαφος τῆς ἐπικρατείας θεωροῦνται κατ' ἀρχὴν καὶ τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα καὶ ἀεροσκάφη. Λέγομεν δὲ κατ' ἀρχήν, διότι ἐὰν ταῦτα συμφώνως πρὸς τὸ Δημ. Διεθνὲς Δίκαιον ὑπόκεινται εἰς ἀλλοδαπὸν νόμον δὲν θεωροῦνται ὡς ἑλληνικὸν ἔδαφος. Ἡ διάταξις προσετέθη πρὸς ἄρσιν πασῶν τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν δημιουργηθεισῶν ἀμφιβολιῶν καὶ δὴ περὶ τοῦ κατὰ πόσον τὰ πλοῖα (ἐμπορικά - πολεμικά) καὶ ἀεροσκάφη ἀπετέλουν πλασματικὴν προέκτασιν τοῦ ἐδάφους τῆς χώρας, ἧς ταῦτα ἔφερον τὴν σημαίαν, ζήτημα περὶ τοῦ ὁποίου οὐδόλως ὡμίλει ἡ Ποινικὴ Δικονομία.

Ὁ Κῶδιξ ὅμως περαιτέρω εἰς οὐδένα ἕτερον προσδιορισμὸν προβαίνει, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς τόπους, οἵτινες εὑρίσκονται ἐκτὸς τῶν ὁρίων τοῦ κράτους καὶ τοῦτο, ἐπειδή, ὁ εἰδικώτερος αὐτῶν προσδιορισμός, ἐθεωρήθη ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς τὸ Ποινικὸν Δίκαιον, ἀλλ' εἰς ἄλλον κλάδον αὐτοῦ καὶ δὴ τὸ Δημόσιον Διεθνὲς Δίκαιον.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὅθεν, ἡ ἔννοια τῆς ἑλληνικῆς ἐπικρατείας δηλ. τῆς ἡμεδαπῆς δέον νὰ ληφθῇ ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ Δημοσίου Διεθνοῦς Δικαίου. Ἐρωτᾶται λοιπόν. Τίς αὕτη;

Συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ Δ.Δ.Δ. γίνεται παρὰ πάντων δεκτόν, ὅτι ὡς ἔδαφος χώρας τινὸς δὲν θεωρεῖται μόνον ὁ χῶρος ὁ περιοριζόμενος ἐπὶ μόνον τῶν γεωγραφικῶν συνόρων τῆς ἐπικρατείας, ὡς ταῦτα διὰ τῶν διεθνῶν συνθηκῶν καθορίζονται, ἀλλ' ἀ-

(1) Ἴδε λεπτομερείας εἰς Ἡλιοπούλου «Σύστημα Ποινικοῦ Δικαίου», τόμος Α' σελ. 6 καὶ ἑπ.

(2) Ἴδε σχετικῶς αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν ἐν Ζαχαροπούλῳ σελ. 2 ἑπ.

ποτελοῦν τοιοῦτον (ἔδαφος) καὶ οἱ κάτωθι χῶροι:

1) Ἡ Αἰγιαλῖτις ζώνη, ἤτοι τὸ τμῆμα τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται κατὰ μῆκος τῶν παραλίων τῆς χώρας, ὅπερ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν χώραν ταύτην, καθ' ὃ μέτρον εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς ἄμυναν τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς.

Ὁ ἐπακριβὴς ὅμως προσδιορισμὸς τῆς ἐκτάσεως τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης, προεκάλεσε ζωηρὰς ἀμβισβητήσεις.

Παλαιότερον ἡ ἔκτασις αὐτῆς καθωρίζετο, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φθάσῃ ἡ βολὴ τοῦ ἀπωτάτου βάλλοντος πυροβόλου (potestas rerrae finitur ubi finitur armorum vis), ἐκπεμπομένη ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς ἀκτῆς μέχρι τοῦ ὁποίου καὶ ἐπὶ τῶν μεγίστων παλλιρροιῶν δὲν δύναται νὰ φθάσῃ τὸ κῦμα. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ τεχνικὴ τοῦ πυροβόλου σημέραι τελειοποιεῖται, μεταβαλλομένου οὕτω τοῦ βεληνεκοῦς αὐτοῦ, κατὰ τὰς ἑκάστοτε προόδους τῆς πυροβολικῆς, ἡ αἰγιαλῖτις δὲν εἶναι σταθερά, μὲ ἀποτέλεσμα, λόγῳ τοῦ ἀσταθοῦς ἑνὸς τοιούτου κριτηρίου, νὰ ἐγκαταλειφθῇ τοῦτο καὶ νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ δι' ἑνὸς ἀκριβεστέρου προσδιορισμοῦ ἔννοια τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης.

Ἐκανονίσθη λοιπόν, βάσει διεθνοῦς ἐθίμου, διεθνῶς δηλ. ἀνεγνωρισμένου, ἡ ἀπόστασις αὐτῆς εἰς **τρία ναυτικὰ μίλλια** ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἤτοι εἰς 5 περίπου χιλιόμετρα, ἐκτὸς ἐὰν δι' ἰδιαιτέρας συμβάσεως ἄλλως καθωρίσθη ἡ ἔκτασις τῆς αἰγιαλίτιδος ζώης.

Τὴν ἰδίαν ἔκτασιν ἐδέχθη καὶ τὸ σχέδιον τοῦ ἰνστιτούτου τοῦ διεθνοῦς δικαίου, τὸ συνταχθὲν ἐν Στοκχόλμῃ ἐν ἔτει 1928. Ἀλλά, παρὰ τὰ ἀνωτέρω ἡ συνδιάσκεψις τῆς Χάγης τοῦ 1930, ἐπιχειρήσασα τὴν κωδικοποίησιν τῶν περὶ αἰγιαλίτιδος ζώνης ὁρισμῶν, ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ της, λόγῳ ἀναφυεισῶν διαφωνιῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔκτασιν ταύτης.

Δι' ὅ, καθ' ὡρισμένους συγγραφεῖς, ἡμεδαποὺς καὶ ξένους, μέχρι σήμερον τοὐλάχιστον, οὐδεὶς συμβατικὸς προσδιορισμὸς ἐπεκράτησεν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔκτασιν τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης.

Ἀλλ' ἐὰν ἐπὶ τοῦ θέματος δὲν ὑφίσταται γραπτὸς διεθνὴς κανών, δὲν ἐλλείπουν ἐσωτερικοὶ τοιοῦτοι διαλαμβανόμενοι μεταξὺ τῶν νόμων τῶν ἐπὶ μέρους νομοθεσιῶν τῶν διαφόρων κρατῶν.

Εἰδικώτερον παρ' ἡμῖν ὁ νόμος ΔΡΜΑ τῆς 21/3—11/4/13 καθώρισεν εὐρυτέραν τὴν ἔκτασιν τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης, διότι ὁρίζει ὅτι ἡ ἑλληνικὴ θάλασσα νοεῖται μέχρι 10 ναυτικῶν μιλλίων, ἐπὶ ταύτης δέ, δύναται ν' ἀπαγορευθῇ ἡ διάπλους καὶ ἡ διαμονὴ ξένων πλοίων, ἐφ' ὅσον ἤθελεν ἐκδοθῇ σχετικὸν βασιλ. διάταγμα. Τοιοῦτον ὅμως δὲν ἐξεδόθη. Καθ' ὅμοιον τρόπον ὁ Α.Ν. 230 τῆς 19/9—13/10/36 ὁρίζει ὅτι «ἡ ἔκτασις τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης καθορίζεται εἰς 6 ναυτικὰ μίλλια, ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, μὴ θιγομένων τῶν ἐν ἰσχύϊ διατάξεων τῶν ἀφορωσῶν εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ αἰγιαλῖτις ζώνη, ὁρίζεται μείζων ἢ ἐλάσσων τῶν ἓξ ναυτικῶν μιλλίων».

Ἡ δημοσίευσις τοῦ νόμου τούτου δὲν προεκάλεσε μόνον τὰς διαμαρτυρίας ἄλλων Κρατῶν, ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικὴν ἐδημιούργησε συζήτησιν. Οὕτω, ὡς χαρακτηριστικῶς ἐτόνισεν ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς Τσουκαλᾶς «τοιοῦτοι νόμοι ἀπαγορεύσεως εἰσπλου καὶ διαμονῆς τῶν ξένων πλοίων μὴ κατωχυρωμένοι καὶ διὰ διεθνοῦς συμβάσεως, εἶναι οὐ μόνον ἄχρηστοι, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνοι διὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν κρατῶν, μὴ ἐχόντων τὴν δύναμιν τῆς ἐπιβολῆς αὐτῶν. (1)

Τελικῶς κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν μᾶλλον γνώμην, ὁ νόμος οὗτος δὲν θὰ τυγχάνῃ ἐφαρμογῆς, καθ' ὅσον, περιπτώσεως συντρεχούσης, τὰ διεθνῆ δικαστήρια

(1) Ἴδε σχετικῶς εἰς Τσουκαλᾶ Ποινικὴ Δικονομία Τόμ. Γ' σελ. 353 σημ. 4.

κατὰ προτίμησιν, θὰ ἐφαρμόσουν οὐχὶ τὸν ἐσωτερικὸν ἐν προκειμένῳ ἑλληνικὸν νόμον, ἀλλὰ τὸν διενθῆ τοιοῦτον, ἤτοι τὰ 3 ναυτικὰ μίλλια.

2) Ἡ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος τῆς χώρας καὶ τὰ ὕδατα ταύτης (λίμνας, λιμένας, κόλπους, ὅρμους, αἰγιαλ. ζώνην) στήλη ἀέρος, ἄνευ περιορισμοῦ ὕψους συμφώνως πρὸς ἐπικρατήσασαν ἐν τῷ Δ.Δ.Δ. ἀρχὴν περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐδάφους αὐτῆς. Καὶ τοῦτο, διότι, τὰ ἀεροσκάφη, εἰς οἱονδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωνται ὕψος, δύνανται νὰ προσβάλωσι τὴν κάτωθι αὐτῶν χώραν. (1)

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ὁ Ἡλιόπουλος δέχεται περιορισμόν, ὅστις ὅμως, κατὰ τὴν πλειονότητα τῶν συγγραφέων δὲν δικαιολογεῖται προφανῶς, κατόπιν μάλιστα τῆς συμβάσεως τῶν Παρισίων τῆς 13/10/1919, ἥτις ἐδέχθη τὴν λύσιν, μετέσχε δὲ ταύτης καὶ ἡ Ἑλλὰς κυρώσασα ταύτην διὰ τοῦ νόμου 2569/1920 αὐτῆς.

Παρ' ἡμῖν τὸ ζήτημα ρυθμίζεται καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ν. 5017 τῆς 3/13-6/31 «Πολιτικὴ Ἀεροπορία» ἔχον οὕτω: «Τὸ Κράτος ἐξασκεῖ πλήρη καὶ ἀπόλυτον κυριαρχίαν ἐπὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ χώρου, ὅστις ὑπέρκειται τοῦ ἐδάφους του. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ ἢ τοῖς κανονισμοῖς ἀπαντωμένου ὅρου «ἑλληνικὸν ἔδαφος» περιλαμβάνονται τὰ χωρικὰ ὕδατα καὶ ὁ ὑπερκείμενος κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ». Εἰς τὰς ποινὰς τοῦ ἀνωτέρω νόμου ὑπόκειται, κατὰ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ Α.Ν. 2597 § 18/23-10-1940 καὶ ὁ ὁδηγὸς ἀεροσκάφους, ὅστις διέρχεται τὴν μεθόριον, ἐκτὸς διαδρόμου ὑποχρεωτικῆς διαβάσεως, πλὴν ἐν περιπτώσει ἀνωτέρας βίας.

3) Οἱ παρ' ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατεχόμενοι τόποι θεωροῦνται ὡς ἡμεδαπή. Τοῦτο καθ' ὅσον de facto τότε, εἶναι κύριος τῆς περιοχῆς ταύτης ὁ ἡμέτερος στρατός, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐφαρμόζωνται οἱ ἑλληνικοὶ ποινικοὶ νόμοι, ἐφ' ὅλων τῶν κατοίκων αὐτῆς.

4) Τὰ μέρη εἰς τὰ ὁποῖα κατόπιν εἰδικῶν συμφωνιῶν ἰσχύουν διὰ τοὺς Ἕλληνας οἱ ἑλληνικοὶ ποινικοὶ νόμοι, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ποινικὴ δικαιοσύνη ἀσκεῖται ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προξενικῶν ἀρχῶν. Πρόκειται **δηλ. περὶ τῶν διομολογήσεων** (capitulations), αἵτινες ἄλλοτε εἶχον εὐρεῖαν ἐφαρμογὴν ἴσχυον δ' ἐν Τουρκίᾳ, Περσίᾳ, Αἰγύπτῳ καὶ Ἀβησσυνίᾳ. Ἤδη ὅμως κατηργήθησαν τὸ δὲ ζήτημα τῶν διομολογήσεων εἶναι ἄνευ ἀντικειμένου. Οὕτω διὰ τὴν Τουρκίαν κατηργήθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 28 τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης (1923). Διὰ τὴν Περσίαν τὴν 10/5/1928 δυνάμει τοῦ τεθέντος ἔκτοτε ἐν ἰσχύϊ Ἀστικοῦ Κώδικος αὐτῆς. Διὰ τὴν Αἴγυπτον διὰ τῆς συνθήκης τῆς Nyon (1937) καὶ διὰ τὴν Ἀβησσηνίαν μεταπολεμικῶς. Ἡ περίπτωσις ὅθεν θεωρητικὴν μόνον ἔχει ἤδη ἀξίαν.

5) Τὰ πλοῖα καὶ ἀεροσκάφη, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ταῦτα εἶναι πολεμικὰ ἢ ἐμπορικά, ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωνται, ἐκτὸς ἐὰν ὑπόκεινται, συμφώνως πρὸς τὸ Διεθνὲς Δίκαιον εἰς ἀλλοδαπὸν νόμον.

Ἐρωτᾶται ὅμως· πότε ταῦτα ὑπόκεινται εἰς ἀλλοδαπὸν νόμον, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Δ.Δ.Δ.;

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς: Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι νέα, τῆς καταργηθείσης Ποινικῆς Δικονομίας μὴ ὁμιλούσης σχετικῶς. Οὐχ' ἧττον ὅμως καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύοντος δικαίου μας, ὁμοφώνως ἐγένετο δεκτόν, ὅτι τὰ πλοῖα ἐθεωροῦντο ὡς ἡμεδαπὴ ἂν δὲν ὑπέκειντο εἰς ἀλλοδαπὸν νόμον κατὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον. Δι' ὃ καὶ ἡ διάταξις αὕτη κατεκρίθη, διότι δι' αὐτῆς ἀμφισβητήσεις μᾶλλον θὰ προκαλῶνται, ἐν ᾧ αὗται, διὰ τῆς θεσπίσεως τῶν ποινικῶν διατάξεων

(1) Ὁ εἰδικώτερος προσδιορισμὸς περὶ τῶν κανόνων πτήσεως, ἀπογειώσεως ἢ προσγειώσεως κλπ. τούτων γίνεται κατωτέρω καὶ δὴ κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς 2ας § τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου.

τῆς πολιτείας περὶ τοπικῶν ὁρίων τῶν ποινικῶν νόμων, θὰ ἔπρεπε ν' ἀποφεύγωνται ἢ νὰ μετριάζωνται ἔστω.

Οὕτω, ὁ καθηγητὴς Τζωρτζόπουλος ἀναφέρει τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸν παράδειγμα: 'Υποτεθείσθω ὅτι ξένος τις κομμουνιστὴς ἀποκτείνει 'Ιάπωνα ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου, ὁρμοῦντος εἰς βουλγαρικὸν λιμένα, μεθ' ὃ καὶ καταφεύγει εἰς Βουλγαρίαν. Παρ' ὅ,τι ἡ ἀνθρωποκτονία ὑπῆρξε κατάφωρος, ἐν τούτοις αἱ βουλγαριαὶ ἀρχαί, διατείνονται, ὅτι ὁ 'Ιάπων ηὐτοκτόνησε καὶ ἀρνοῦνται νὰ ἐκδώσουν τὸν φονέα. Τίς ἡ ὠφέλεια, διὰ τὴν ἑλληνικὴν δικαιοσύνην, ἐκ τῆς διατάξεως ἥτις ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκλαμβάνῃ τὸ ἑλληνικὸν πλοῖον, ὡς ἡμεδαπὴν καὶ ὅταν τοῦτο εὑρίσκεται εἰς ξένα ὕδατα; Περαιτέρω ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐρωτᾷ· πρὸς τί ἡ δημιουργία συγκρούσεως νόμων μεταξὺ δύο κρατῶν ἐπικαλουμένων ἀμφοτέρων τὴν ἀρχὴν τῆς ἐδαφικότητος; 'Αφοῦ ἄλλως τε δὲν πρόκειται κατ' ἀρχὴν περὶ ἀξιώσεως κατὰ βάσιν δικαίας, δεδομένου, ὅτι οὔτε ὑλικόν, οὔτε ἰδανικὸν συμφέρον τῆς 'Ελλάδος θίγεται, διατὶ ἡ τελευταία νὰ ἐπεμβαίνῃ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καθίστανται αἱ συγκρούσεις ἀναπόφευκτοι; Τέλος κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἰδίου ἐπιστήμονος[1] ἡ ἐν λόγῳ διάταξις ἀναιρεῖται ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ νομοθέτου διὰ τῆς δευτέρας φράσεως τῆς αὐτῆς διατάξεως, καθ' ἣν «τὰ πλοῖα κλπ. ἀποτελοῦν ἑλληνικὸν ἔδαφος... ἐκτὸς ἐὰν ὑπόκεινται συμφώνως πρὸς τὸ Διεθνὲς Δίκαιον εἰς ἀλλοδαπὸν νόμον». Λαμβανομένου ὅμως ὑπ' ὄψιν, ὅτι πᾶσαι αἱ πράξεις, αἵτινες τελοῦνται ἐντὸς τῶν ὑδάτων ξένης αἰγιαλίτιδος ζώνης ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κράτους ἐκείνου, δυνάμει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐδαφικότητος, ἧς οὐδὲν κράτος ἔχει παραιτηθῆ, οὐδὲ ἐν μέρει, καὶ ἥτις εἶναι ἀναμφισβητήτως σύμφωνος πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ Δ.Δ.Δ., τοὐλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, ἐξυπακούεται ὅτι σχετικαὶ περιπτώσεις θὰ τύχουν ἐφαρμογῆς μόνον ἐὰν τὸ πλοῖον εὑρίσκεται εἰς ἀνοικτὴν θάλασσαν, ἢ πλησίον ἀκτῆς μὴ κατεχομένης ὑπὸ Κράτους τινός. Αὕτη ὅμως θεωρεῖται ὡς ἀνοικτὴ θάλασσα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ ἐξυπηρετῇ ἡ ἐν λόγῳ διάταξις. Κατὰ συνέπειαν ὀρθῶς φρονοῦμεν ἐθεωρήθη ὡς περιττὴ καὶ ἄσκοπος, διότι καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε, πάλιν, συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ Δ.Δ.Δ. ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα θεωρεῖται ὡς ἡμεδαπή. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποφεύγονται ὁπωσδήποτε συγκρούσεις δικαίων. Φρονιμώτερον ἴσως θὰ ἦτο νὰ εἶχεν ἀφεθῆ ἡ ρύθμισις τοῦ ζητήματος εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Δ.Δ.Δ., ὡς ἄλλως τε συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐδάφους τῆς ἐπικρατείας.

Αἱ σκέψεις αὗται ἀσφαλῶς ἤγαγον τὸν συντάκτην τῶν προηγουμένων σχεδίων εἰς τὴν μὴ ἀναγραφὴν ταύτης εἰς τὸ ἐξεταζόμενον ἄρθρον. Τελικῶς ὅμως, διὰ τοῦ σχεδίου τοῦ 1938, εἰσηγουμένου τοῦ Καθηγητοῦ Χωραφᾶ, ἀπεφασίσθη ἡ ἀναγραφὴ ταύτης, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ 'Ιταλικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ἤδη δὲ ἀποτελεῖ νόμον τῆς πολιτείας. 'Αντιθέτως, ἄλλοι Κώδικες θέτουν τὸ θέμα σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως. Οὕτω ὁ Κῶδιξ τῆς Γιουγκοσλαυΐας, καθ' ὃν «ὡς ἔδαφος τῆς ἐπικρατείας θεωροῦνται πλοῖα ἢ ἀεροσκάφη Γιουγκοσαυϊκά, ὅπου δήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωνται».

'Ανεξαρτήτως ὅμως τῶν ἀνωτέρω θεωρητικῶν προκαταλήψεων, γεγονὸς παραμένει, ὅτι τὰ πλοῖα καὶ ἀεροσκάφη δὲν θεωροῦνται ὡς 'Ελληνικὸν ἔδαφος ὅταν ὑπόκεινται κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ Δ. Δ. εἰς ἀλλοδαπὸν νόμον. Τὸ πότε δὲ συμβαίνει τοῦτο, δυνατὸν νὰ καθορίζηται ἢ δυνάμει συμβάσεως ἢ διεθνοῦς ἐθίμου, ὁπότε καὶ καθίστανται ἁρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τὰ δικαστήρια ἄλλης χώρας ἐντὸς τῶν ἐδαφικῶν ὁρίων τῆς ὁποίας ναυλοχοῦν τὰ πλοῖα ἢ ἵπτανται κλπ. τὰ ἀεροσκάφη.

'Επὶ τοῦ θέματος εἰδικώτερον παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς: ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύοντος δικαίου ὁμοφώνως ἐγένετο δεκτόν, ὅτι τὰ μὲν ἑλληνικὰ πλοῖα, ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωνται, ἐθεωροῦντο ὡς ἡμεδαπὴ συμφώνως πρὸς διεθνῶς παραδεδεγμένον ἔθιμον, καθ' ὃ ταῦτα, πλωτὰ φρούρια ὄντα, φέρουν ἐν ἑαυτοῖς τιμῆμα

(1) Ἴδε σχετικῶς Τζωρτζοπούλου 'Εγχειρίδιον Οὐσιαστικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, Τόμος Α' σελ. 79.

τῆς κυριαρχίας τοῦ κράτους των, ἡ ἐπέμβασις δὲ τῆς ξένης χώρας τότε θὰ ἦτο δεδικαιολογημένη, ἂν τὸ πλοῖον ἐνήργει κατ' αὐτῆς ἐχθρικὴν πρᾶξιν.

Καθ' ὅμοιον ὅμως τρόπον, διευκρινίζεται ὑπὸ τῶν συγγραφέων, ὅτι πολεμικὰ πλοῖα εἶναι οὐ μόνον τὰ κυρίως πολεμικὰ σκάφη, ἀλλὰ καὶ τὰ βοηθητικὰ πλοῖα τοῦ κράτους (μικρὰ ἢ μεγάλα) καὶ ὅτι καθ' ὅμοιον τρόπον ξένα πολεμικὰ πλοῖα εἰς τοὺς λιμένας τῆς ἡμεδαπῆς εὑρισκόμενα ἢ καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν αἰγιαλίτιδα ζώνην πλέοντα, ἀποτελοῦν ἔδαφος τῆς πολιτείας ἧς φέρουν τὴν σημαίαν, ὡς ἐκπροσωποῦντα ἀμέσως τὴν κυριαρχίαν αὐτῆς. Ἡ ἀρχὴ αὕτη εἶναι διεθνῶς ἀνεγνωρισμένη. Κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Κώδικος ἡμῶν, τὰ ἀνωτέρω ἔχουν ἐφαρμογήν, τούτου δεξαμένου ὅτι τότε ἔχουν ἐπὶ τῶν πλοίων καὶ ἀεροσκαφῶν ἐφαρμογὴν οἱ ἑλληνικοὶ ποινικοὶ νόμοι, ὅταν ταῦτα, δὲν ὑπόκεινται συμφώνως πρὸς τὸ Διεθνὲς Δίκαιον, εἰς ἀλλοδαπὸν νόμον.

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, ἡ τοιαύτη ὁμόφωνος γνώμη, δὲν γίνεται ἀποδεκτή. Διότι ναὶ μὲν πάντες δέχονται, ὅτι δι' ἃς περιπτώσεις τὸ ἔγκλημα τελῆται ἐν ἀνοικτῇ θαλάσσῃ, ἁρμόδιον δικαστήριον εἶναι τὸ τῆς πολιτείας ἧς τὸ πλοῖον φέρει τὴν σημαίαν, τῆς ἀρχῆς ταύτης οὔσης διεθνῶς ἀνεγνωρισμένης, ἂν ἰσχύῃ ὅμως τοῦτο καὶ ὅταν ταῦτα εὑρίσκωνται εἰς τὰ παράκτια ὕδατα ἢ ναυλοχοῦν εἰς λιμένας ξένου κράτους διετυπώθησαν ζωηραὶ διαφωνίαι.

Ἐπὶ τοῦ θέματος ἰσχύουσι τρία κυρίως συστήματα ἤτοι :

α) Τὸ Ἀγγλικόν, κατὰ τὸ ὁποῖον ἰσχύει ὁ κανών, ὅτι τὰ ξένα ἐμπορικὰ πλοῖα ὑπάγονται, εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς χώρας εἰς τὰ ὕδατα τῆς ὁποίας ναυλοχοῦσι. Τοῦτο καθιερωθὲν νομοθετικῶς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐγένετο ἀποδεκτὸν καὶ ὑπὸ τῆς Γερμανίας καὶ ἄλλων Κρατῶν. Ὁ σχετικὸς Ἀγγλικὸς Νόμος τῆς 28/8/1878 εἰς τὸ 2ον ἄρθρον αὐτοῦ διαλαμβάνει τὰ ἑξῆς: «Πρᾶξις τελεσθεῖσα ὑπὸ οἱουδήποτε, ὑπηκόου ἢ μή, τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας πίπτει ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν δικαιοδοσίαν καὶ ὅταν ἐπράχθη ἐν ξένῳ πλοίῳ ἢ διὰ ξένου πλοίου εἰς τὰ χωρικὰ ὕδατα. Ἐν τούτοις οἱ Ἄγγλοι δημοσιολόγοι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου διετύπωσαν ἀντίθετον ἀντίληψιν. Τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἐδέχθη καὶ ἡ κληθεῖσα συνθήκη φιλίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰαπωνίας, κυρωθεῖσα διὰ τοῦ Νόμου ΒΧΝΕ τοῦ 1899.

β) Τὸ Ἰταλικόν, ὅπερ ὑποστηριχθὲν ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς νομολογίας, δὲν εὗρεν ὅμως εὐμενῆ ἀπήχησιν εἰς τὰς διαφόρους νομοθεσίας, μὴ ἐξαιρουμένης οὐδ' αὐτῆς τῆς Ἰταλικῆς τοιαύτης. Κατ' αὐτὸ γίνεται δεκτὸν ὅτι, αἱ ἀρχαί, αἵτινες ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων δέον νὰ διέπουν καὶ τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα. Κατὰ συνέπειαν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἁρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐν αὐτοῖς διαπραττομένων ἐγκλημάτων δικαστήρια δέον νὰ εἶναι τὰ δικαστήρια τῆς χώρας, ἧς ταῦτα φέρουν τὴν σημαίαν. (Οὕτω ὁ Γιουγκοσλαυϊκὸς Κῶδιξ).

γ) Τὸ Γαλλικόν. Τοῦτο ὑπεδείχθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἀπέκτησε δὲ εὐρεῖαν διάδοσιν εἰς τὴν διεθνῆ πρακτικήν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τείνῃ νὰ καταστῇ διεθνὲς ἔθιμον. Κατ' αὐτὸ δὲ προτείνεται ἐνδιάμεσος λύσις.

Ἡ λύσις αὕτη, ἥτις καὶ ὡς κρατοῦσα δύναται νὰ θεωρηθῇ, δέχεται ὅτι ἡ δικαιοδοσία τῶν τοπικῶν ἀρχῶν εἰς τὰ ὕδατα τῶν ὁποίων εἶναι ἐλλιμενισμένον τὸ ξένον ἐμπορικὸν πλοῖον τότε μόνον ὑφίσταται ὅταν: 1) αἱ ἐγκληματικαὶ πράξεις αἱ τελεσθεῖσαι εἰς τὸ πλοῖον, ἐτελέσθησαν παρὰ προσώπων ἢ κατὰ προσώπων ξένων πρὸς τὸ πλήρωμα, 2) διεταράχθη ἡ ἡσυχία καὶ τάξις τοῦ λιμένος, οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ συμμέτοχος εἰς τὸ ἔγκλημα ἢ ὁ παθών, ἔστω δηλ. καὶ ἂν ἀνήκωσιν εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου καὶ 3) ἐζητήθη ἡ ἐγχώριος συνδρομὴ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν. Κατὰ συνέπειαν ὅθεν, (κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο) εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ πολεμικά, ὑφίσταται ἑτεροδικία τῶν ἐμπορικῶν πλοίων.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐξ ἄλλου τὰ ἀεροσκάφη οὐδὲν δύναται νὰ προστεθῇ πέραν τῶν ὅσων ἀνωτέρω ἐκτίθενται, ὡς πρὸς τὰ πλοῖα. Οὕτω, τὰ μὲν πολεμικὰ ἀεροσκάφη,

ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκωνται ὑπάγονται εἰς τοὺς νόμους τοῦ κράτους οὗτινος φέρουσι τὴν σημαίαν, μὲ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν, ὅτι προσγειούμενα ἢ προσθαλασσούμενα εἰς ξένον ἔδαφος, περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὁποίου ὡμιλήσαμεν προηγουμένως, πρέπει νὰ ἔχουν ρητὴν ἄδειαν πτήσεως καὶ προσγειώσεως ἐκ μέρους τοῦ κυριάρχου κράτους, πρᾶγμα ὅπερ δὲν συμβαίνει ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, ἅτινα ἁπλῶς εἰδοποιοῦν τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας περὶ εἰσόδου των εἰς τὴν αἰγιαλίτιδα ταύτης ζώνην, διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ ἐμπορικὰ τοιαῦτα, ἐὰν μὲν ἵπτανται εἰς ἐλεύθερον ἀέρα, ὡς συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἐν ἀνοικτῇ θαλάσσῃ πλέοντα πλοῖα, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ταῦτα ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κράτους οὗτινος φέρουν τὴν σημαίαν. Ἐὰν ὅμως ἵπτανται ἢ προσγειοῦνται ἢ ἀπογειοῦνται εἰς ξένον ἔδαφος, πάλιν ἀνακύπτει ζήτημα, ἐφ' οὗ οὐδὲν δύναται νὰ προστεθῇ πέραν τῶν ὅσων ἀνωτέρω ἐκτίθενται, ὅσον ἀφορᾷ τὰ πλοῖα.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὅμως δέον νὰ προστεθῇ ὅτι τὸ θέμα ρυθμίζεται κυρίως βάσει διεθνῶν συμβάσεων ἢ καὶ ἐσωτερικῶν ἐνίοτε νόμων.

Παρ' ἡμῖν σχετικὸς εἶναι ὁ Ν. 5017/31, καθ' ὃν ὑφίσταται ἡ ἁρμοδιότης τῶν ἑλλ. ποιν. δικαστηρίων, ὡς πρὸς τὰ ἐπὶ ξένων ἀεροσκαφῶν τελούμενα ἐγκλήματα ὅταν συντρέχῃ τις τῶν κάτωθι περιπτώσεων: α) ἐὰν διεπράχθη κακούργημα ἢ πλημμέλημα ὑπὲρ ἢ καθ' ἕλληνος, β) ἐὰν παρεβιάσθησαν οἱ ἀφορῶντες τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν νόμοι, ὡς καὶ οἰκονομικοὶ ἢ στρατιωτικοὶ τοιοῦτοι γ) ἐὰν παρεβιάσθη νόμος τις τῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας ἢ οἱ διέποντες ταύτην κανονισμοὶ καὶ δ) ἐὰν μετὰ τὴν διάπραξιν κακουργήματος ἢ πλημμελήματος τὸ ἀεροσκάφος προσεγειώθη ἐπὶ ἑλληνικοῦ ἐδάφους.

Ὡς συμπληρωματικὴ διάταξις τοῦ Ν. 5017 ἐμφανίζεται καὶ τὸ ἄρθρον 470 τοῦ Π.Κ., καθ' ὃ, τοῦ νόμου τούτου διατηρουμένου ἐν ἰσχύϊ: 1) Εἰς τὰς περιπτώσεις α καὶ β αὐτοῦ τὰ ἑλληνικὰ ποιν. δικαστήρια ἐπιλαμβάνονται τῆς ἐκδικάσεως κακουργημάτων ἢ πλημμελημάτων τελεσθέντων ἐπὶ ξένων ἀεροσκαφῶν ἐφ' ὅσον συντρέχουσιν οἱ ὅροι τῶν ἄρθρων 6 καὶ 7 τοῦ Π.Κ. καὶ 2) Εἰς τὰς περιπτώσεις γ καὶ δ ἡ δίωξις γίνεται πάντοτε κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς ποιν. νόμους, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τῶν νόμων τοῦ κράτους, οὗτινος τὴν ἐθνικότητα κέκτηται τὸ ἀερόσκαφος.

Μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἀνάπτυξιν τῶν ἐπὶ μέρους ζητημάτων, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐπὶ πλοίων καὶ ἀεροσκαφῶν ἐγκλήματα, φρονοῦμεν ὅτι ὁ νέος Κῶδιξ ἡμῶν διὰ τῆς ἐξεταζομένης διατάξεώς του οὐδεμίαν ἐπέφερεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου μεταβολήν, ὡς πρὸς τὰ μέχρι τῆς ἐφαρμογῆς του κρατοῦνα, υἱοθετήσας οὕτω τὸ Γαλλικὸν σύστημα. Ἐὰν βεβαίως ἔλλειπεν ἐκ τῆς διατάξεως ἡ δευτέρα φράσις, τότε ἐφορμογὴν θὰ εἶχε τὸ δεύτερον ἐκ τῶν ἀνωτέρω συστημάτων καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς συμβαίνει μὲ τὸν Γιουγκοσλαυϊκὸν Ποινικὸν Κώδικα.

Ὡς γνωστὸν στενῶς συνδεδεμένος πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐδαφικότητος εἶναι καὶ ὁ καθορισμὸς τοῦ τόπου τῆς τελέσεως τοῦ ἀδικήματος. Τὸ θέμα βεβαίως εἶναι ἐπίμαχον. Ἐπ' αὐτοῦ ὁ νέος Κῶδιξ διὰ τοῦ ἄρθρου 16 αὐτοῦ, ἀκολουθῶν τὴν μικτὴν θεωρίαν δέχεται ὅτι, ὡς τόπος τελέσεως τῆς πράξεως θεωρεῖται τόσον ὁ τόπος ἔνθα ὁ δράστης προέβη ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς τὴν ἀξιόποινον ἐνέργειαν ἢ παράλειψιν, ὅσον καὶ ὁ τόπος ἔνθα ἐπῆλθεν ἤ, ἐν περιπτώσει ἀποπείρας, ἔδει κατὰ τὴν πρόθεσιν τοῦ ὑπαιτίου νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα.

Δὲν προχωροῦμεν ὅμως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς διατάξεως ταύτης, καθ' ὅσον, εἰδικὴ ἐπὶ μέρους τοιαύτη, δὲν εἶναι τῆς παρούσης στιγμῆς.

(Συνεχίζεται)

Ὁ ἐκλιπὼν Ἀρχιεπίσκοπος Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς Μιχαὴλ

Τὴν 15-7-58 ἀπεβίωσεν ἐν Ἀμερικῇ, κατόπιν συντόμου ἀσθενείας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς Μιχαήλ.

Ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης ὑπῆρξε θιασώτης τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τοῦ περιοδικοῦ μας, τὸ ὁποῖον περιέβαλε μὲ ἀπεριόριστον ἀγάπην ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐκδόσεώς του.

Τὰ **«Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ»** διερμηνεύοντας τὰ αἰσθήματα πένθους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὑποβάλλουν τὰ ὁλόψυχα συλληπητήριά των εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐκλεκτοῦ τέκνου της. Εὔχονται δὲ ὅπως ὁ Κύριος Ὁ καὶ Νεκροὺς καὶ ζῶντας ἐξουσιάζον, τὴν μὲν ψυχὴν Αὐτοῦ κατατάξει ἐν σκηναῖς Ἁγίων, εἰς δὲ τοὺς οἰκείους Του χαρίσει τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

«Αἰωνία ἡ μνήμη Του».

ALCO TEST

• ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΒΑΘΜΟΥ ΜΕΘΗΣ •

Ὑπὸ κ. **PETER W. TACOBSON**

[Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ LAW AND ORDER
κατὰ μετάφρασιν τοῦ δοκίμου Ἀρχιφύλακος
κ. **ΑΛΕΞ. ΠΙΣΠΑ**]

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ὑπηρεσία Στατιστικῆς, ὑπελόγισεν ὅτι, οἱ θάνατοι, οἱ προερχόμενοι ἐξ αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων, συνεπείᾳ μέθης τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων, ἀνέρχονται κατ' ἔτος εἰς δέκα χιλιάδας.

Τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸν τῶν ἀνωτέρω θανάτων, ὀφείλεται εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν νέων οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν συναίσθησιν τοῦ μεγέθους τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς ὁδηγήσεως αὐτοκινήτου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀλκοόλ.

Πρὸ τῆς τοιαύτης καταστάσεως, συνῆλθον εἰς ἐπανειλημμένας συσκέψεις αἱ ἁρμόδιαι Ἀρχαὶ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν λύσεως.

Τὸ Συμβούλιον Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις Ἀξιωματικῶν Ἀστυνομίας, ἡ Ἀμερικανικὴ Ἕνωσις Ἰδιοκτητῶν Μπὰρ ὡς καὶ ὁ Ἀμερικανικὸς Ἰατρικὸς Σύλλογος ἐπρότειναν τὰ ἑξῆς:

Ι. Ὅπως καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἰσχύσῃ ἑνιαία νομοθεσία, ψηφισθῶσι νέοι αὐστηρότεροι νόμοι καὶ τέλος ληφθῶσι τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα διὰ τὴν περιστολὴν τῶν τοιούτων δυστυχημάτων.

ΙΙ. Ἡ γνωστὴ μέθοδος ἐξακριβώσεως τῆς περιεκτικότητος τοῦ αἵματος εἰς ἀλκοόλ, δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν σημερινὴν ἀλματώδη αὔξησιν τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἡ ἀπόδειξις τῆς μέθης, ἐκτὸς βέβαια τῆς ἐμφανοῦς τοιαύτης, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποδειχθῇ ἄλλως πλὴν τῆς χημικῆς ἀναλύσεως τοῦ αἵματος ἢ καὶ τῶν διαφόρων τέστ εἰς τὰ ὁποῖα ὑποβάλλονται οἱ ὁδηγοί, διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἐὰν καὶ κατὰ πόσον εὑρίσκωνται εἰς κατάστασιν μέθης ἢ τοιαύτης ἐπιφερούσης κινδύνους κατὰ τὴν ὁδήγησιν τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἀλλ' ἵνα ὑποβληθῶσι εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐξέτασιν καὶ τὰ διάφορα τέστ, οἱ ὁδηγοὶ προσάγονται εἰς τὰ ἐργαστήρια τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως.

Ἡ προσαγωγὴ ὅμως τόσου μεγάλου ἀριθμοῦ ὁδηγῶν ὑπόπτων μέθης παρουσιάζει πλείστας δυσχερείας, δὲν εἶναι δὲ ἐξ ἄλλου δυνατόν, τὰ ὑπάρχοντα ἁρμόδια ἐργαστήρια, ν' ἀνταποκριθῶσι εἰς τὴν ἐξαιρετικῶς μεγάλην ζήτησιν τοιούτων χημικῶν ἀναλύσεων.

Τὸ ἀκανθῶδες λοιπὸν τοῦτο πρόβλημα ἐλύθη διὰ τῆς ἀνακαλύψεως μιᾶς νέας, λίαν εὐχρήστου συσκευῆς, τῆς «Alcotest» (Ἀλκοτέστ). Ἡ συσκευὴ αὐτὴ διὰ πρώτην φορὰν ἐτέθη ἐν χρήσει εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1956, ὑπὸ τοῦ Δόκτωρος Kurt M. Dudowski.

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς συσκευῆς «Alcotest» ὀφείλεται εἰς τὸν Γερμανικὸν Οἶκον παραγωγῆς ἀναισθητικῶν συσκευῶν «Fraegerwerke» τῆς Δυτικῆς Γερμανίας.

Ἡ ἀνωτέρω συσκευὴ ἀποτελεῖται: 1) ἀπὸ ἕνα μπαλλόνιον ἐκ διαφανοῦς πλαστικῆς ὕλης, 2) ἕνα ὑάλινον σωλῆνα καὶ 3) ἕνα εἶδος περιστομίου.

Τὸ μπαλλόνιον χρησιμοποιεῖται πολλὰς φοράς, ἐνῷ τὰ ἄλλα δύο μέρη χρησιμοποιοῦνται ἅπαξ μόνον καὶ ἀμέσως ἀντικαθίστανται δι' ἑτέρων.

Ὁ ὑάλινος σωλὴν χρησιμοποιεῖται ὡς εἶδος χημικοῦ ἀντιδραστῆρος καὶ φέρει μίαν ἐνδεικτικὴν γραμμὴ διὰ τὴν μέτρησιν τοῦ καταναλωθέντος τυχὸν ἀλκοόλ.

Περιέχει εἰδικὴν χημικὴν οὐσίαν, ἡ ὁποία λόγῳ τῆς συνθέσεώς της ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀλλάσσῃ χρωματισμόν. Μεταβάλλεται δηλαδὴ εἰς πρασίνην ὅταν ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ ὡρισμένην ποσότητα ἀλκοόλ.

Ὁ τρόπος χρήσεως τῆς συσκευῆς εἶναι ἁπλούστατος: Ἐφαρμόζεται τὸ περιστόμιον μετὰ τοῦ ὑαλίνου σωλῆνος εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ μπαλλονίου καὶ ἡ συσκευὴ εἶναι ἑτοίμη νὰ δεχθῇ τὸν πρῶτον ἐπισκέπτην ὁδηγόν.

Ἐὰν ὁ ἐμφυσῶν ὁδηγὸς εἶναι νηφάλιος ἢ ἡ καταναλωθεῖσα ὑπὸ τούτου ποσότης ἀλκοὸλ εἶναι ὅλως ἀσήμαντος, οὐδεὶς μεταχρωματισμὸς παρουσιάζεται ἐπὶ τοῦ ὑαλίνου πειραματικοῦ σωλῆνος. Ὅταν ὅμως τὸ καταναλωθὲν ἀλκοὸλ ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ εἶναι πέραν τοῦ ἐπιτρεπομένου ποσοστοῦ ἀσφαλοῦς ὁδηγήσεως, τότε παρουσιάζεται ὁ πράσινος χρωματισμός, ὁ ὁποῖος ἐκτείνεται πέραν τῆς ἐνδεικτικῆς γραμμῆς τοῦ ὑαλίνου σωλῆνος.

Ὁ καθηγητὴς κ. Ντουντόφσκι ἐπιδεικνύων τὸν τρόπον χρήσεως συσκευῆς

Ἡ ἔκτασις τοῦ πρασίνου χρώματος πέραν τῆς ἐνδεικτικῆς γραμμῆς δεικνύει ἀνάλογον κατανάλωσιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἐπιτυγχάνεται ἡ προσαγωγὴ εἰς τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα μόνον τῶν ἐνόχων ὁδηγῶν καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ ἐκ τόσων ταλαιπωριῶν τῶν ἀθώων τοιούτων.

Εἰς πλείστας Εὐρωπαϊκὰς χώρας, ποσοστὸν 0,07 % ἀλκοὸλ, θεωρεῖται κρίσιμον διὰ τὴν ἀσφαλῆ ὁδήγησιν, ἐνῷ εἰς πλείστας Ἀμερικανικὰς Πολιτείας τὸ ποσοστὸν τοῦ 0,07 % ἀνέρχεται εἰς 0,15%.

Τὰ πλεονεκτήματα τῆς συσκευῆς «Alcotest» εἶναι πάρα πολλά, διότι ἡ συσκευὴ αὕτη δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ παρ' οἱουδήποτε ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου. Τὸ μέγεθός της εἶναι πολὺ μικρόν, ὥστε νὰ μεταφέρεται εὐχερῶς, τὰ ἔξοδα ἑκάστης ἐξετάσεως εἶναι ὀλιγώτερα τοῦ ἑνὸς δολλαρίου καὶ τέλος ὁ τρόπος ἐνεργείας εἶναι πολὺ ἁπλός, ὥστε ἐντὸς ἐλαχίστων δευτερολέπτων δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως.

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΑ

Ὑπὸ Ἀστυν. Β' κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**

Ἀπ' ὅλες τὶς κατηγορίες ἐγκληματιῶν ποὺ ἀπασχολοῦν συνήθως τὴν Ἀστυνομία, οἱ πιὸ ἔξυπνοι, οἱ πιὸ πανοῦργοι εἶναι, νομίζω, οἱ λαθρέμποροι ναρκωτικῶν. Ἐργάζονται πάντα μὲ σύστημα κι' εἶναι ἄφθαστοι κυρίως στοὺς τρόπους διαθέσεως καὶ ἀποκρύψεως τοῦ... ἐμπορεύματος. Συνεχῶς ἐφευρίσκουν νέας μεθόδους καὶ τεχνάσματα γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν τὴν Ἀστυνομία καὶ σπανίως πέφτουν ἔξω, γι' αὐτὸ καὶ δὲν πιάνονται εὔκολα. Γιὰ νὰ πετύχῃ λοιπὸν κανεὶς στὸν τομέα αὐτόν, χρειάζεται μεγάλη πεῖρα, προσοχὴ καὶ κάποιο σχέδιον ἐνεργείας, τὸ ὁποῖον νὰ καταρτίζεται βάσει τῶν πληροφοριῶν καὶ δεδομένων τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας ἔτυχε ν' ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ ναρκωτικά, νομίζω ὅτι θὰ συμφωνήσουν μαζί μου.

Ἕνας τέτοιος ἀστέρας, πρώτου μεγέθους, ὁ Ἀντώνας μὲ τ' ὄνομα, μεσουρανοῦσε προπολεμικῶς στὸ στερέωμα τῶν λαθρεμπόρων. Παμπόνηρος καὶ σβέλτος ὅπως ἦταν, ἐθεωρεῖτο ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ «γερούς» σ' αὐτὴ τὴ... «δουλειά», γι' αὐτὸ εἶναι ζήτημα ἂν παρ' ὅλο τὸ «κυνῆγι» εἶχε πιαστῆ μιὰ-δυὸ φορές. Αἱ μέθοδοι καὶ τὰ τεχνάσματα ποὺ συνήθως μεταχειρίζετο, ἦσαν τῷ ὄντι καταπληκτικά. Ὅσοι ἐπεχείρησαν νὰ τὸν παρακολουθήσουν, τὰ βρῆκαν «σκοῦρα», γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶχε πάρει τ' ὄνομα «Ἀλεποῦ». Ἔμενε μόνος του σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο στὸ 2ον... ὄροφο! ἑνὸς παληόσπιτου στὸ συνοικισμὸ Ἀσυρμάτου. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο τώχαμε κυριολεκτικῶς «τρελλάνει» στὸ ψάξιμο. Ἔρευνες συστηματικὲς ποὺ κρατοῦσαν ὧρες ὁλόκληρες, τοῖχοι, ταβάνι, πάτωμα κλπ. ὅλα μὲ τὴ σειρά. Ξέραμε ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ ποὺ βρισκότανε τὸ κάθε τι μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, μέχρι καὶ τὸ τελευταῖο καρφὶ στὸν τοῖχο. Καὶ δὲν εἶχε, ὁ δυστυχής, παρὰ ἕνα παληοντίβανο, ἕνα μπαοῦλο, ἕνα τραπέζι, κάνα-δυὸ παληοκαρέκλες, ἕνα κάδρο τῆς Γενοβέφας ποὺ τοῦχε μείνει ἀπὸ ἕνα καφενεῖο ποὺ κάποτε διατηροῦσε στὸ Μεταξουργεῖο, καὶ τὸ μπουζοῦκι του. Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν ἀκόμα κι' ὁ Παγκανίνι ἀγποῦσε τόσο τὸ βιολί του ὅσο ὁ Ἀντώνας τὸ μπουζοῦκι του. Στὴν ἔρευνα τὸ κρατοῦσε πάντα στὴν ἀγκαλιά του μὴ τυχὸν καὶ τοῦ... πάθει τίποτε! Αὐτὴ ἤτανε ὅλη ἡ ἐπίπλωσις. Τὸ δωμάτιο δὲν εἶχε ἄλλη πόρτα κι' ἀκόμη πρέπει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι μὲ τὴν κάτω οἰκογένεια καὶ μ' ὅλη σχεδὸν τὴ γειτονιὰ δὲν εἶχε καλὲς σχέσεις, γιατ' εἶχανε βαρεθῆ οἱ ἄνθρωποι αὐτὲς τὶς συχνὲς... ἐπιδρομές. Ἐφαρμόζαμε πάντα τὶς πιὸ ἔξυπνες μεθόδους καὶ τὰ καλλίτερα σχέδια, ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Ἀντώνα, αὐτὸς ὅμως κατώρθωνε καὶ ξέφευγε. Πολλὲς φορὲς στέλναμε «ἀνθρώπους μας» ν' ἀγοράσουν «πρᾶμα» κι' ἀμέσως κατόπιν τρέχαμε, τὰ κάναμε ὅλα ἄνω-κάτω καὶ στὸ τέλος... φεύγαμε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό!! συνοδευόμενοι ἀπὸ τὰ εἰρωνικὰ γέλια τοῦ Ἀντώνα «ἔτσι εἶναι... καπετάνιε... τὶ νὰ κάνουμε... ἔτυχε πάλι νὰ μὴν ἔχω!... ἄλλη φορά...».

Κεῖνο ὅμως τὸ βράδυ... νομίζαμε ὅτι δὲν θὰ μᾶς γλύτωνε. Εἴχαμε θετικὲς πληροφορίες ὅτι εἶχε φέρει φρέσκο «πρᾶμα» ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Πιάσαμε τὰ πόστα ἀπὸ νωρίς. Κρυφτήκαμε μέσα σένα γειτονικὸ σπίτι ἑνὸς δικοῦ μας καὶ...περιμέναμε. Ἄρχισε νὰ σουρουπώνῃ, ψιλόβρεχε. Σὲ μιὰ στιγμὴ φάνηκε ἡ σιλλουέτα τοῦ Ἀντώνα.

Ψηλόλιγνος, ὅπως ἦταν, λίγο καμπούρης, μ' ἕνα παλτὸ κοντὸ πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, τὴ συνηθισμένη μαύρη ρεμπούπλικα, καὶ τὸ μάγκικο βάδισμα, ἐρχόταν γρήγορα-γρήγορα, ξεροβήχοντας στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου. Ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι, ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ'ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ ντενεκέδες σκουπιδιῶν τοῦ δήμου ποὺ βρισκότανε στὴ σειρά, κολλητὰ στὸν τοῖχο, καὶ μπῆκε μέσα. Σὲ λίγο, φάνηκε φῶς στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του. Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα κι' εἴδαμε τὸ πληροφοριοδότη μας νὰ μπαίνῃ μέσα. Δὲν ἔμεινε παρὰ πάνω ἀπὸ 10 λεπτὰ καὶ ξαναβγῆκε. Πῆρε τὸ πεζοδρόμιο δεξιά, προχώρησε ὡς τὴν ἄλλη γωνιά, στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ δρόμου, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, σημεῖον ὅτι ὑπῆρχε «πρᾶμα» καὶ κατόπιν ἔφυγε. Τρέξαμε. Εἴμαστε δύο, ἐγὼ κι' ἕνας ἀστυφύλακας. Ἦτανε ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων, ὅπως θυμᾶμαι καὶ δὲν θὰ μᾶς περίμενε. Περνῶντας, ρίξαμε τὸ φανὸ μέσα στοὺς ντενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν, δὲν ὑπῆρχε τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ κάτι παληόχαρτα. 'Ανεβήκαμε σιγὰ-σιγὰ τὴ σκάλα. Σταθήκαμε, βάλαμε αὐτὶ στὴν πόρτα, ἀκούσαμε σᾶν ν' ἄνοιγε τὸ παράθυρο... «Τρέξε» εἶπα στὸν ἀστυφύλακα, «μᾶς πῆρε χαμπάρι καὶ ρίχνει τὸ «πρᾶμα» ἀπὸ τὸ παράθυρο στὰ σκουπίδια, ψᾶξε καλὰ παντοῦ».

'Αμέσως κατόπιν κτύπησα τὴν πόρτα, ἡ ὁποία ἄνοιξε χωρὶς μεγάλη καθυστέρησι.

Μᾶς ὑπεδέχθη ὅπως πάντα. Μιὰ λάμπα πετρελαίου φώτιζε τὸ δωμάτιο. 'Ο 'Αντώνας ἑτοίμαζε τὸ δεῖπνο. Πάνω στὸ τραπέζι ἤτανε μιὰ μπουκάλα ρετσίνα, ἕνα πιάτο μὲ κοκορέτσι καὶ τυρί, λίγο ψωμί, κι' ἕνα κρεμύδι. Πράγματι δὲν μᾶς περίμενε Χριστουγεννιάτικα!

«Χρονιάρα μέρα καπετάνιε... γίνονται αὐτὰ τὰ πράματα!!» εἶπε μὲ κάποιο παράπονο.

Σὲ λίγο ἦρθε κι' ὁ ἀστυφύλακας. Δὲν εἶχε βρῆ τίποτε στοὺς ντενεκέδες. Ψάξαμε παντοῦ. Πρῶτα τὸν ἴδιο καὶ μετὰ τὸ δωμάτιο. Ἄνοιξα τὸ παράθυρο, ἔψαξα μὲ τὸ φακὸ τὰ παραθυρόφυλλα καὶ τὸν τοῖχο ἀπ' ἔξω, δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ παληοπετσέτα ἁπλωμένη σ' ἕνα σπάγγο.

«Λίγο πρὶν κτυπήσω τὴν πόρτα» εἶπα στὸν 'Αντώνα «ἄνοιξες τὸ παράθυρο. Μὴ τυχὸν καὶ... τὸ πέταξες ἔξω;».

«Ναί. Πέταξα τὸ λαδόχαρτο ἀπ' τὸ κοκορέτσι, ἂν δὲν μὲ πιστεύετε πηγαίνετε νὰ κυττάξετε» ἀπήντησε.

'Ο ἀστυφύλακας κούνησε τὸ κεφάλι. Πράγματι εἶχε βρῆ τὸ λαδόχαρτο μέσα στὸ τενεκὲ τὴ δεύτερη φορὰ ποὺ ἔψαξε. Αὐτὸ δὲν τὸ περιμέναμε! Τέτοια ἀποτυχία! Εἴχαμε γίνει ἔξω φρενῶν...

'Ο ἀστυφύλακας, πρωτόβγαλτος ὅπως ἦταν, πῆγε νὰ τὸν κτυπήσῃ. 'Ο 'Αντώνας κάθησε στὸ κρεβάτι, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ μᾶς εἶπε φιλοσοφικά, κουνῶντας τὸ κεφάλι του:

«'Η ζωὴ εἶναι σύντομη παιδιὰ καὶ τὰ νεῦρα τὴ συντομεύουνε πιὸ πολύ... Καλὴ νύχτα καὶ χρόνια πολλά...».

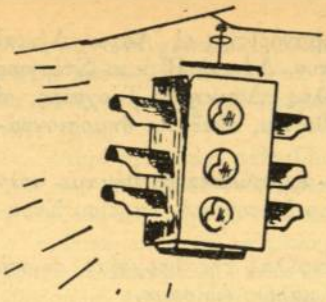
Κατεβήκαμε ντροπιασμένοι μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο, τὴ σκάλα. Σταθήκαμε ἔξω στὸ προαύλιο καὶ κυττάζαμε ἀμίλητοι ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Σὲ μιὰ στιγμὴ κάτι μοῦρθε στὸ μυαλό... Ἔτρεξα στοὺς ντενεκέδες, ἔρριξα τὸ φανάρι κι' ἕνα ἄσπρο δεματάκι βρέθηκε πάνω-πάνω!

Ἦτανε τὸ «πρᾶμα» τοῦ 'Αντώνα, $^1/_2$ περίπου κιλὸ ἡρωΐνης!!... μέσα σὲ μιὰ δερμάτινη σακούλα τυλιγμένη μὲ χαρτὶ καὶ δεμένη μὲ σπάγγο.

Αὐτὴ ἦτανε ἡ τελευταία... μάχη τοῦ 'Αντώνα. Πέθανε στὴ φυλακὴ μετὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο.

'Αλλὰ πῶς βρέθηκε τὸ δέμα μέσα στὸ τενεκέ; (1)

1. 'Η λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. 'Εν τῷ μεταξὺ μποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 6ης Αὐγούστου ἐ. ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ σωστὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

15-21 ΙΟΥΛΙΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Γ. ΚΑΡΟΥΖΟΥ**

Εἶναι γνωστὸ ὅτι, ἀπὸ πέρυσι, χάρις στὴν ἔμπνευσι τοῦ τότε Διοικητοῦ τῆς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως, Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α' κ. Εὐαγγ. Καραμπέτσου, λειτουργεῖ κάθε τέτοιο καιρὸ ἡ ἔκθεσις τῆς Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν. Ἔτσι λοιπὸν κι' ἐφέτος ἐλάβαμε μιὰ πρόσκλησι τῆς Τροχαίας, ἡ ὁποία μᾶς καλοῦσε νὰ

Ὁ Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς μετὰ τῶν κ.κ. Ν. Κόκκινου, Ν. Νέρη, Θ. Ρακιντζῆ, Ε. Καραμπέτσου, Α. Μαρκοπούλου, Σ. Βάλλα, Γ. Χατζηελευθερίου καὶ ἄλλων ἀξ/κῶν κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκθέσεως Τροχαίας Ἀθηνῶν.

παραστοῦμε στὰ ἐγκαίνια αὐτῆς τῆς ἐκθέσεως, ποὺ εὐαρεστήθη φέτος νὰ ἐγκαινιάσῃ ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς, καὶ στὰ ὁποῖα παρέστησαν ὁ τέως Πρωθυπουργὸς κ. Παν. Κανελλόπουλος, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας κ. Νικόλαος Κόκκινος, ὁ Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Σώματος κ. Νικ. Νέρης, ὁ Ἀστυν. Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Θεόδ. Ρακιντζῆς, ὁ Ἀστυν. Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Ἀναστ. Κανελλόπουλος, ὁ παρὰ τῷ Ὑφυπουργείῳ Ἐσωτερικῶν Γεν. Δ/ντὴς κ. Δημ. Κόλλιας, ὁ Διοικητὴς τῆς Γεν. Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κ. Εὐάγ. Καραμπέ-

τσος, ὁ Διοικητὴς τῶν 'Αστυν. Σχολῶν κ. Νικ. 'Αρχιμανδρίτης, οἱ 'Αστυν. Δ/νταὶ Α' κ.κ. Δημ. Ζαγκλῆς καὶ Δημ. Καρανάσος, οἱ 'Αστυν. Δ/νταὶ Β' κ.κ. Στέργιος Βάλλας, Παναγ. Δραγουμᾶνος καὶ 'Αβρ. Μαρκόπουλος Διοικητὴς Τροχαίας, οἱ 'Αστυνόμοι Α' κ.κ. Δημ. 'Υφαντῆς καὶ Γ. Χατζηελευθερίου, πλεῖστοι δημοσιογράφοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

"Αφισα λοιπὸν τὸ γραφεῖο μου καὶ μαζὶ μ' ἕναν ἀρχιφύλακα βρεθήκαμε στὴν καθωρισμένη ὥρα στὰ γραφεῖα τῆς Η.Ε.Α.Π. (Μέγαρο Μετοχικοῦ Ταμείου Στρατοῦ) ὅπου στεγάζεται καὶ φέτος ἡ ἔκθεσις αὐτή.

Στὴν εἴσοδο μᾶς ὑποδέχθηκε ἕνας εὐσταλὴς ἀστυφύλαξ τῆς Τροχαίας, σωστὸ παλληκάρι, κι' ἀφοῦ μᾶς χαιρέτησε μᾶς εὐχήθηκε τὸ καλῶς ὡρίσαμε.

Μόλις μπήκαμε στὴν ἔκθεσι αὐτὴ μᾶς κατέλαβε μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξις γιατὶ φέτος ἡ Τροχαία ἀκολούθησε ἄλλο τρόπο διατάξεως τῶν ἐκθεμάτων της, ὁ ὁποῖος διευκολύνει... τὴν κυκλοφορία τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ ἐπιτρέπει εὐκολώτερη τὴ θέα καὶ τὴ παρατήρησι τῶν εἰκόνων.

Μιὰ περιστροφικὴ σκάλα ποὺ ἀρχίζει ἀμέσως μόλις μπαίνεις στὴν εἴσοδο, σὲ ἀνεβάζει σὲ ἀρκετὸ ὕψος καὶ ἀπὸ κεῖ μπορεῖς νὰ παρατηρήσῃς ὅλες τὶς εἰκόνες καὶ τὰ ἐκθέματα καὶ ἡ ὁποία μετὰ τὴν δεύτερη αἴθουσα ἀρχίζει τὴν κατωφέρειά της ποὺ τελικὰ σὲ ὁδηγεῖ στὴν ἔξοδο, πρὸς τὴ στοὰ Σπύρου Μήλιου. 'Η ἐφετεινὴ πρωτοτυπία εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐξυπηρετεῖ τοὺς ἐπισκέπτες, ποὺ ἄλλοτε συνωστίζοντο στὶς αἴθουσες. 'Η σκάλα αὐτὴ εἶναι ἀρκετῆς ἀποστάσεως, δὲν νοιώθεις ὅμως τὴν ἀπόστασι γιατὶ ἡ προσοχή σου εἶναι συγκεντρωμένη στὶς διάφορες εἰκόνες ποὺ ἔχουν τοποθετηθῆ μὲ ζηλευτὴ τάξι καὶ σὲ ἄριστο ντεκὸρ καὶ ποὺ δείχνουν ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ἔκθεσι αὐτὴ ἐργάστηκαν μὲ πολὺ προσοχὴ καὶ μεγάλη θέλησι.

'Ανεβαίνουμε τώρα τὴ σκάλα αὐτὴ ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ στὴ πρώτη αἴθουσα. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὴν ἀνεβήκαμε λίγο δύσκολα, γιατὶ στὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιά της εἶναι τοποθετημένες 6 εἰκόνες, ποὺ παριστάνουν ἰσάριθμα αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα μὲ τὶς δυσάρεστες συνέπειές τους σὲ νεκροὺς καὶ τραυματίες. Τὶς εἰκόνες αὐτές, πρὶν ἀκόμα ἐπιδράσουν στὸν ψυχικό μας κόσμο, πρὶν ἀκόμα δονήσουν τὶς χορδὲς τῆς καρδιᾶς μας μὲ τὸ δέος καὶ τὴ συγκίνησι ποὺ προξενοῦν, ἔρχεται ν' ἀντικαταστήσῃ ἡ πρώτη αἴθουσα τῆς ἐκθέσεως ποὺ μὲ τὸν ἐπίτιτλο: «'Η ζωὴ εἶναι χαρούμενη», συγκεντρώνει ἀμέσως τὴν προσοχή μας.

Ξένοιαστοι μαθηταὶ τρέχουν σ' ἕνα δρόμο μὲ τὶς τσάντες τους. "Ενα γευγάρι νεαρῶν βγαίνει ἀπὸ μιὰ ἔπαυλι. "Ενα ἄλλο πλάθει ὄνειρα σ' ἕνα βαθύσκιωτο δρόμο κάποιου Προαστείου. "Ενα οἰκογενειακὸ τραπέζι, ὅπου βασιλεύει ἡ χαρά. Μιὰ εὔθυμη συντροφιὰ διασχίζει μὲ τὴν ἀνοιχτὴ κούρσα της κάποια κεντρικὴ λεωφόρο...

Στάθηκα σὲ τούτη τὴν εἰκόνα λίγο κι' ὀνειροπόλησα. Πόσο θἄθελα, σκέφτηκα, νὰ ἤμουν μέσα στὴν κούρσα αὐτή,νὰ μοιραζόμουνα μὲ τὰ παιδιὰ τοῦτα τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Δὲν πρόφθασα νὰ ὁλοκληρώσω στὴν φαντασία μου, τὴν ἐπιθυμία μου κι' ὁ ἀρχιφύλαξ, μὲ τὸν ὁποῖο ἐπισκεφθήκαμε τὴν ἔκθεσι, μὲ πλησίασε καὶ δείχνοντας μιὰ ἄλλη εἰκόνα μὲ τοὺς ἐπίτιτλους: «Αἷμα στὴν ἄσφαλτο...». «Τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀπροσεξίας...» μοῦ εἶπε: «Κύριε 'Υπαστυνόμε νά... κυττᾶξτε, εἶναι ἡ παρέα ποὺ ἦταν στὸ αὐτοκίνητο τὸ ἀνοιχτό... Κυττᾶξτε τὶ ἔπαθαν! 'Ο ὁδηγὸς σκοτώθηκε κι' ἕνας ἄλλος εἶναι κάτω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, κι' ὅλα αὐτὰ γιατὶ δὲν τήρησαν τοὺς κανόνας πορείας».

'Αμέσως συνῆλθα, καὶ ἀναλογιζόμενος τὸ δυστύχημα, ἀνέστειλα τὴν ἐπιθυμία μου. 'Αλήθεια μποροῦσε νὰ ἤμουν κι' ἐγὼ ἢ ἐσεῖς ἢ συγγενεῖς μας καὶ νὰ χαιρώμαστε τὴ ζωὴ μὲ τ' αὐτοκίνητο αὐτό, ἀλλὰ ἂν συμμορφωνόμαστε πρὸς τὶς διατάξεις τῆς Τροχαίας, γιατὶ ἀλλοιῶς... ἢ θὰ σκοτωνόμαστε ἢ θὰ μέναμε γιὰ πάντα ἀνάπηροι.

Στὴν ἴδια αἴθουσα ἕνα παραστατικὸ σκίτσο ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπειθάρχητοι πεζοὶ εἶναι οἱ μεγάλοι. "Ενας διασχίζει ἕνα δρόμο καὶ διαβάζει, ἄλλος

τρώει παγωτὸ χωνάκι..., ἄλλος σκέπτεται τὶς ὑποθέσεις του..., μιὰ κοπέλλα μὲ τὸ κεφάλι κάτω ψάχνει κάτι νὰ βρῇ, κι' ἕνας νεαρὸς βαδίζει μὲ τὰ μάτια ἁπλανῆ. Κι' ὅλα αὐτὰ στὴ μέση τοῦ δρόμου. Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ὅμως δὲν θὰ γυρίσῃ τὸ βράδυ σπίτι του.

Λίγο πιὸ πέρα, στὴν ἴδια αἴθουσα, μιὰ σειρὰ ἀπὸ φωτεινὰ σκίτσα ἐξηγοῦν τὴν τύχη ποὺ περιμένει τοὺς ἀδιαφόρους, τοὺς ἀφῃρημένους καὶ ἀπρόσεχτους ὁδηγοὺς καὶ πεζοὺς καὶ πῶς τὸ σφάλμα ἑνὸς ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ γίνῃ πρόξενος τραγῳδίας. Τὰ σκίτσα αὐτὰ τὰ συμπληρώνουν ὁκτὼ εἰκόνες διαφόρων δυστυχημάτων, ποὺ πρέπει νὰ καταβάλῃ κανεὶς μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεχωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τ' αὐτοκίνητα.

Στὴ συνέχεια τῆς ἐπισκέψεώς μας, στὴν πλατ-φόρμ, ἀντικρύζουμε μιὰ μεγάλη

Ὁ Ὑφυπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς μετὰ τῶν κ.κ. Ν. Κόκκινου, Ν. Νέρη, Ε. Καραμπέτσου, Α. Μαρκοπούλου, Σ. Βάλλα καὶ μιᾶς ὁμάδος μαθητῶν τῆς «Συγχρόνου Σχολῆς Ἀθηνῶν» κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκθέσεως Τροχαίας Ἀθηνῶν.

εἰκόνα ποὺ παριστάνει ἕναν ἀστυφύλακα τῆς Τροχαίας τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ δώσῃ... κλῆσι σὲ κάποιο παραβάτη ὁδηγό.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἀποσπᾷ ἀμέσως τὴν προσοχή μας γιατὶ ἡ λεζάντα της γράφει: «Δὲν εἶμαι ἐχθρός σας, δὲν ἔχω ἄλλο σκοπὸ παρὰ πῶς νὰ προφυλάξω κι' ἐσένα τὸν παραβάτη ἀπὸ τὸ δυστύχημα».

Πράγματι δὲν εἶναι ἐχθρὸς κανενός, δὲν ἀντιδικεῖ μὲ κανένα, σκοπὸς καὶ φιλοδοξία του εἶναι νὰ μᾶς προστατεύσῃ ὅλους. Οἱ ἐπισκέπτες βλέπουν τὸ σκίτσο αὐτό, κυττάζουν τὸ αὐστηρὸ ὕφος τοῦ ἀστυφύλακος καὶ λίγοι ὅμως καταλαβαίνουν μὲ πόση ἀγάπη πρέπει νὰ περιβάλουν αὐτόν, ποὺ μέρα καὶ νύχτα. χειμῶνα καὶ καλοκαῖρι, συνεχῶς καὶ μὲ δίχως ἀνάπαυλα ἀγωνίζεται γιὰ νὰ σώσῃ πεζοὺς καὶ ὁδηγοὺς ἀπὸ τὸ θάνατο.

Δίπλα στὴν εἰκόνα αὐτὴ μιὰ ἄλλη εἰκόνα ποὺ προξενεῖ τὸν τρόμο, παριστάνει

ἕναν ἀστυφύλακα κρατῶντας στὰ χέρια του ἕνα αἱμόφυρτο παιδάκι καὶ ἡ λεζάντα τῆς εἰκόνας αὐτῆς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ ὁδηγὸς ἦταν μεθυσμένος, γιατὶ γράφει ὅτι: «Ὁ μεθυσμένος ὁδηγὸς εἶναι κοινὸς ἐγκληματίας». Πόσο δίκηο ἔχει στ' ἀλήθεια, ἂν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι τὸ αὐτοκίνητο, τὸ μέσον αὐτὸ ἐξυπηρετήσεως τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τὸ ἔργο αὐτὸ τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, στὰ χέρια ἑνὸς μεθυσμένου ὁδηγοῦ γίνεται σοβαρώτατο φονικὸ ὅργανο.

Ἀκολουθοῦμε τώρα τὴν κατωφέρεια τῆς σκάλας αὐτῆς καὶ βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο πίνακα μὲ τὸν ἐπίτιτλο: «Συνέπειες δυστυχήματος».

Σκεφθήκατε ποτὲ στὰ σοβαρά, τὶς συνέπειες τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων; Ἀσφαλῶς ὄχι, γιατὶ σχεδὸν ὅλοι μας δὲν ἐμβαθύνουμε στὶς λεπτομέρειες κάθε δυστυχήματος. Μὴ στενοχωριέστε καὶ μὴ βασανίζετε τὴ σκέψι σας, γιατὶ κι' ἐδῶ ἡ Τροχαία φρόντισε νὰ ἔχῃ ἀναγράψει ὅλες αὐτὲς τὶς συνέπειες κατὰ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ εἶναι καταληπτὲς ἀπ' ὅλους. Καὶ ἰδού. Κάθε αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα προκαλεῖ: α) Ἀπασχόλησι τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Βοηθειῶν, β) τῶν Νοσοκομείων, γ) τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἄλλων Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, δ) τῶν Δικαστηρίων, ε) ἀπώλεια ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, στ) δυστυχία καὶ ἀναστάτωσι στὶς οἰκογένειες δραστῶν καὶ θυμάτων, ζ) στέρησι τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, η) ἀπώλεια χρόνου καὶ χρήματος καὶ θ) ζημία στὴν Ἐθνικὴ οἰκονομία. Αὐτὲς λοιπὸν εἶναι οἱ συνέπειες κάθε δυστυχήματος ποὺ δὲν εἶναι οὔτε λίγες, οὔτε εὐκαταφρόνητες.

Προχωροῦμε τώρα σὲ μιὰ ἄλλη αἴθουσα ποὺ εἶναι γεμάτη ἀπὸ στατιστικοὺς πίνακες καὶ ποὺ ἀπὸ μιὰ πρόχειρη ματιὰ ποὺ ρίξαμε, καταλάβαμε ὅτι οἱ δρόμοι βάφονται συνεχῶς μὲ αἷμα, καὶ ὅτι τὸ φάσμα τοῦ θανάτου πλανᾶται συνεχῶς πάνω ἀπ' αὐτοὺς ποὺ περιφρονοῦν τοὺς κανόνες τῆς κανονικῆς πορείας καὶ τὶς ὑποδείξεις τῆς Τροχαίας.

Κι' ὁ ἀπολογισμὸς αὐτῆς τῆς περιφρονήσεως εἶναι γραμμένος μὲ πελώρια γράμματα πάνω στὰ σκίτσα. «Πέντε ἄτομα ὁδηγοὶ ἢ πεζοὶ σκοτώνονται σ' αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα καὶ ἄλλοι 340 τραυματίζονται κάθε μῆνα στὴν περιφέρεια Ἀθηνῶν». Κι' ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἕνας παραστατικὸς πίνακας εἴχαμε συνολικῶς, στὸ χρόνο ποὺ μᾶς πέρασε, 4.093 τροχαῖα δυστυχήματα ἀπ' τὰ ὁποῖα τὰ 60 ἦσαν θανατηφόρα.

Στὸν ἴδιο πίνακα ὑπάρχει λεπτομερὴς ἀπαρίθμησις κατὰ μήνας, ἡμέρας καὶ ὥρας ἀκόμα τῶν θυμάτων τῶν τροχῶν ὁδηγῶν καὶ πεζῶν. Ἔτσι βλέπουμε πὼς ὁ πλέον αἱματηρὸς μήνας εἶναι ὁ Ὀκτώβριος, ἐνῷ ὁ Φεβρουάριος ἀπασχολεῖ ὀλιγώτερο τὸ Δελτίο τῆς Τροχαίας. Ἀπὸ τὶς ἡμέρες τὸ Σάββατο ἔχει τὰ θλιβερὰ πρωτεῖα τῶν δυστυχημάτων, ἐνῷ ἡ Κυριακὴ εἶναι ἡ πιὸ εἰρηνικὴ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος παρὰ τὴν γενικὴ ἔξοδο τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν ὕπαιθρο καὶ τὴν μεγαλύτερη κυκλοφορία τῶν ὀχημάτων. Ἀπὸ τὶς 12 ἕως τὶς 12 καὶ 10', μόνο σ' ἕνα δεκάλεπτο δηλαδή, ἔχουν σημειωθῇ οἱ πιὸ πολλὲς συγκρούσεις τροχοφόρων κι' οἱ περισσότεροι θάνατοι καὶ τραυματισμοὶ πεζῶν καὶ ὁδηγῶν, ἐνῷ ἀπὸ 2—4 τὸ ἀπόγευμα ἔχουμε τὰ ὀλιγώτερα δυστυχήματα τοῦ 24ώρου.

Στὴν ἴδια αἴθουσα εἶναι τοποθετημένο ἕνα περίφημο «φωτιστικὸ ἐφέ», οἱ Σηματοδότες, ποὺ δείχνουν πῶς θὰ γίνεται στὸ μέλλον, χωρὶς νὰ διακόπτεται, ἡ κυκλοφορία μὲ τὰ αὐτόματα κόκκινα καὶ πράσινα φῶτα.

Φθάσαμε πιὰ στὴν ἔξοδο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, κι' ἐκεῖ ἕνας ἀστυφύλαξ μᾶς ἔδωσε ἕνα φάκελλο μὲ διαφωτιστικὰ φυλλάδια ποὺ εἶναι γεμᾶτα ὁδηγίες πρὸς τοὺς πεζοὺς καὶ τοὺς ὁδηγοὺς γιὰ ν' ἀποφεύγωνται τὰ δυστυχήματα.

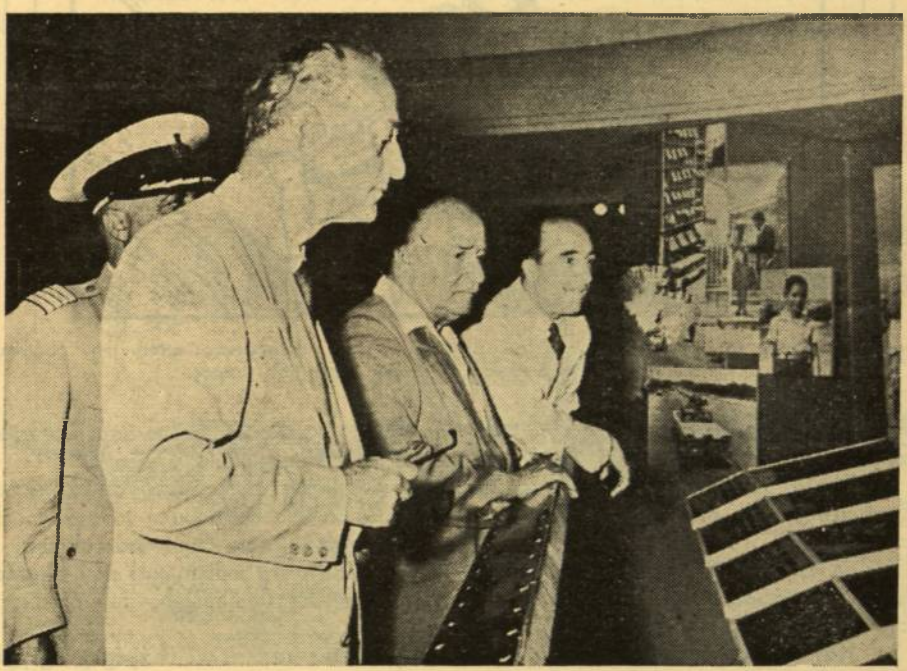
Οἱ ὁδηγίες αὐτές, ἔχουν γραφῆ καὶ λεχθῆ κατὰ κόρον ἀλλὰ ὅλοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπευθύνονται τὶς θεωροῦν περιττές, γιατὶ νομίζουν πὼς τὰ ξέρουν ὅλα. Οἱ ὁδηγίες ὅμως αὐτὲς πρέπει νὰ διαβαστοῦν προσεκτικὰ καὶ νὰ τηρηθοῦν γιὰ νὰ βοηθήσωμε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τοὺς ἄνδρες τῆς Τροχαίας, ποὺ μὲ τόση ὑπομονὴ ἀγωνίζονται νὰ διώξουν τὸ χάρο ἀπ' τοὺς δρόμους.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἐπισκέψεως, εὐγενικοὶ συνάδελφοι καὶ ἀστυφύλακες ἔδιναν ἀκούραστοι ἐπεξηγηματικὲς πληροφορίες στὸ συνωστιζόμενο πλῆθος ποὺ κατὰ χιλιάδες ἐπισκέπτεται τὴν τόσο ἐνδιαφέρουσα αὐτὴ ἔκθεσι.

Ἐνῶ ὅμως ἑτοιμαζόμαστε νὰ φύγωμε γεμᾶτοι ἀπὸ ὑπερηφάνεια γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ τῆς Τροχαίας, ἕνα στιγμιότυπο ἦλθε νὰ ἐπαυξήσῃ τὴ συγκίνησί μας καὶ τὴν ἐντύπωσι ποὺ ἀποκομίσαμε ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι τῆς ἐκθέσεως.

Μιὰ ὁμὰς μαθητῶν τῆς «Συγχρόνου Σχολῆς Ἀθηνῶν», ντυμένοι στὰ κατάλευκα, ἐπέδραμε στὴν αἴθουσα τῆς ἐκθέσεως. Ὁ ἀρχηγὸς κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα πίνακα, μεγαλύτερο ἀπ' τὸ μπόϊ του, τὸν ὁποῖο τοποθέτησε πάνω σ' ἕνα τρίποδα. Στὸν πίνακα αὐτὸ ἦταν γραμμένα τὰ ἑξῆς: «Οἱ μαθηταὶ τῆς Συγχρόνου Σχολῆς, εὐχαριστοῦμε τοὺς Ἀξιωματικοὺς τῆς Τροχαίας, διότι μὲ τὰ μαθήματα ποὺ μᾶς ἔκαμαν μᾶς ἔμαθαν νὰ περπατᾶμε στοὺς δρόμους χωρὶς νὰ κινδυνεύῃ ἡ ζωή μας».

Ἡ αὐθόρμητη αὐτὴ ἐκδήλωσις συνεκίνησε ὅλους τοὺς παρισταμένους. Ὁμολογῶ πὼς δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω τὴν συγκίνησί μου καὶ πλησιάζοντας τοὺς

Ὁ κ. Παναγιώτης Κανελλόπουλος μετ' ἄλλων ἐπισήμων κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκθέσεως Τροχαίας Ἀθηνῶν.

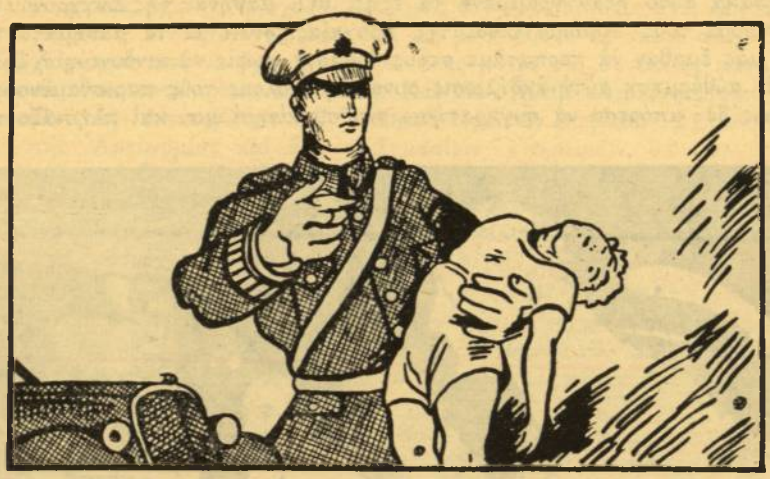
νεαροὺς μαθητάς, τοὺς χάϊδεψα τὰ καλοχτενισμένα βελουδένια μαλλιά τους, τοὺς ρώτησα γιὰ τὰ μαθήματά τους καὶ τὶς ἐξετάσεις τους, σὲ μιὰ δὲ ἐρώτησι ποὺ τοὺς ἔκαμα, μοῦ ἀπήντησαν ὅλοι μαζὶ «πῶς ἀγαποῦν ὅλους τοὺς ἀστυφύλακες καὶ περισσότερο τοὺς τροχονόμους, γιατὶ τοὺς προστατεύουν πάντοτε καὶ τοὺς βοηθοῦν νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στὸ ἄλλο».

Εὖγε στοὺς δασκάλους καὶ τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν αὐτῶν ποὺ τὰ μαθαίνουν ὅτι ὁ ἀστυφύλαξ δὲν εἶναι «μπαμπούλας», ἀλλὰ φίλος καὶ προστάτης τους. Ἡ ἐκδήλωσις ὅμως αὐτὴ ἔχει ἀκόμη βαθύτερη ἔννοια ἀπ' ὅτι ἐπιφανειακὰ παρουσιάζεται ὅτι ἔχει, ὅτι δηλαδὴ ἡ αὐριανὴ γενεὰ θὰ μᾶς παραστέκεται συμπαραστά-

της στὸ δύσκολό μας ἔργο καὶ ὅτι μὲ τὰ μαθήματα ποὺ γίνονται στὰ Σχολεῖα θὰ μάθῃ νὰ βαδίζῃ στοὺς δρόμους καὶ κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο πιστεύουμε ὅτι στὸ μέλλον θὰ παρατηρηθῇ μείωσις τῶν δυστυχημάτων. Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι τὸ παράδειγμα αὐτὸ τῆς «Συγχρόνου Σχολῆς» θ' ἀκολουθήσουν καὶ τ' ἄλλα Σχολεῖα.

Αὐτὰ εἴδαμε στὴν ἔκθεσι τῆς Τροχαίας ποὺ εἶναι ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῆς «Ἑβδομάδος τῆς Τροχαίας», γιατὶ ἐκτὸς αὐτῆς θὰ ἐπακολουθήσουν κι' ἄλλες ἐκδηλώσεις, ὅπως διαλέξεις ἀπὸ εἰδικοὺς τῆς Τροχαίας, διακεκριμένους Ἐπιστήμονας κλπ.

Φεύγοντας αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ ξαναγυρίσω στὴν ἔκθεσι, νὰ τὴν περι-

Ἰδοὺ ποῖα εἶναι τὰ ἀποτελέσματα ὅταν οἱ ὁδηγοὶ εἶναι ἀπρόσεκτοι κατὰ τὴν ὁδήγησιν τῶν αὐτοκινήτων των. Ὁ μικρὸς εἶναι ἤδη νεκρός.

εργαστῶ περισσότερο, νὰ σφίξω τὸ χέρι τῶν πρωτεργατῶν καὶ ὅλους ὅσοι ἐργάσθηκαν διὰ τὴν πρωτότυπη αὐτὴ ἐκδήλωσι καὶ νὰ τοὺς συγχαρῶ.

Ἀλλὰ ἂς ἀφίσω τὶς κρίσεις καὶ τὶς ἐντυπώσεις αὐτές, ποὺ κατὰ κάποιο τρόπο μπορεῖ νὰ ἔχουν ὑποκειμενικὸ χρωματισμὸ κι' ἂς ἀφίσουμε τοὺς ἀμερολήπτους κριτάς, τοὺς ξένους πρὸς τὰ ἀστυνομικὰ πράγματα, τοὺς ἐπισκέπτας, τὸ ἀνώνυμο τέλος πλῆθος ποὺ συνωστίζεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἔκθεσι καὶ ποὺ σημειώνει τὶς ἐντυπώσεις του εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ «Βιβλίον Ἐντυπώσεων», ποὺ βρίσκεται στὴν ἔξοδο τῆς ἐκθέσεως.

Κάποιος ἀπ' τὸ Νέο Κόσμο γράφει πὼς ἡ ἔκθεσις «ἀποτελεῖ θεάρεστον ἔργον», κάποιος ἄλλος ὅτι ἡ «ἔκθεσις εἶναι ἔργον κοινωνικὸν καὶ ἐκπολιτιστικόν», ἄλλος ὅτι «ἡ Τροχαία ἀξίζει παντὸς ἐπαίνου καὶ θερμῶν συγχαρητηρίων, διὰ τὸ λαμπρὸν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἔργον της» καὶ χίλιες δύο ἄλλες ἐπαινετικὲς φράσεις ποὺ γέμισαν τὸ βιβλίο αὐτὸ ἀπ' τὴν πρώτη μέρα τῆς ἐκθέσεως.

Αὐτὲς εἶναι οἱ περγαμηνὲς καὶ οἱ τίτλοι, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἀμοιβὴ τῶν μόχθων τῶν ὀργάνων τῆς Τροχαίας, ποὺ ἀγωνίζονται ἀκατάπαυστα γιὰ νὰ κρατήσουν τὸν θάνατο μακρυὰ ἀπ' τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

Τοὺς ἀξίζει πράγματι ἕνα μεγάλο «**Εὖγε**».

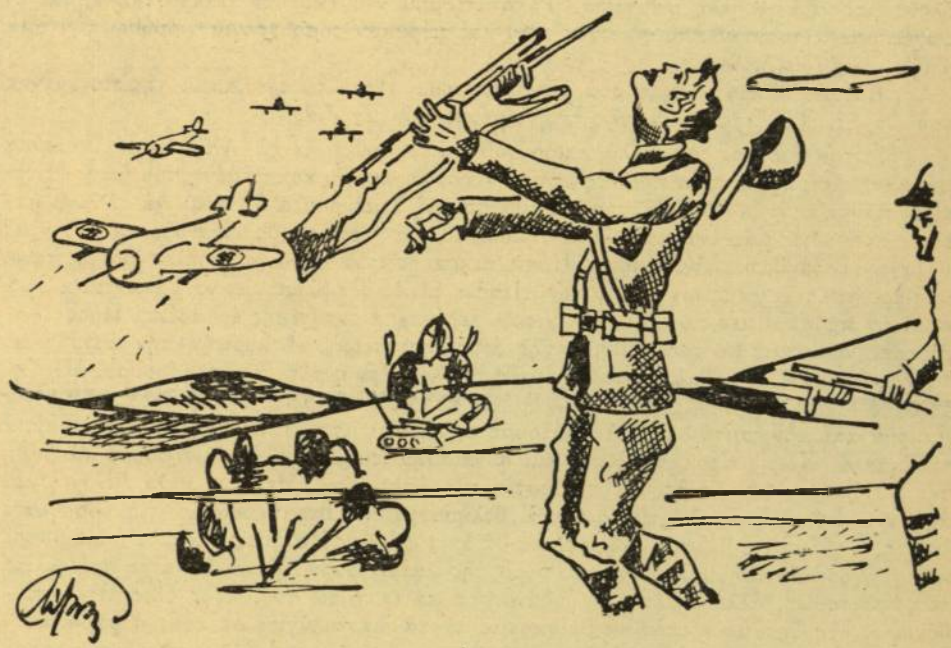

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Κώστας διαβάζει, ὅλο διαβάζει. Οὔτε καὶ γιὰ λίγο δὲν σκέπτεται νὰ βγῇ ἔξω. Μόνο οἱ δικές μου, ἐπίμονες κάποτε, παρακλήσεις, τὸν ἀναγκάζουν νὰ ξεμυτίσῃ καμμιὰ φορά. Οἱ γονεῖς του τώρα τὸν βοηθοῦν περισσότερο, γιατὶ ὅπως ὅλοι μας, ἔτσι κι' αὐτοί, εἶχαν συνέλθει κάπως ἀπὸ τὴ μανία τοῦ πολέμου.

Ὁ πατέρας του, γύρω στὰ ἑξῆντα, ροδοκόκκινος καὶ ψηλός, γνήσιος ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος Ρουμελιώτου. Ἡ μάννα του, ἄξια καὶ περήφανη στὸ παρά-

Καταραμένο βόλι τὸν βρῆκε κατάστηθα...

στημά της. Τὰ πρόσωπα καὶ τῶν δυό, τ' αὐλάκωναν ἄπειρες ρυτίδες. Τὰ ροῦχα των ἦσαν φτωχά, ἀλλὰ πεντακάθαρα.

Ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Κώστα, μιὰ μέρα, ἔμαθα πὼς τὸ πρῶτο τους παιδί, ὁ Γιῶργος σκοτώθηκε στὴ Πίνδο, τὸ 1940. Τοῦτο, γιὰ πρώτη φορὰ τὸ μάθαινα. Μέχρι τώρα ὁ φίλος μου, τίποτε δὲν μοῦ εἶχε πῆ. Βάλθηκα νὰ μάθω τὸ λόγο τῆς μυστικότητος ἑνὸς τόσου σημαντικοῦ γεγονότος. Περίλυπος καὶ σκεπτικὸς ὁ συμμαθητής μου, δικαιολογήθηκε μὲ τοῦτα τὰ λόγια... «Δὲν θέλω νὰ σκαλίζω τὶς πληγὲς ποὺ θὰ μείνουν γιὰ πάντα στὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ μου. Εἶναι μερικὰ γεγονότα ποὺ ἀφίνουν τὶς πιὸ σκληρὲς ἀναμνήσεις. Ἀφοῦ ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ τὰ ἐξαλείψουε ἀπὸ

τὴ μνήμη μας, τὸ καλλίτερο ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ τὰ ἀφήνουμε στὸ περιθώριο. Ὁ Γιῶργος, ἦταν τὸ καμάρι ὅλων μας. Ἐμένα, μ' ἀγαποῦσε ξεχωριστά. Ἦταν λεβεντόπαιδο μὲ χρυσῆ καρδιά. Ὅλοι, γνωστοὶ καὶ φίλοι,εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὸ ὄνομά του. Παντοῦ ὅπου περνοῦσε, σκορποῦσε τὸ γέλιο καὶ τὴ χαρά. Τίμιος καὶ ἄξιος δουλευτής, ξεχώριζε ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ. Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν. Κανένας ποτὲ δὲν τὸν ἐχθρεύτηκε...

Τὸ 1940, τὴν ἐποχὴ ποὺ βέβηλοι καὶ ποταμοὶ ἐχθροὶ θέλησαν νὰ μολύνουν τὰ ἅγια τῆς πατρίδος μας χώματα, ντύθηκε ἀπὸ τοὺς πρώτους τὴ στολὴ τοῦ φαντάρου, σὰν ἀετὸς πέταξε καὶ βρέθηκε σὲ λίγο κοντὰ στὸ πρῶτο μας μεγάλο ἥρωα, τὸ θρυλικὸ Δαβάκη. Ζωηρὸς καὶ ψύχραιμος, ἀψηφῶντας κάθε κίνδυνο, ρίχθηκε στὴ φωτιὰ τοῦ ἄνισου κείνου ἀγώνα καὶ μὲ τὸ ντουφέκι στὰ χέρια προχωροῦσε περήφανα, ὑπερασπίζοντας ἔτσι τὸ πάτριον ἔδαφος καὶ τὴν τιμὴ τῶν ἀδελφάδων του, ὥσπου... κάποιο θαμπὸ πρωϊνό, καταραμένο βόλι τὸν βρῆκε κατάστηθα καὶ τὸν ἄφισε γιὰ πάντα στὶς χιονισμένες καὶ αἱματοποτισμένες βουνοκορφὲς τῆς Πίνδου. Πολέμησε ἡρωϊκὰ κι' ἔπεσε σὰν ἥρωας. Ἡ πατρίδα, ἡ γλυκειά μας Ἑλλάδα, ἀναγνωρίζοντας τὴ θυσία του, τοῦ ἀπένειμε τὸ χρυσὸ σταυρό... Ὁ χαμός του, ἦταν γιὰ ὅλους μας μιὰ μεγάλη μαχαιριά. Τὸ σπίτι μου ντύθηκε στὰ μαῦρα, ἀλλὰ καὶ οἱ ψυχές μας, μαύρισαν ἀπὸ τὸ πόνο. Ἂν καὶ πέρασαν τόσο χρόνια, νοιώθω τὴν ἴδια θλίψη, τὸν ἴδιο πόνο...».

Κάποιο δάκρυ κύλησε στὰ μάγουλά του. Ἦταν τὸ ξέσπασμα τῆς πονεμένης του ψυχῆς. Τὸ ξεχείλισμα τῆς πληγωμένης του καρδιᾶς...

Ἔτσι κυλοῦσε γιὰ πολὺ καιρὸ τοῦ φίλου μου ἡ ζωή. Ἀλλ' ὅμως... κάποια βάσκανη μοῖρα φαίνεται πὼς ζήλεψε τὴν ἡσυχη καὶ νοικοκυρεμένη του ζωή. Ἔτσι εἶναι πάντα στὴ ζωή. Ἐκεῖ ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ λέμε «δόξα ὁ Θεός» νὰ σὲ λίγο μερικὲς ἀναποδιὲς μᾶς ἀναγκάζουν νὰ σηκώσουμε τὰ χέρια στοὺς οὐρανούς, φωνάζοντας «Παναγία βόηθα». Ἀλλοίμονο. Πόσα πικρὰ δάκρυα χύνουμε πολλὲς φορὲς πάνω στὰ ἐρείπια τῶν χαμένων μας κόπων. Πόσες φορὲς δὲν βλέπουμε νὰ χάνωνται καὶ νὰ σβύνουν προσπάθειες ποὺ μᾶς στοίχισαν μερόνυχτα ἐντατικῆς ἐργασίας. Πόσες φορὲς δὲν νοιώσαμε τὸ συναίσθημα τῆς ἀπογοητεύσεως, νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχή μας. Ἀλλά, ἂν γιὰ ὅ,τι πάθαμε, φταῖμε ἐμεῖς ἐξ ὁλοκλήρου, τότε ἂς ὑποφέρουμε. Μὴ ζητᾶμε νὰ δικαιολογήσουμε τὶς ἀποτυχημένες προσπάθειές μας, ἀναζητῶντας τὴν αἰτία μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας. Ἂς ψάξουμε στὸ Εἶναι μας. Ἐκεῖ θὰ βροῦμε τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ. Χωρὶς προκαταλήψεις καὶ συναισθηματισμούς, ἂς ἐρευνήσουμε τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας καὶ ἂς βροῦμε τὴν ἑστία τῆς ἀποτυχίας. Μὲ λίγη καλὴ θέληση καὶ ἀνάλογο ἐνδιαφέρον, ἂν πραγματικὰ θελήσουμε νὰ θεραπεύσουμε τὶς νοσογόνες ἑστίας, ἂς εἴμαστε βέβαιοι πὼς τελικὰ θὰ ἐπιτύχουμε. Πάντοτε μπόρεσε ὁ ἄνθρωπος καὶ γρήγορα ἀντιλήφθηκε τὸν κατήφορο τῆς καταστροφῆς, ὅταν δὲν εἶχε στὰ μάτια του παρωπίδες, ἀλλὰ ἔβλεπε μ' ὀρθάνοιχτα μάτια γύρω του, πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Μὴ ζητᾶμε λοιπὸν νὰ βρίσκουμε πάντα δικαιολογίες σὲ κάθε στραβοπάτημά μας, γιατὶ ἔτσι ποτὲ δὲν θὰ βροῦμε τὸ σωστὸ δρόμο, τὸ δρόμο ποὺ ἀναντίρρητα θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὴ τελικὴ νίκη. Τὸ δρόμο κεῖνο ποὺ φαίνεται στὸ βάθος ὁλοφώτιστος, γεμᾶτος ὑποσχέσεις γιὰ νίκες καὶ στεφάνους δόξας. Ἂς ἀκολουθήσουμε τοῦτο τὸ δρόμο μὲ πίστη καὶ αὐτοπεποίθηση, μὲ τὴν βεβαιότητα πὼς τὸ τέρμα του θἆναι νικηφόρο. Ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία κατὰ κύριο λόγο ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ μᾶς... Στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ὅλα παίρνουν ἄλλη μορφή. Ὅλα ἀλλάζουν. Ἄλλα γιὰ κάτι τὸ καλλίτερο κι' ἄλλα γιὰ τὸ χειρότερο, γιὰ τὴν ὁριστικὴ ἐκμηδένιση... Ἔτσι καὶ ἡ ζωὴ τοῦ φίλου μου, τὸν τελευταῖο καιρό, πῆρε μιὰ ἐντελῶς παράξενη κι' ἀναπάντεχη πορεία.. Κάτι, ποὺ κανένας μας δὲν γνώριζε, εἶχε μεταβάλει ριζικὰ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του. Τοῦτο τὸ καιρό, ἄρχισε νὰ ἐμφανίζεται συχνὰ—πυκνὰ ἔξω στοὺς δρόμους καὶ μάλιστα σὲ ὥρα προχωρημένη. Στὸ πρόσωπό του φαίνεται ὁλοκάθαρα πὼς κάτι

συμβαίνει στὸν ἐσωτερικό του κόσμο. Τὶ ὅμως ἀκριβῶς συνέβαινε; Πῶς ἔτσι ξαφνικὰ ἄλλαξε πορεία; Τὶ κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὴν παράξενη τούτη συμπεριφορά του; Ἄξιζαν στ' ἀλήθεια μιὰ τέτοια σημαντικὴ ἀλλαγὴ κατευθύνσεως, οἱ λόγοι ποὺ τὸν ὤθησαν στὴ παράτολμη τούτη μεταβολή;

*

Ἄρχισα νὰ κάνω χίλιες σκέψεις. Στὸ μυαλό μου περνοῦσαν οἱ πιὸ παράξενοι συλλογισμοί. Φοβήθηκα, μὴ τάχα κι' ἔπεσε στὰ χέρια κανενὸς ἀπὸ κείνους ποὺ μοναδικό τους σκοπὸ ἔχουν τὸν προσηλυτισμὸ νέων παιδιῶν στὶς ἀπαίσιες καὶ ἀπάνθρωπες ἰδέες τους, γιατὶ ξέρουν πόσο πρόσφορη καὶ γόνιμη εἶναι ἡ νεανικὴ ψυχὴ σὲ κάθε τι τὸ καινούργιο, φθάνει αὐτὸ τὸ καινούργιο, οἱ καθοδηγηταὶ νὰ τὸ στόλισαν μὲ ὡραῖα παχειὰ λόγια, μὲ χίλιων λογιῶν ὑποσχέσεις, μὲ τὶς «καλλίτερες» σὲ περιεχόμενο λέξεις σὰν τὶς «λευτεριὰ στὸ λαὸ-ἔξω οἱ ξένοι κλπ.», λέξεις τὶς ὁποῖες ἡ ἄγουρη ἀκόμη ψυχὴ δὲν ξέρει τὶ ἀκριβῶς σημαίνουν. Εἶναι σ' ὅλους μας γνωστὰ τὰ τροπάρια ποὺ ἀκούγονταν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ μὲ τὰ ὁποῖα οἱ «ἐλευθερωτὲς» πῆραν μὲ τὸ μέρος των ἀρκετοὺς νέους. Τὸ σύστημα τῶν «καθοδηγητῶν» ἦτο τόσο καλὰ καμουφλαρισμένο καὶ προετοιμασμένο, ὥστε χωρὶς κόπο παρέσυραν στὶς ἀπατηλές των ὑποσχέσεις παιδιά, τὰ ὁποῖα μέσα σ' αὐτὲς ἔβλεπαν τὸ κατάλληλο πεδίο ἐκπληρώσεως τῶν ὀνείρων των. Τὸ κατὰ πόσο πέτυχαν στὸ δρόμο ποὺ τόσο ἐπιπόλαια πῆραν, δὲν χρειάζεται μεγάλη σκέψη νὰ τὸ διαπιστώσῃ κανείς, φθάνει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του, πῶς ἔφθασαν στὸ σημεῖο νὰ στρέψουν τὰ ὅπλα καὶ ἐναντίον αὐτῆς τῆς πατρίδος των, ἐναντίον τῆς οἰκογενείας των, ἐναντίον παντὸς ἱεροῦ καὶ ὁσίου. Δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν κι' ἀλλοιῶς, γιατὶ τέτοια ἦταν ἡ «γραμμὴ τοῦ κόμματος». Ὅταν ἀντελήφθησαν ποὺ βάδιζαν, γιὰ τοὺς περισσοτέρους, ἦταν ἀργὰ πλέον νὰ σταματήσουν στὸ κατήφορο. Κάποτε, βρέθηκαν στὸ βοῦρκο ποὺ μὲ τὰ ἔργα τους εἶχαν δημιουργήσει καὶ κεῖ μέσα πνίγηκαν, χάθηκαν...

Εὐτυχῶς γιὰ τὸ φίλο μου δὲν εἶχε παρασυρθῆ στὸ κατήφορο. Τὶ ὅμως ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τώρα τὸν ἄλλαξε κυριολεκτικά. Αὐτὸς ποὺ ἄλλοτε, κλεισμένος ὁλημερὶς στὸ σκοτεινό του δωμάτιο δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγῆ ἔξω, παρὰ μόνο γιὰ τὸ Σχολεῖο, τώρα δείχνει μιὰ ξεχωριστὴ ἀδυναμία γιὰ συχνὲς ἐξόδους. Αὐτὸς ποὺ ἄλλοτε δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὶς ἀρχὲς ποῦχε ἀπὸ τὸ σπίτι του, τώρα φθάνει στὸ σημεῖο νὰ κατακρίνῃ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς σὰν ὀπισθοδρομικές, ἀναχρονιστικές. Ρωτάει νὰ μάθῃ τὸ κάθε τι. Τὸ μάτι του συνεχῶς παρατηρεῖ τὸ κάθε τι καὶ στὴν πιὸ μικρή του λεπτομέρεια.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πετούσαμε στοὺς αἰθέρες. Ὅλα τὰ βλέπαμε ρόδινα κι' εὔκολα, πάντοτε ἀπ' τὴν εὐχάριστη σκοπιά των. Ἔτσι συμβαίνει πάντα μὲ τὴν νιότη. Γι' αὐτὴν ὅλα εἶναι τόσο ἁπλᾶ, τόσο εὔκολα, μέχρι τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ποὺ οἱ φουρτοῦνες καὶ οἱ κακοτυχίες τῆς ζωῆς ἀρχίζουν νὰ τὴν ἀπασχολοῦν.

Ὅλοι μας ξέραμε τὴν πιὸ μεγάλη ἐπιθυμία τοῦ Κώστα. Δυὸ χρόνια τώρα μᾶς τὴν ἐπαναλάμβανε τακτικά. Τὸ καλλίτερο τῆς ζωῆς του ὄνειρο, ἦταν νὰ γίνῃ 'Αξιωματικός. 'Αλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξή μας, ὅταν κάποια μέρα μὲ ὕφος σοβαρὸ μᾶς ἐξομολογήθηκε τὴν ἀπόφασή του νὰ γίνῃ δικηγόρος. Μείναμε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Ξέραμε καλὰ τὶς οἰκονομικές του δυνάμεις καὶ πιστεύαμε πῶς μιὰ τέτοια ἀπόφασή του ἦταν στ' ἀλήθεια ἀρκετὰ ἐπικίνδυνη. Ὑπενθυμίζοντας τὰ παληά του ὄνειρα καὶ τὶς προσδοκίες, προσπαθήσαμε νὰ τὸν ἀποτρέψουμε ἀπ' τὴν παράλογη ἀπόφασή του. Μὲ διακριτικότητα, ποὺ πάντοτε ἐπιβάλλεται σὲ τέτοιες περιπτώσεις, τοῦ ὑπενθυμίσαμε τὴ φτώχεια τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος, χωρὶς ἀμφιβολία, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τὰ λόγια μας, φαίνεται δυσαρέστησαν τὸν φίλο μας. Μὲ ἔντονη νευρικότητα καὶ ἔξαψη, ὁ πάντα μειλίχιος καὶ σοβαρὸς πρὸς ὅλους ἀπήντησε τὰ ἑξῆς:... «Εἶστε ὅλοι φίλοι μου καὶ χρόνια τώρα σᾶς ἐκτιμῶ καὶ μὲ ἐκτιμᾶτε. Μαζὶ ξεκινήσαμε στὰ μαθητικὰ θρανία καὶ μαζὶ περάσαμε τόσες μπόρες, τόσες φουρτοῦνες. Μέχρι

τώρα, ὁμολογῶ πὼς φανήκατε γιὰ μένα, σὰν πραγματικὰ ἀδέλφια. Σᾶς ὀφείλω πολλά. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς, εἶναι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ, τούτη τὴ στιγμὴ ὅτι πάντα θὰ σᾶς θυμᾶμαι. Γιὰ τελευταία ἴσως φορά, σᾶς ζητῶ μιὰ χάρη... Θέλετε νὰ μείνωμε γιὰ πάντα φίλοι καλοὶ κι' ἀγαπημένοι ὅπως τώρα; Θέλετε νὰ σᾶς ἀνοίγω πάντοτε τὴν καρδιά μου καὶ τίποτα νὰ μὴ σᾶς κρύβω; Ἂν τὰ θέλετε ὅλα αὐτὰ κι' ἂν ὅπως λέτε μὲ ἀγαπᾶτε, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα δὲ θέλω νὰ μοῦ κάνετε καμμιὰ σύσταση ἢ ὑπόδειξη γιὰ τὸ πῶς θὰ δημιουργήσω τὴ ζωή μου, τί ἐπάγγελμα θ' ἀκολουθήσω. Κυττᾶξτε ὁ καθένας σας τὸν ἑαυτό του. Πράγματα ποὺ ξέρω κι' ἔχω ζήσει τόσα χρόνια, δὲ θέλω νὰ μοῦ θυμίζετε. Εἶμαι πιὸ μεγάλος καὶ μπορῶ νὰ σκεφθῶ τί θὰ μὲ βλάψῃ καὶ τί θὰ μὲ ὠφελήσῃ... Χρόνια καὶ χρόνια τώρα ζῶ πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, χωρὶς τίποτε νὰ ὁμορφαίνῃ τὴν ζωή μου. Χρόνια τώρα ἔχω λουφάξει μέσα σὲ κεῖνο τὸ γνωστό σας θεοσκότεινο μπουντροῦμι, ποὺ τὸ χρησιμοποιῶ γιὰ κουζίνα, γιὰ ὕπνο καὶ γιὰ αἴθουσα ὑποδοχῆς. Στερήθηκα κάθε ὁμορφιὰ τῆς ζωῆς. Ἡ καρδιά μου πλακώθηκε ἀπὸ τὸν πόνο, τὴ θλίψη καὶ τῆς στέρηση. Δὲν ἀντέχω ἄλλο. Θέλω νὰ πετάξω. Νὰ βγῶ ἀπὸ τούτη τὴ μίζερη καὶ ἄχαρη ζωή. Θέλω νὰ δημιουργήσω μιὰ καινούργια, χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη ζωή. Νὰ γίνω πλούσιος, διάσημος ἐπιστήμων. Πέστε μου, τὶ ἀπεκόμισα ἀπ' τὴν μέχρι τώρα ζωή μου; Τί ἔχω νὰ θυμᾶμαι ἀπ' τὰ παιδικά μου χρόνια; Τὴ φτώχεια, τὴ δυστυχία ἢ τὸ τρεμουλιαστὸ τῆς λάμπας φῶς; Ἆρά γε δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ καλλίτερο σ' αὐτὴ τὴ ζωή; Μόνο φτώχεια καὶ πόνος;... Ξέρω, εἶμαι τώρα φτωχὸς καὶ κατὰ τὴ γνώμη σας δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὰ βγάλω πέρα. Μὴ στενοχωριέστε ὅμως. Ἂν ἐγὼ δὲν ἔχω, ὑπάρχουν ἄλλοι ποὖχουν. Σ' αὐτές μου τὶς σκέψεις καὶ σὲ κάτι ἄλλο, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ αἰσθάνομαι, ἔχω στηρίξει ὅλες μου τὶς ἐλπίδες... Ἀλήθεια, ἔτυχε ποτὲ ὡς τώρα νὰ νοιώσετε γιὰ κάποιο ἑτερόφυλο πρόσωπο, κάτι τὸ ξεχωριστὸ τὸ πρωτόγνωρο, πρὸς Θεοῦ, τίποτε τὸ βρωμερὸ καὶ κτηνῶδες... Νοιώσατε τὴν καρδιά σας νὰ χτυπάῃ παράξενα καὶ γρήγορα στὸ ἀντίκρυσμα μιᾶς γυναίκας. Ἀγαπήσατε ποτέ; Ἔτυχε ν' ἀγαπήσετε ὁλόψυχα, μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς ψυχῆς σας; Ἂν κάποιος ἀπὸ σᾶς ἔνοιωσε κάτι ἀπ' ὅλα αὐτά, αὐτὸς μονάχα μπορεῖ νὰ μὲ καταλάβῃ καὶ νὰ μὲ νοιώσῃ. Ἴσως μὲ νομίσετε τρελλὸ ἢ καὶ φαντασμένο. Φαντασθῆτε ὅ,τι θέλετε. Μπορεῖ νἄμαι καὶ κάτι ἀπ' αὐτά. Φίλοι μου, ἂν ἀγαπήσετε καμμιὰ φορά, ἂν νοιώσετε καὶ σεῖς τὴ παράξενη αὐτὴ φλόγα ποὺ καίει τὰ σωθικά, ἂν αἰσθανθῆτε κάποτε κοντά σας τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα μιᾶς γυναίκας ποὺ σᾶς λατρεύει κι' ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ νοιώσετε νὰ διαπερνάῃ τὸ κορμί σας μιὰ ἀνατριχίλλα, κάτι σὰν ἠλεκτρικὴ ἐκκένωση, τότε θυμηθῆτε με. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ποὺ τραγούδησαν μὲ τοὺς στίχους των τοῦ κόσμου ὅλοι οἱ ποιηταί, γιὰ χάρη τῆς ὁποίας γίνηκαν καὶ πόλεμοι ἀκόμη, αὐτὴ ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ πετάῃ στοὺς οὐρανούς, μακρυὰ ἀπὸ κάθε γήϊνο καὶ ὑλικό, αὐτὴν τὴν ἀγάπη μῆνες τώρα νοιώθω νὰ καίῃ τὰ φυλλοκάρδια μου... Ἀγαπῶ μιὰ νέα ποὺ βρέθηκε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου σὰν ἄγγελος θεϊκῆς ὁμορφιᾶς. Μοιάζει σὰ νεράϊδα. Σὰν τὸ ἀνοιξιάτικο μαγευτικὸ λουλούδι. Εἶναι πλούσια καὶ γνωστὴ σ' ὅλους σας. Τὴ λατρεύω καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάνω τὸ πᾶν, ἀρκεῖ νὰ ξέρω πὼς αὐτὸ θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ... Ἂν θέλετε μιὰ ζωογόνο πνοή, μιὰ ζωντάνια, ἀγαπῆστε. Ἀγαπῆστε παράφορα. Ἡ γυναίκα ὁμορφαίνει τὴ ζωή. Τῆς δίνει σκοπὸ καὶ περιεχόμενο, τὴν κάνει εὐχάριστη. Φροντῖστε ὅμως ἡ γυναίκα ποὺ θ' ἀγαπήσητε νἄναι πλούσια καὶ ὡραία... Καὶ τώρα γειὰ καὶ χαρά σας».

(Συνεχίζεται)

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ, Ἀρχιφύλακος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(ΓΕΝΙΚΟΝ)

ΘΡΥΛΟΙ - ΜΥΘΟΙ - ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ - ΓΝΩΜΙΚΑ - ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ - ΛΑ·Ι·ΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ - ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Πλὴν τῶν στοιχείων ποὺ ἐπιφέρουν φθοροποιὰ ἀποτελέσματα στὸν λαϊκὸ βίο —προλήψεις, δεισιδαιμονίες, δοξασίες—ἔχουμε καὶ τὰ στοιχεῖα πού, ἄλλα μὲν φθείρουν τὸν πολιτισμό, ὅπως διάφοροι θρῦλοι στοὺς ὁποίους ὀφείλονται πολλὲς δοξασίες, ἄλλα ὅμως δὲν τὸν φθείρουν, ἀλλὰ τοὐναντίον σκορπίζουν τὴν πραγματικὴ ποίηση στὶς λαϊκὲς ἐκδηλώσεις. Εἶναι οἱ θρῦλοι, οἱ μῦθοι καὶ τὰ αἰνίγματα, οἱ παροιμίες καὶ τὰ γνωμικά, τὰ λαϊκὰ δίστιχα, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα. Ὡς πρὸς τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, ἡ ἀγαθὴ ἐπίδραση στὸν λαϊκὸ βίο βρίσκεται περιωρισμένη κάπως, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένα προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν ἀκόμη δὲ καὶ δοξασιῶν, ποὺ μοιραίως ἀναμιγνύονται στὴν τελετουργική τους μορφή.

ΘΡΥΛΟΙ

Ὅπως οἱ δοξασίες, βασίζονται καὶ οἱ θρῦλοι στὴν μυθοπλαστικὴ ἱκανότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀναφέρονται σὲ γεγονότα, προφορικῶς διαδεδομένα, τῶν ὁποίων ὅμως ἀγνοεῖται ἡ πατρότης. Εἶναι, κατόπιν τούτων ἀβέβαιη φήμη, ἡ διαφορὰ δὲ μεταξὺ δοξασιῶν καὶ θρύλων ἔγκειται στὸ ὅτι οἱ θρῦλοι ἀφηγοῦνται τὰ γεγονότα στὰ ὁποῖα στηρίζεται ὁ λαὸς γιὰ νὰ βγάλῃ τὶς δοξασίες του.

Στοὺς θρύλους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἔχουν ἀναμιχθῆ πολλοὶ Ἅγιοι, τόποι, ζῷα καὶ φυτά. Ἱστοροῦνται γεγονότα ποὺ ἀναφέρονται στοὺς βίους τῶν Ἁγίων, στὶς μορφὲς τῶν τόπων, τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν, μὰ ποὺ ποτὲ δὲν συνέβησαν στὴν πραγματικότητα. Ὅλοι οἱ θρῦλοι σχετίζονται μὲ τὸν καθημερινὸ βίο τοῦ ἀνθρώπου, στὸν ὁποῖον ἀφίνουν βαθειὰ τὴν ἐπίδρασή των καὶ μορφοποιοῦν κάθε τὶ τὸ φανταστικὸ σὲ ἀληθοφανῆ γεγονότα. Θρυλεῖται λ.χ. στὴν Κρήτη ὅτι ὑπῆρξαν ἄνθρωποι «τριαμμάτες»—μὲ τρία μάτια—ποὺ τὸ τρίτο μάτι τὸ εἶχαν στὸ λαιμό. Ἔδεναν γι' αὐτὸ ἕνα κόκκινο μαντῆλι γύρω στὸ λαιμὸ καὶ ἦταν φόβος καὶ τρόμος τῶν παληῶν Κρητικῶν. Ὁ θρῦλος προσθέτει, πὼς οἱ «τριαμμάτες» ἔβλεπαν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἤρχοντο ἀπὸ πίσω τους καὶ ἔτσι τοὺς ἔπιαναν καὶ τοὺς σκότωναν, ἄφθονες δὲ διηγήσεις ἐπ' αὐτοῦ κυκλοφοροῦν σήμερα, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ «τριαμμάτες» εἶχαν καὶ αὐτιά... Ἄντρο τους ἤτανε μιὰ σπηλιά, ποὺ καὶ σήμερα ἀκόμη ὀνομάζεται «τριαμμαθιά». Ὅσοι περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ λοιπόν, πιάνονταν ἀπὸ τοὺς τριαμμάτες καὶ σκοτώνονταν ἐπὶ τόπου.

Αἰτία τοῦ θρύλου τούτου ὑπῆρξαν τὰ στρατεύματα τῶν Γενιτσάρων, κατὰ τὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας, ἴσως δὲ καὶ πειραταὶ ποὺ λυμαίνονταν στὰ παληότερα χρόνια τὸ νησὶ καὶ ὅλη τὴ Μεσόγειο. Τόσο οἱ Γενίτσαροι ὅσο καὶ οἱ πειραταί, φοροῦσαν κόκκινο μαντῆλι στὸ λαιμό. Μποροῦμε ὅμως περισσότερο νὰ ὑποθέσουμε πὼς πρόκειται γιὰ τοὺς Γενίτσαρους, ἡ σκληρότητα τῶν ὁποίων ἦταν ἀφάνταστη κατὰ τὸν δέκατον ὄγδοο αἰώνα.

Οἱ περισσότεροι θρῦλοι ἀναφέρονται στοὺς βίους τῶν Ἁγίων καὶ τὰ θαύματά των. Γνωστὸς εἶναι ὁ θρῦλος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ποὺ σκότωσε τὸν δράκοντα. Ἄλλοι Ἅγιοι ἐμονομάχησαν μὲ Γίγαντες καὶ τοὺς κατέβαλαν, ἄλλοι δίδαξαν στοὺς ἀνθρώπους τὴν καλλιέργεια ὡρισμένων φυτῶν, ἄλλοι ἔσωσαν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ φοβερὲς ἀσθένειες μὲ τὸ νὰ ποῦν «γηθειὲς» ποὺ μόνον μὲ τὴν εἰδωλολατρία ἔχουν κάποια σχέση κλπ.

Ἄλλοι θρῦλοι πάλι ἀναφέρονται σὲ ἀνθρώπους ποὺ τοὺς καταράστηκε ὁ Θεὸς γιὰ κάποια ἀνομία τους, κι' ἔτσι ἔγιναν ζῷα, πουλιά, φυτά, μαρμαρώματα. Συνέβη καὶ τὸ ἀντίθετο, κατὰ τὴν λαϊκὴ φαντασία, ἤτοι μεταμορφώθηκαν πτηνὰ σὲ δένδρα, δένδρα σὲ ζῷα, βράχοι σὲ ὑπερφυσικὰ τέρατα. Ἄλλοι θρῦλοι ἱστοροῦν τὴν ἐπίδραση τῶν φυσικῶν φαινομένων στοὺς ἀνθρώπους, τὸ πῶς ἔγιναν οἱ λίμνες, τὰ ποτάμια, οἱ θάλασσες, τὰ βραχώματα κ.ἄ.π.

Μέσα στοὺς θρύλους βρίσκουμε ἀληθινὰ διαμάντια τῆς μυθοπλαστικῆς φαντασίας τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου. Ἕνας ὅμορφος κόσμος ἀπὸ κάθε εἴδους γήϊνα καὶ φανταστικὰ ὄντα στροβιλίζεται καὶ συγκρούεται σὲ κάθε στιγμὴ τῆς λαϊκῆς φαντασίας καὶ μιὰ μεγάλη διαπίστωση βγαίνει γιὰ τὸν μελετητή: Ὅτι οἱ θρῦλοι μαρτυροῦν τὴν κοινὴ καταγωγὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, τὴν κοινὴ πίστη πρὸς τὴν Θεϊκὴ καὶ ἀνθρώπινη ὑπόσταση,—μὲ τὶς ἀναπόφευκτες μεταβολὲς ποὺ ἐπέφεραν οἱ αἰῶνες—τὸν κοινὸ τρόπο ζωῆς καὶ ἐνεργείας, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν φυσικὴ παρουσία τῆς Δημιουργίας.

ΜΥΘΟΙ

Κατὰ τὴν ἀρχαία ἔννοια, μ ῦ θ ο ἀποκαλοῦμε κάθι τὶ ποὺ λέγεται μὲ τὸ στόμα, ἤτοι τὸν προφορικὸ λόγο. Καὶ εἶναι ὁ μῦθος λόγος ἁπλός, ἄνευ ἔργου, ἀφοῦ καὶ τὸ ἀρχαῖο ρητὸ τοῦ Αἰσχύλου ἐπιτάσσει: «Ἔ ρ γ ω κ ο ὐ κ έ τ ι μ ύ θ ω».

Μὲ ἔργα λοιπὸν καὶ ὄχι μὲ λόγια, κατὰ τὸν Αἰσχύλο, ἀντιπροσωπεύονται οἱ ἐνέργειες τοῦ ἀνθρώπου. Στὴν Λαογραφία ὅμως, τὸ ζήτημα προβάλλει διαφορετικὸ καθ' ὅτι μὲ τοὺς μύθους ἐξωτερικεύεται ὁ ψυχικὸς πλοῦτος τοῦ λαοῦ μας, ἡ ἀλληγορικὴ σημασία γεγονότων καὶ ἐνεργειῶν, ποὺ εἶναι στενὰ συνδεδεμένα μὲ τὴν ὅλη ὑπόσταση τοῦ λαοῦ μας.

Κατὰ τὴν σύγχρονο ἔννοια, μῦθος εἶναι φανταστικὴ διήγηση, πλαστὴ ἱστορία. Κοινῶς, παραμῦθι. Εἶναι ἀκόμα ἀλληγορικὴ διήγηση, ἀπὸ τὴν ὁποία συνάγεται ἠθικὸ συμπέρασμα. Παράδειγμα πειστικὸ ἀποτελοῦν οἱ Αἰσώπειοι μῦθοι, οἱ ὁποῖοι κυμαίνονται μεταξὺ δράματος, κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας.

Καὶ στὸ λαογραφικὸ «Μ η ν ο λ ό γ ι ο», ὁ μῦθος ἀποτελεῖ διδακτικὴ διήγηση, μὲ σκοπὸ τὸν χαρακτηρισμὸ ἀτόπων πράξεων ἢ λόγων καὶ ὡς ἐκ τούτου τὴν συναγωγὴ ἠθικῶν διδαγμάτων. Διακρίνονται — ἀνάλογα μὲ τὸ περιεχόμενο — σὲ παροιμιώδεις μύθους, ἐφ' ὅσον ὁ χαρακτήρας αὐτῶν εἶναι σκωπτικός, καὶ σὲ κυρίως διδακτικοὺς ἐφ' ὅσον ὁ χαρακτήρας ποὺ δεσπόζει ἔχει καθαυτὸ διδακτικὸ σκοπό. Οἱ παροιμιώδεις, ἰδίως, μὲ τὰ χρησιμοποιούμενα σκωπτικὰ θέματα κατὰ τὴν διήγηση, καθιστοῦν ἐντονώτερο τὸν χαρακτηρισμὸ ἀτόπων πράξεων ἢ λόγων, ποὺ δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ μὲ τὸν ἁπλὸ ἀφῃρημένο λόγο. Οἱ μῦθοι στὴν περίπτωση αὐτὴ εἶναι διηγήσεις, στὶς ὁποίες τὸν κύριο ρόλο ἀναλαμβάνουν νὰ διαδραματίσουν τὰ ζῷα. Τὸ ἀντιπροσωπευτικώτερο εἶδος τῶν μύθων τούτων εἶναι οἱ Αἰσώπειοι μῦθοι. Εἶναι οἱ κατ' ἐξοχὴν παροιμιώδεις μῦθοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀργότερα προῆλθον οἱ διδακτικοί.

***

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους γίνεται μεγάλη χρησιμοποίηση καὶ τῶν δύο εἰδῶν τῶν μύθων σὲ ὅλους τοὺς λαούς. Κλασσικὴ μορφὴ ὅμως ἔλαβαν οἱ μῦθοι στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς διδακτικὸ κυρίως μέσον. Τόσο ὁ Ἡσίοδος, ὅσο καὶ ὁ Ἀρχίλοχος, ὁ Σιμωνίδης καὶ ἄλλοι ποιηταί, ἐχρησιμοποίησαν τὸν μῦθο γιὰ διδακτικοὺς σκοπούς. Τὸ ἴδιο ἔπραξαν καὶ πολλοὶ φιλόσοφοι καὶ ρήτορες. Ἀπὸ τοὺς

ξένους λαούς, οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποίησαν τοὺς μύθους τῶν ζώων, τὴν πρώτη θέση κατέχουν οἱ Ἰνδοί, πού, ὅπως ἔπραξε καὶ ὁ Ἡσίοδος, κατήρτισαν σπουδαιότατες συλλογὲς μύθων ζώων, γνωστὲς στὴν Ἑλλάδα μὲ τὰ ὀνόματα «Παντσατάντρα» καὶ «Χιτοποδάσα». Καὶ οἱ δύο συλλογὲς αὐτὲς ἔχουν μεταφρασθῆ στὴν Ἑλληνική, ἀποτελοῦν δὲ σπουδαῖο ἀντικείμενο μελέτης τῆς σοφίας τῶν ἀρχαίων Ἰνδῶν.

***

Στοὺς μύθους τοῦ λαοῦ μας συναντᾶμε ἄφθονη σοφία ἀλλὰ καὶ ἀρκετὴ ἀφέλεια. Ἀναφέρονται μὲ τοὺς μύθους φανταστικὰ γεγονότα, πού μποροῦσαν ὅμως καὶ νὰ εἶναι ἀληθινά. Θέματα ἀποτελοῦν οἱ καθημερινὲς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου, οἱ σκέψεις του ἐπάνω σὲ διάφορα ζητήματα, τὰ μεταφυσικὰ καὶ ὑπερφυσικὰ στοιχεῖα, ὁ ζωϊκὸς καὶ φυτικὸς κόσμος, τὰ φυσικὰ στοιχεῖα καὶ φαινόμενα, τὰ οὐράνια σώματα κλπ.

Ἀποβλέπουν οἱ μῦθοι στὸ νὰ σατυρίσουν πράξεις καὶ ἐνέργειες τοῦ ἀνθρώπου, στὸ νὰ διδάξουν καὶ νὰ τέρψουν. Ἀποδεικνύουν τὴν ἄμετρη μαγεία τοῦ σύμπαντος, ὅταν παρουσιάζωνται νεκρὰ στοιχεῖα μὲ πνεῦμα καὶ κίνηση, καὶ δίνουν φτερὰ στὸ πνεῦμα καὶ στὴν ψυχή, ὅταν τὰ πάντα ὁμιλοῦν, ζοῦν καὶ κινοῦνται μὲ τὸν ἴλιγγο τῆς φαντασίας. Δὲν ὑπάρχει εἴδωλο τῆς ἀνθρώπινης φαντασίας πού νὰ μὴν ἀναμιγνύεται στοὺς μύθους, νὰ μὴ λαβαίνῃ θέση καὶ νὰ μὴ παίζῃ κάποιο ρόλο. Βουνὰ καὶ θάλασσες, οὐρανὸς καὶ ἄστρα, ζῶα καὶ φυτά, ἄνθρωποι καὶ ὑπεράνθρωποι, φαντάσματα καὶ στοιχειά, πνεύματα, ἡ ζωή, ὁ θάνατος, ὅλα μορφοποιοῦνται καὶ ὅλα ἐνεργοῦν, ζοῦν καὶ κινοῦνται.

Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι μέσα στοὺς μύθους βρίσκεται κάθε πνευματικὴ μορφή. Εἶναι ἕνα εἶδος λαϊκῆς φιλολογίας καὶ φιλοσοφίας, μὲ ἥρωες ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα πού ὑπάρχουν στὴν φαντασία καὶ στὴν πραγματικότητα. Βρίσκομε στοὺς μύθους διάχυτα τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα πού συνθέτουν ὅλα τὰ εἴδη τοῦ λόγου, ἤτοι τὸ ποιητικό, τὸ κωμικό, τὸ δραματικό, τὸ αἰσθηματικὸ κλπ. ὅπως βρίσκουμε καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα πού μορφοποιοῦν τὴν οὐσία τῆς ζωῆς ὑπαρκτοῦ καὶ ἀνύπαρκτου κόσμου.

Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον στὴν Ἑλληνικὴ Λαογραφία παρουσιάζουν οἱ ἀλληγορικοὶ μῦθοι. Πρῶτος πού τοὺς καθιέρωσε ὑπῆρξε ὁ Αἴσωπος, μὲ τὰ φωτερὰ ἐκεῖνα διαμάντια τοῦ ἀρχαίου πνεύματος, πού ἔβαλε σὲ στόματα ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ κόσμου. Τὰ διδάγματα πού ἄφισαν στὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ οἱ Αἰσώπειοι μῦθοι εἶναι μεγάλα καὶ οἱ ἀλληγορικὲς ἔννοιες καθιέρωσαν στὸ λαὸ πράξεις καὶ σκέψεις, πού συνετέλεσαν κατὰ πολὺ στὴν ἄνοδο τοῦ πνευματικοῦ στοιχείου.

Πρὶν ἀπὸ τὸν Αἴσωπο ὑπῆρχαν οἱ ἁπλοῖ μῦθοι. Κύριο στοιχεῖο τους ἦταν τὸ τραγικό, ἀνεφέροντο δὲ στὴ ζωὴ καὶ τὴ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀργότερα, ἡ κωμῳδία εἰσέβαλε καὶ στὸν λαϊκὸ μῦθο, πού πλουτίσθηκε μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα πού συναντᾶμε στὸν σημερινό. «Τέρπειν καὶ διδάσκειν ἅμα» ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι γιὰ τοὺς μύθους των, καὶ κάθε σοφὸς ἐθεωροῦσε καθῆκον του νὰ διηγηθῆ καὶ κάποιον μῦθο στὴν ἀγορά.

Γιὰ τοὺς ἀλληγορικοὺς μύθους, θὰ παρατηρήσουμε ὅτι κάτι σχετικὸ—ἂν ὄχι τὸ ἴδιο—ἦταν καὶ οἱ παραβολὲς τοῦ Κυρίου. Μὲ μιὰ ἁπλὴ ἀφήγηση, ὁ Ἰησοῦς, ἐννοοῦσε ζητήματα μὲ ταὐτόσημη ἔννοια στὴν ἐπιφάνεια, διαφορετικὴ ὅμως στὸ περιεχόμενο. Παραβάλλοντας τοὺς σημερινοὺς ἀλληγορικοὺς μύθους τοῦ λαοῦ μὲ τὶς παραβολὲς τοῦ Κυρίου, δὲν μᾶς μένει καμμία ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὸν κοινὸ σκοπὸ καὶ τὰ κοινὰ στοιχεῖα. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, ἀπέβλεπαν στὸ νὰ διδάξουν, νὰ σατυρίσουν καὶ νὰ ἀποδείξουν, σὲ μικρὴ μὲν κλίμακα, τὸ ἀγαθὸ ἢ τὸ τρωτὸ μὲ τὴν πρώτη ἔννοια, σὲ μεγάλη δὲ κλίμακα, μὲ τὴν ἄλλη ἔννοια, τὴν ἀλληγορική.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Τὸ αἴνιγμα εἶναι λόγος πού δὲν ἐκφράζει τὸ νόημα ἀπ' εὐθείας ἀλλὰ

ἐκφράζει τοῦτο μὲ παραβολές, μὲ παρομοιώσεις, μὲ εἰκόνες. Εἶναι, μὲ ἄλλους λόγους, μορφὴ λόγου σκοτεινή, δυσοίωνη, στρυφνὴ καὶ δυσνόητη. Ἀπὸ τὴν σημασία αὐτὴ τοῦ σκοτεινοῦ, ἔχομε τὴν ὀνομασία τοῦ ἀντικειμένου, τοῦ πράγματος ἢ τοῦ γεγονότος ποὺ μᾶς ἐμβάλλει σὲ ἀπορία. Ἔτσι λέμε : «ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἕνα αἴνιγμα», ἢ «ὁ κόσμος εἶναι αἴνιγμα» κλπ.

Ἡ σύνθεση αἰνιγμάτων ἀποτελοῦσε εὐχάριστη τέρψη στοὺς ἀρχαίους μας προγόνους, ἄφθονα δὲ καὶ ποικίλα ἦταν τὰ βραβεῖα ποὺ ἐδίδοντο σ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι συνέθεταν τὰ καλύτερα καὶ τὰ πιὸ πρωτότυπα αἰνίγματα. Δεῖγμα ἀντιπροσωπευτικὸ τῆς ψυχολογίας τῶν ἀρχαίων, γύρω ἀπὸ τὸ αἴνιγμα, εἶναι ὁ Θηβαϊκὸς μῦθος τῆς Σφίγγας, ἡ ὁποία παρουσιάσθη πλησίον τῶν Θηβῶν καὶ ἄρχισε νὰ θανατώνῃ ἐκείνους ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ μαντεύσουν τὸ γνωστό μας αἴνιγμα: «Τί ἐστὶ ὁ δίπουν καὶ τρίπουν καὶ τετράπουν ἐπιλαμβάνεται». Ὁ Οἰδίπους, ὅπως γνωρίζουμε, ἔλυσε ὡς ἑξῆς τὸ αἴνιγμα : «Πρόκειται, εἶπε, περὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν νηπιακὴ ἡλικία βαδίζει μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ τὰ χέρια, ἔπειτα στηρίζεται στὰ δύο πόδια, καὶ σὰν γηράσῃ πλέον, χρησιμοποιεῖ βακτηρία γιὰ νὰ στηρίζῃ τὸ βῆμα του». Κατὰ τὸν μῦθο, ἡ λύση ἦταν σωστή, τὸ τέρας ἔπεσε ἀπὸ ἕνα βράχο, καὶ ὁ Οἰδίπους ἔγινε βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἡ Ἑλληνικὴ αὐτὴ ἑρμηνεία τοῦ αἰνίγματος τῆς Σφίγγας ἀποτελεῖ ἐξήγηση ἑνὸς πανάρχαιου θρησκευτικοῦ συμβόλου, ποὺ βρέθηκε στὴν Τροία καὶ ἀλλοῦ. Περισσότερο τὸ σύμβολο αὐτὸ ἀποτελοῦσε ἔμβλημα τῆς θρησκείας τῶν Αἰγυπτίων, ὅπου ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδες Σφίγγες ἐστόλιζαν τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὴν εἴσοδο τῶν ναῶν.

Μὲ τὴν εὐκαιρία, θὰ πρέπῃ νὰ ποῦμε ἐδῶ, πὼς οἱ Σφίγγες εἶχαν κεφαλὴ ἀνθρώπου ἢ κριοῦ, σῶμα λέοντος, οὐρὰ φιδιοῦ καὶ φτερὰ ἀετοῦ. Βλέπομε λοιπὸν στὴν Σφίγγα μιὰ σύνθετη παράσταση ἀπὸ τέσσερα ζῷα. Αὐτὰ τὰ ζῷα—μὲ ἀντικατάσταση τοῦ φιδιοῦ διὰ ταύρου—τὰ συναντᾶμε στὸ ὅραμα τοῦ προφήτου Ἰεζεκιὴλ καὶ στὶς εἰκόνες τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν. Γιὰ τοὺς Αἰγυπτίους, οἱ Σφίγγες συμβόλιζαν κατὰ κάποιον τρόπον τὶς διάφορες θεότητες τῆς φύσεως καί, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἦταν σχετικὲς μὲ τὶς περὶ φύσεως καὶ κόσμου διδασκαλίες, ποὺ ἐγένοντο στὶς Αἰγυπτιακὲς σχολές. Εἶναι δὲ γνωστό, ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι μαθηταὶ τῶν Αἰγυπτίων εὗρισκαν ἀναλογίες στὰ τέσσερα στοιχεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα—κατὰ τοὺς Πυθαγορείους—συνίσταται ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ὅρκος τῶν Πυθαγορείων, σχετικὸς μὲ τὶς τέσσερες ὑποστάσεις τῶν ζῴων ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν Σφίγγα, ἦταν ὁ ἀκόλουθος : «Ναί, μὰ τὸν ἀμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτόν, παγὰν ἀενάου φύσεως». (Ναί, μὰ τὸν παραδώσαντα τὴν ψυχήν μας εἰς τὴν τετράδα, τὴν πηγὴν τῆς ἀενάου φύσεως).

Τὴν ἴδια ἀντίληψη ἐκφράζει καὶ ὁ Παλαμᾶς στὶς «Πατρίδες» :

«Πατρίδες! Ἀέρας, γῆ, νερό, φωτιά! Στοιχεῖα
ἀχάλαστα κι' ἀρχὴ καὶ τέλος τῶν πλασμάτων,
σὰν θὰ περάσω στὴ γαλήνη τῶν μνημάτων,
θὰ σᾶς ξαναύρω, πρώτη καὶ στερνὴ εὐτυχία.

*

Ἀέρας μέσα μου ὁ λαὸς τῶν ὀνειράτων
στὸν ἀέρα θὰ πάῃ, θὰ πάῃ στὴν αἰωνία
φωτιὰ - φωτιὰ κι' ὁ λογισμός μου τὴ μανία
τῶν παθῶν μου θὰ παρ' ἡ λύσσα τῶν κυμάτων...».

Καὶ γιὰ νὰ ἐπανέλθωμε στὸ αἴνιγμα θὰ ποῦμε ὅτι ὁ Ὅμηρος—ὅπως λένε—πέθανε ἀπὸ τὴν θλίψι του γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ λύσῃ τὸν αἰνιγματικὸ λόγο τῶν ψαράδων τῆς νήσου Ἴου, τοὺς ὁποίους ρώτησε ἂν ἔπιασαν τίποτα μὲ τὰ δίχτυα τῶν. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπήντησαν: «Ὅσσ' ἔχομεν λιπόμεσθ' ὅσσ' οὐχ ἔχομεν φερόμεσθα» ἤτοι, «ὅσα πιάσαμε τ' ἀφίσαμε κι' ὅσα δὲν πιάσαμε τὰ κρατήσαμε». Ὑπονοοῦσαν, λοιπόν,—κρῖμα στὴ σοφία τοῦ Ὁμήρου...—τὶς φθεῖρες,

τὶς ὁποῖες εἶχαν «συλλάβει» καὶ ἀποτινάξει κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἁλιείας, ἀφοῦ, ὅσες δὲν κατώρθωσαν νὰ πιάσουν τὶς εἶχαν ἐπάνω τους.

Ἄλλο αἴνιγμα, ποὺ βρίσκομε στὸ μακρυνὸ παρελθόν, εἶναι καὶ ὁ χρησμὸς τῆς Πυθίας πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ὅτι θὰ σωθοῦν «ἀπὸ τὰ ξύλινα τείχη», ποὺ ὁ Θεμιστοκλῆς ἑρμήνευσε ὅτι σημαίνει τὰ πλοῖα. Ἄλλοι εἶχαν πῆ ὅτι ὁ χρησμὸς ἀφοροῦσε τὸ ξύλινο τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως.

Κατὰ γενικὴν ἄποψη, οἱ ἀρχαῖες θρησκεῖες, τὰ χρηστήρια καὶ πολλοὶ ἀρχαῖοι σοφοί—ὅπως λ.χ. οἱ Πυθαγόρειοι—ὡμιλοῦσαν αἰνιγματικά, καὶ τοῦτο γιὰ πολλοὺς λόγους. Πρῶτον, γιὰ νὰ ὀξύνουν τὴν νοημοσύνη ἐκείνων ποὺ ἀνελάμβαναν νὰ μαντεύσουν τὸ ὑπονοούμενο, δεύτερον, γιὰ νὰ καλύψουν ἀπὸ τοὺς βέβηλους πράγματα ποῦ ἐθεωροῦντο ἱερά, ἀλλὰ—εἰδικὰ γιὰ τὰ χρηστήρια—καὶ γιὰ νὰ κατορθώνουν νὰ δικαιολογοῦνται σὲ περίπτωση μὴ ἐπαληθεύσεως τοῦ χρησμοῦ, ὁπότε ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ ὀρθὴ ἑρμηνεία.

Βλέπομε, λοιπόν, ὅτι κύριο χαρακτηριστικὸ τῶν αἰνιγμάτων εἶναι ἡ ἀλληγορία. Ἀλληγορικὲς ἦταν κι' οἱ ἀπαντήσεις τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν, τὸ αἰνιγματικὸ καὶ τὸ γριφῶδες νόημα τῶν ὁποίων συνετέλεσε στὸ νὰ ὀνομασθῇ ὁ Πύθιος Ἀπόλλων Λοξίας. Ὅπως εἴδαμε ἤδη, οἱ Πυθαγόρειοι μετεχειρίζοντο λόγους μεταφορικοὺς καὶ αἰνιγματώδεις στὶς διδασκαλίες τους. Ἔλεγαν λ.χ., ὅταν συνεβούλευαν τοὺς μαθητάς των νὰ ἀπέχουν ἀπὸ τὰ πολιτικὰ πράγματα, τὸ ἀλληγορικόν: «κυάμων ἀπέχεσθαι», ἀφοῦ «κύαμοι» ἐλέγοντο οἱ ψῆφοι στὶς ψηφοφορίες. Ὁ Πλούταρχος πάλι, ἀναφέροντας ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀρέσκονταν στὸ νὰ προτείνουν πρὸς λύση—κατὰ τὸν δεῖπνον—διάφορα αἰνίγματα, γράφει ὅτι αὐτὸ τὸ ἔκαμναν οἱ «φορτικοὶ καὶ ἀφιλόλογοι», διότι οἱ μορφωμένοι ἄνοιγαν σπουδαιότερες φιλολογικὲς ἢ ἐπιστημονικὲς συζητήσεις κατὰ τὰ συμπόσια. Σ' αὐτοὺς ποὺ ἔλυναν τὰ αἰνίγματα αὐτὰ ἔδιναν στεφάνια δάφνης ἢ ἐλῆας ὡς βραβεῖα.

***

Ὡς λογοτεχνικὸ εἶδος, τὸ αἴνιγμα, ἐξακολούθησε νὰ καλλιεργῆται καὶ στὸ Βυζάντιο, ὅπου ἀνευρέθησαν ἀρκετὲς συλλογὲς ἀπὸ τὰ βυζαντινὰ αἰνίγματα σὲ χειρόγραφα καὶ ἐδημοσιεύθησαν. Ἀπὸ αὐτά, ἄλλα ἔχουν δημῶδες περιεχόμενο καὶ ἄλλα θεολογικό.

Καὶ στοὺς νεώτερους Ἕλληνες, τὰ αἰνίγματα ἀπετέλεσαν πνευματικὴ χαρὰ καὶ διανοητικὴ ἐξάσκηση. Τὰ βρίσκουμε μὲ πολλὲς ὀνομασίες, ὅπως «νοιώσματα», «ἀνοιώματα», «παραμαντέματα», «ἀπεικαστὰ» κλπ. Εἶναι ποικίλα στὴ μορφὴ καὶ στὸ περιεχόμενο, ὅπως καὶ στὴν ἀρχαιότητα, καὶ τὰ διακρίνουμε σὲ ἀριθμητικὰ καὶ σὲ ἁπλᾶ. Τὰ παρατιθέμενα εἶναι ἀντιπροσωπευτικὰ καὶ τῶν δύο κατηγοριῶν:

«Γερανοὶ πετοῦσαν
τὶ πολλοὶ ποὺ ἦσαν!
Ἕνας εἶχε ἐμπρός του δύο,
ὁ ἄλλος εἶχε πίσω του δύο
ἕνας πάλι γερανός,
ἕναν πίσω κι' ἕναν μπρός...». (1)

Ἀριθμητικὸ ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ πασίγνωστο :

«Δυὸ πατέρες καὶ δυὸ γιοὶ
βγῆκαν ἔξω κυνηγοί,
καὶ σκοτώσανε λαγοὺς
καὶ τοὺς φέρνουν σηκωτούς,
ἀπὸ ἕναν ὁ καθείς,
δηλαδή, τὸ ὅλον τρεῖς».

1. Πρόκειται γιὰ τρεῖς γερανούς.

'Απὸ τὰ ἁπλᾶ πάλι αἰνίγματα ἤτοι ἐκεῖνα ποὺ μᾶς δίνουν ἁπλὲς εἰκόνες, ἐκτὸς τῶν ὀλίγων ποὺ εἴδαμε στὸ ε ἰ δ ι κ ὸ μ έ ρ ο ς τοῦ «Μηνολογίου» ἔχουμε καὶ ἀναρίθμητα ἄλλα. Πολλὰ ἔχουν ὡς θέμα γεωργικὰ προϊόντα, ὅπως τό: «χίλιοι, μίλιοι καλογέροι σ' ἕνα ράσσο τυλιγμένοι» (1). Πολλὰ ἐπίσης ἔχουν ὡς θέμα οἰκιακὰ εἴδη, ὅπως τὸ αἴνιγμα «τὸ φίδι τρώει τὴ θάλασσα κι' ἡ θάλασσα τὸ φίδι, καὶ στὴν κορφὴ τῆς θάλασσας καράβι ἁρμενίζει» (2) καί, γενικά, καμμία ἐκδήλωση τοῦ λαϊκοῦ βίου δὲν λείπει ἀπὸ τὰ διάφορα καὶ πολυποίκιλα αἰνίγματα ποὺ συναντᾶμε.

Στὸν «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ—τραγούδι τοῦ 'Αδάκρυτου—βρίσκουμε ἕνα θαυμάσιο αἴνιγμα, ποὺ ὁ ποιητὴς βάζει νὰ προτείνῃ ὁ 'Αδάκρυτος στὴν βασιλοπούλα :

«Στὸν πατέρα μου καβάλλα,
τὴ μητέρα μου φορῶ
κι' ἤπια γιὰ νὰ ξεδιψάσω
μὲ τὸ χάρο μου νερό...».

Γιὰ νὰ βροῦμε τὴν ἑρμηνεία τοῦ αἰνίγματος αὐτοῦ, πρέπει νὰ ξέρουμε ὅτι ὁ 'Αδάκρυτος εἶχε πουλήσει τὸν πατέρα του, ἀπὸ τὰ χρήματα δὲ ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὴν πώληση ἀγόρασε ἕνα ἄλογο. Πούλησε κατόπιν καὶ τὴν μητέρα του, καὶ μὲ τὰ χρήματα ἀγόρασε ἐνδύματα. Ὅταν λοιπὸν διερχόταν ἕναν ἐρημικὸ τόπο, καβάλλα στὸ ἄλογό του, ἔκαμε «τάσι»—κύπελλο—τὸ κιτάπι τῆς καταδικαστικῆς του ἀποφάσεως, γιὰ νὰ μαζέψῃ λίγο νερὸ ἀπὸ πηγὴ ποὺ μόλις εἶχε ἐλαχίστη ποσότητα. 'Απὸ τὸ νερὸ αὐτὸ προσεβλήθη ἀπὸ ἀνίατο ἀσθένεια, ἡ ὁποία ἀργότερα τοῦ ἔφερε τὸ θάνατο. Ἄρρωστος, λοιπόν, ἔκαμε αἴνιγμα τὴν ἀτομική του αὐτὴ ἱστορία καὶ τὸ ἔθεσε στὴ βασιλοπούλα. 'Εκείνη δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἑρμηνεύσῃ κι' ἀναγκάστηκε ἔτσι νὰ γίνῃ γυναίκα του...

Τὸ αἴνιγμα εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὴν βαθειὰ ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα. Χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ ὅλους τοὺς λαούς, προφανῶς γιατὶ σχετίσθηκε μὲ τὴ λατρεία καὶ τὰ θρησκευτικὰ σύμβολα τῶν διαφόρων θρησκειῶν. 'Αλλὰ καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ αὐτό, ἡ πρωτόγονη καὶ κάθε ἀφελὴς διάνοια ἀφομοίωνε καλύτερα τὰ πράγματα μὲ εἰκόνες καὶ παραβολὲς καὶ ἀρεσκόταν σ' αὐτές, ἐνῷ ἡ σύγχρονη καὶ ἐπιστημονικὴ σκέψη τείνει πρὸς τὴν ἀφῃρημένη ἀντίληψη τῶν ἐννοιῶν.

Στὴν 'Αγία Γραφή, βρίσκουμε τὸ αἴνιγμα τοῦ Σαμψών: «'Ε κ τ ο ῦ ἔ σ θ ο ν τ ο ς ἐ ξ ῆ λ θ ε β ρ ῶ σ ι ς κ α ὶ ἐ κ τ ο ῦ ἰ σ χ υ ρ ο ῦ γ λ υ κ ύ». Τὸ αἴνιγμα τοῦτο ὁ Σαμψὼν ἔδωκε στοὺς Φιλισταίους γιὰ ἑρμηνεία. Καὶ ἦταν ἡ ἑρμηνεία αὐτή, τὸ λιοντάρι ποὺ εἶχε σκοτώσει ὁ Σαμψὼν καὶ στὸ πτῶμα τοῦ ὁποίου ἐγκατεστάθηκαν μέλισσες κι' ἔκαμαν μέλι. Ἡ βασίλισσα τοῦ Σαββᾶ ἐπίσης, ποὺ ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν σοφία τοῦ Σολομῶντος, τοῦ ἐπρότεινε διάφορα αἰνίγματα. 'Ακόμα, χρήση αἰνιγμάτων γίνεται καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους 'Ινδοὺς στὶς θρησκευτικές τους τελετές, ὅπου βλέπουμε τὶς ἐρωτήσεις τῶν ἱερέων καὶ τὶς ἀπαντήσεις τῶν μαθητῶν ν' ἀποτελοῦν ἕνα σπάνιο εἶδος θρησκευτικῆς διδασκαλίας. Αὐτὸ τοὐλάχιστον μᾶς λέγουν οἱ Βέδες, τὰ σοφὰ θρησκευτικὰ βιβλία τῶν 'Ινδιῶν.

Καὶ οἱ Ρωμαῖοι ὅμως, καθὼς καὶ οἱ δυτικοὶ λαοί, ἔκαμναν χρήση αἰνιγμάτων. Πολὺ τῆς μόδας εἶχε γίνει ἡ σύνθεση αἰνιγμάτων στὴν Γαλλία τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος. Ὁ Κάρολος Ριβιέρ, ὁ Ρουσσώ, ὁ Μπουαλὼ καὶ ἄλλοι, δὲν ἐθεωροῦσαν τὸ αἴνιγμα εἶδος κατώτερο τῆς βιλολογικῆς των ἀξίας. 'Ακόμη καὶ στὶς ἡμέρες μας, τὸ 1946, βλέπουμε τὸν ἀββᾶ Κάρολο Κοτιὲ νὰ δημοσιεύῃ «συλλογὴν συγχρόνων αἰνιγμάτων».

Μολονότι σήμερα τὸ αἴνιγμα δὲν χρησιμοποιεῖται ὅπως ἄλλοτε, ἐξακολουθεῖ ἐν τούτοις νὰ εἶναι τερπνὴ πνευματικὴ ἀπασχόληση. Λέγεται ἀπὸ μικροὺς καὶ με-

1. Τὸ ρόδι.
2. Τὸ λυχνάρι.

γάλους στὶς συναναστροφὲς τῆς χειμωνιάτικης νύχτας, ἀλλὰ καὶ στὶς ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις, ὅπως στὴν «αἴγα»—βόσκημα τῶν κατοικιδίων ζώων— καὶ στὰ δισταύρια.

Στοιχεῖα τῶν αἰνιγμάτων εἶναι καὶ σήμερα ὅλα τὰ ὑπαρκτὰ καὶ ἀνύπαρκτα πράγματα τοῦ φυσικοῦ καὶ ὑπερφυσικοῦ κόσμου, τὰ φυσικὰ φαινόμενα καὶ τὰ οὐράνια σώματα, τὰ ζητήματα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴν ἀνθρώπινη ὑπόσταση κλπ. Ἀποτελοῦν σπουδαῖο ἀντικείμενο μελέτης καὶ ἔχουν τὶς ρίζες τους ἀπ' εὐθείας στὴν βαθειὰ Ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα. Κυριαρχοῦν ἀπόλυτα μάλιστα σήμερα καὶ ἀποτελοῦν σπουδαία πνευματικὴ ἀπασχόληση στὸ παιδικὸ κόσμο, καὶ γενικὰ στὸ κόσμο τῆς ὑπαίθρου, ὅπου ὁ κινηματογράφος, τὸ ἀνάγνωσμα καὶ ἄλλες πνευματικὲς τέρψεις σπανίζουν. Τέλος, κυριαρχεῖ στὸν ἀμόρφωτο ἀκόμη λαό, ποὺ ὅμως δὲν τοῦ λείπει τὸ κριτήριο, ἡ ἐξυπνάδα, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν διανοητικὴ ἔρευνα.

Θὰ ἀναφέρωμε ἐδῶ καὶ τὰ αἰνίγματα ποὺ ἀπασχολοῦσαν καὶ ἀπασχολοῦν ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Τὰ ταξινομεῖ καὶ τὰ προσδιορίζει ὁ ὀνομαστὸς φυσιολόγος καὶ φιλόσοφος Ντυμπουὰ Ρεϋμόν, ἀνέρχονται δὲ σὲ ἑπτά: 1) «Ποία ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεως;». 2) «Ὁποία τις ἡ οὐσία τῆς ὕλης καὶ τῆς δυνάμεως;». 3) «Ποία ἡ σύστασις τοῦ αἰσθήματος;». 4) «Ὑπάρχει ἢ οὔ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως;». 5) «Ποία εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς;». 6) «Ὑπάρχει καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῶν ἐμβίων ὄντων;» καὶ 7) «Ὁποία τις εἶναι ἡ σύστασις τοῦ νοεῖν καὶ ποία ἡ ἀρχὴ τῆς γλώσσης;» Ἀπὸ αὐτά, ὁ Ντυμπουὰ Ρεϋμὸν θεωρεῖ τὰ τέσσερα πρῶτα αἰνίγματα τοῦ κόσμου, ἤτοι τὸ τῆς ἀρχῆς τῆς κινήσεως, τῆς οὐσίας τῆς ὕλης καὶ δυνάμεως, τῆς συστάσεως τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως, ὡς ἀναπόδεκτα λύσεως. Ἀγνοοῦμε γι' αὐτὰ καὶ 0' ἀγνοοῦμε πάντοτε. Ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα τρία, ἤτοι τοῦ τῆς ἀρχῆς τῆς ζωῆς, τοῦ σκοποῦ τῶν ἐμβίων ὄντων καὶ τῆς ἀρχῆς νοήσεως καὶ γλώσσης, ὁ Ντυμπουὰ Ρεϋμὸν θεωρεῖ πιθανὴ τὴ λύση στὸ μέλλον, μὲ τὴν πρόοδο τῶν ἐπιστημῶν.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Γνωμικὰ ἀποκαλοῦμε σύντομα καὶ ἐπιγραμματικὰ ἀποφθέγματα σοφῶν, ποιητῶν, προσωπικοτήτων, ἢ ἀποφθέγματα ποὺ καθιερώθηκαν ἀπὸ κάποιο σημαντικὸ πρόσωπο τοῦ ἁπλοϊκοῦ λαοῦ—γέροντες, ἀγρότες μὲ πεῖρα, ὑπερήλικες βοσκοὶ κλπ.—καὶ ποὺ περιέχουν συμπυκνωμένη βιωτικὴ πεῖρα καὶ σοφία ἢ παρέχουν ἠθικὲς συμβουλές.

Ἀναδιφῶντας στὰ ἀρχαῖα κείμενα, βρίσκουμε πὼς «γνωμικὰ» ἢ «γνῶμαι» ἀπεκαλοῦντο ἀλήθειες ποὺ ἐξεφράζοντο ἀπὸ ἀνθρώπους κύρους καὶ πείρας, καθιεροῦντο δὲ καὶ ἐχρησίμευαν γιὰ τὴν καθοδήγηση τῶν ἀνθρώπων στὸν καθημερινὸ βίο. Ἐκφραζόμενες οἱ γνῶμες αὐτὲς ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, διεμορφώνοντο ἀπὸ τὸν ἀπρόσωπο πλέον λαὸ καὶ ἀποτελοῦσαν τὴν πρωτογενῆ σοφία κάθε ἐποχῆς. Διαμορφωμένες λοιπὸν οἱ γνῶμες αὐτὲς ἐπαναλαμβάνοντο ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, καί, ἀνάλογα μὲ τὶς τοπικὲς συνθῆκες μεταβαλλόμενες, ἀπετέλεσαν πολλὲς τὶς σημερινὲς παραλλαγές. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, μάλιστα, ὑπῆρξαν καὶ ποιηταὶ ποὺ ἐλέγοντο «γνωμικοὶ» τὸ ποιητικό των δὲ ἔργο ἀποτελεῖται ἀπὸ γνῶμες—κρίσεις—ποὺ προῆλθαν εἴτε ἀπὸ διαπιστώσεις καὶ συμπεράσματα πείρας, εἴτε ἀπὸ συμβουλὲς καὶ ἀξιώματα. Στὰ διδακτικὰ ἔπη τοῦ Ἡσιόδου λ.χ. βρίσκουμε ἄφθονες γνῶμες, χωρὶς νὰ ὑστερῇ σὲ τοῦτο καὶ ὁ Ὅμηρος, ποὺ διεκόσμισε τοὺς στίχους του μὲ τὰ διαμάντια τῆς ὀξείας παρατηρητικότητός του, τῆς βαθειᾶς σοφίας του καὶ τῆς βιωτικῆς του ἐμπειρίας. Ὁ Φωκυλίδης καὶ ὁ Θεόγνις ἐξ ἄλλου—κριτὴς καὶ σατυριστὴς ἐλαττωμάτων ὁ πρῶτος, ἀξιωματικὰ ἠθικολόγος ὁ δεύτερος—εἶναι ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους γνωμικοὺς ποιητάς. Οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος πάλι διατυπώνουν τὴν σοφία τους μὲ γνωμικά. Τυπικὸν ὑπόδειγμα γιὰ τοῦτο εἶναι τὰ «Χρυσᾶ Ἔπη»

πού καθιέρωσαν οἱ Πυθαγόρειοι. Ἀργότερα, βλέπουμε νὰ ἐκφράζουν στὰ ἔργα τους γνωμικὰ καὶ οἱ λυρικοὶ ποιηταὶ—Πίνδαρος κ.ἄ.—ἰδίως δὲ οἱ δραματικοὶ καὶ ἰδιαίτερα ὁ Εὐριπίδης. Τὰ γνωμικὰ αὐτὰ καθιέρωσε ὁ λαὸς καὶ διέσωσε μέχρι σήμερα μὲ τὴν χρήση καὶ τὴν παράδοση.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ γνωμικὰ τῶν ἀρχαίων μας προγόνων, ἀποτελοῦν ἀληθινὰ διαμάντια προσανατολισμοῦ γιὰ ὅλες τὶς γενεές. Ὁ Ἡσίοδος ἀπεφάνθη ὅτι: «Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργία δὲ τ' ὄνειδος», ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι: «Ἄνευ φίλων οὐδεὶς ἕλοιτ' ἂν ζῆν ἔχων τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ πάντα», ὁ Εὐριπίδης, ὅτι: «Μὴ ζώην μετὰ ἀμουσίας», ὁ Ἱπποκράτης ὅτι: «Ὠφέλειεν μὴ βλάπτειν», ὁ Σόλων ὅτι: «Πονηροὶ πάντες ὅσους θνητοὺς ὁ ἥλιος καθορᾷ», ὁ Φωκυλίδης, ὅτι: «Ἐν δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσα ἀρετὴ ἐστίν», ὁ Ἡράκλειτος, ὅτι «Πόλεμος πάντων πατήρ», ὁ Πυθαγόρας, ὅτι: «Βουλεύου πρὸ ἔργου ὅπως μὴ μωρὰ πέλῃται», ὁ Χίλων ἢ κάποιος ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ σοφούς, ὅτι: «Γνῶθι σ' αὐτόν...», ἄλλοι ὅτι: «Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει», «Βίος ἀνεόρταστος μακρὰ ὁδὸς ἀνταποδύκευτος». «Κάτοπτρον εἴδους χαλκός, οἶνος δὲ νοῦ» κλπ. κλπ.

Ἀπὸ τοὺς Λατίνους σοφούς, πάλι, ὁ Ἰουβενάλης, ὅτι: «Mens sana in corpore sano»—«Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ»—, ὁ Βιργίλιος, ὅτι: «Audaces fortuna Ihvat»—«τοὺς τολμηροὺς βοηθεῖ ἡ τύχη»—ὁ Ὁράτιος, ὅτι: «Ira furor brevis est» κλπ.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ ἀντλοῦμε ἄπειρα γνωμικά. Οἱ παροιμίες τοῦ Σολομῶντος μᾶς λέγουν, ὅτι: «Υἱὸς σοφὸς εὐφραίνει τὸν πατέρα, νέος δὲ ἄφρων λύπη τῇ μητρί», ἡ Σοφία Σειράχ, ὅτι: «Ψυχὴ πονηρὰ ἀπολεῖ τὸν κτησάμενον αὐτήν», τὸ Εὐαγγέλιον: «Μὴ δότε τὰ Ἅγια τοῖς κυσί», «Ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε», «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι: «Ὁ μὴ ἐργαζόμενος μηδὲ ἐσθιέτω» κλπ.

Ἀπὸ ξένες φιλοσοφικὲς πηγὲς βρίσκουμε τὰ γνωμικά: «Οὐ θεωρεῖς ὅπως οἱ ἄνθρωποι φιλόστοργοι πεφύκασι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν υἱούς, ἐπειδὴ ἐλπίζουσι λήψεσθαι ἀνταπόδοσιν;» (Βεδικὰ βιβλία) «Κακὸ μαντᾶτο πού μπορεῖ φτωχὴ καρδιὰ νὰ κάψῃ, ἄφισε σ' ἄλλον νὰ τὸ πῇ καὶ νὰ τὴ ἰδῇ νὰ κλάψῃ...» (ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς τοῦ Πέρσου Σαρδῆ), «Guarda e passa», —«κοίτα καὶ πέρνα»—τοῦ Δάντη κλπ.

Τέλος ἂς δοῦμε καὶ τὴν γνώμη τοῦ νεοελληνικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ἴδια του τὴν γνώμη: «Ὁλωνῶν τὴ γνώμη ἄκουε, μ' ἀπὸ τὴ δική σου μὴ βγαίνεις...». Συμπλήρωμα αὐτῆς εἶναι καὶ ἡ ἀκόλουθη ἐμμετρη παραλλαγή, ἐντελῶς διαφορετικὴ ὅμως:

«Τὴν ξένη γνώμη ἀγροίκα την καὶ τὴ δική σου κράτει,
κι' ἐκείνην ἀπού σ' ὠφελεῖ, μὲ δαύτηνε περπάτει...»·

***

Τὰ γνωμικὰ περιέχουν ἀλήθειες βγαλμένες ἀπὸ τὴν πεῖρα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἔχουμε γνωμικὰ γιὰ τὴν κάθε περίπτωση τοῦ ἀνθρώπινου βίου, ἀποτελοῦν δὲ τὸ καταστάλαγμα ὅλης τῆς σοφίας πού ἡ λαϊκὴ πεῖρα ἐθέσπισε. Τὰ βρίσκουμε σὲ κάθε συζήτηση τοῦ λαοῦ καὶ ἡ συχνότητα πού παρατηροῦμε στὴν ἐπανάληψη μᾶς πείθει ὅτι εἶναι μεγάλη ἡ ἀγάπη πού ὁ λαός μας αἰσθάνεται γι' αὐτά.

Μὲ τὰ γνωμικὰ ὁ λαὸς προτρέπει ἢ ἀπαγορεύει. Κάθε ἐνέργεια καὶ κάθε ἐκδήλωση ἐσωτερικὴ ἢ ἐξωτερική, ἔχει τὰ γνωμικά της. Σὲ πολλὰ μέρη τῆς χώρας μας τὰ συναντᾶμε ὡς «λόγους» καὶ «ἀντίλογους», ἤτοι σὲ θέση καὶ ἀντίθεση. Βλέπουμε

τότε νὰ ἀλληλοσυγκρούωνται ἔννοιες ποὺ καθιερώθησαν μὲ τόση σοφία καὶ τόση περίσκεψη καὶ νὰ προβάλῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ σύγκρουση ἕνα τρίτο ρητὸ τοῦ λαοῦ. Ἀκοῦμε λ.χ. τὸ γνωμικό: «ἀπ' τὴν τριανταφυλλιὰ μόν' τριαντάφυλλα θὰ κόψῃς», (λόγος). Ὁ ἀντίλογος παραβάλει πώς: «ἡ τριανταφυλλιὰ κάν' κι' τριαντάφυλλα κι' ἀγκάθια...». Ἀπὸ τὸν λόγο καὶ ἀντίλογο, λοιπόν, βγαίνει ἐδῶ τὸ τρίτο γνωμικό: «Ἀπὸ τριαντάφυλλο βγαίν' ἀγκάθ' κι' ἀπ' ἀγκάθ' τριαντάφυλλο...».

Ἴσως νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς στὴν προκειμένη περίπτωση, πὼς τὰ γνωμικὰ τοῦ λαοῦ δὲν εἶναι ἄρτια καὶ γι' αὐτὸ συμπληρώνονται μὲ ἄλλες ἔννοιες περισσότερο παραστατικές. Μπορεῖ αὐτὸ νὰ εἶναι σωστό, μὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴν εἶναι. Γεγονὸς ὅμως εἶναι πὼς πάντοτε τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα ἀρέσκεται στὴν ἐριστικὴ συζήτηση καὶ πάντοτε θέλγεται ν' ἀντιπαραβάλλῃ ἄλλες ἔννοιες ἀπὸ τὴν πλούσια παρακαταθήκη του γιὰ κάθε ζήτημα.

Ἡ ἀλληγορικὴ ἔννοια, παρατηροῦμε ὅτι δὲν λείπει κι' ἀπὸ τὰ νεοελληνικὰ γνωμικά. Τὰ χωρίζουμε γιὰ τοῦτο σὲ δύο κατηγορίες, σὲ ἁπλᾶ καὶ σὲ ἀλληγορικά. Παρατηροῦμε ἀκόμη, παραβάλλοντας τὰ ἀρχαῖα ρητὰ μὲ τὰ σημερινὰ γνωμικά, πῶς κι' ἐδῶ ὑπάρχει στενὴ σχέση, σημεῖο καὶ τοῦτο τῆς κοινῆς καταγωγῆς καὶ τοῦ καινοῦ τρόπου ζωῆς.

Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ μιὰ ἄλλη κατηγορία γνωμικῶν, τὰ παροιμιώδη γνωμικά. Θὰ παραθέσουμε ἐδῶ μερικοὺς ἀντιπροσωπευτικοὺς στίχους τῆς κατηγορίας αὐτῆς ἀπὸ τὸ ποντιακὸ στοιχεῖο τῆς χώρας μας. Ἀναφέρονται στοὺς δώδεκα μῆνες τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου» καὶ παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν χαρακτηριστική τους μορφή:

Ἔρθεν καὶ ὁ Καλλαντὰρτς
καὶ τὰ τσούλια σὸ ποδάρτς.
Ἔρθεν καὶ ὁ Κούντουρον
θὰ τρῶς πολλὰ βούτουρον.
Ἔρθεν ὁ Μὰρτς ἀγέλαστον
καὶ ὁ Θεοχάλαστον.
Ἔρθες Ἀπρίλ, γιὰ γρύλιζον (1)
τὴν γραῖαν κατρακύλιξον.
Ἔρθεν κι' ὁ Καλομηνᾶς
καὶ φοβοῦμαι θὰ πεινᾷς.
Ἔρθεν κι' ὁ Κερασινὸν
ἔγκεν φύλλον πρασινόν.
Ἔρθεν καὶ ὁ Χορτοθὲρτς
ἔπαρ τὸ δρεπάν' σὸ χέρτς.
Αὔγουστον φέρ' τὰ γεμίσια (2)
ἂς σὴν κορφὴν ὡς τὰ νύχια.
Ὁ Σταυρίτες ρούζ' τὰ φύλλα
καὶ ξεραίν' ὅλα τὰ ξύλα
Ἔρθεν ὁ Τρυγομηνᾶς
ἀλλ' ἀσὸ ραχὶν μὴ πᾷθ.
Ἀεργῖτες κι' νουνίζ'
ἤντιναν εὑρίκ' φρυρκίζ. (3)
Ὁ Χριστιανὰρτς φέρ' χιόνια
καὶ λαρών, (4) ὅλα τὰ πόνια.
Τὴ Χριστοῦ ὅλ' ἀναλλάζνε
καὶ τὰ πετεινάρια σπάζνε». *(Συνεχίζεται)*

1. Φύσα ψυχρά. 2. Φροῦτα. 3. Πνίγει. 4. Θεραπεύει.

Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ, ΜΑΣΤΙΞ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ

— ΚΑΘΕ ΩΡΑ ΔΥΟ ΓΑΛΛΟΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΛΟΓΩ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗΣ ΟΙΝΟΠΟΣΙΑΣ —

'Αναδημοσίευσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος
«'Απογευματινὴ» τῆς 14-7-58

'Η Γαλλία μαστίζεται ἀπὸ μίαν φοβερὰν κοινωνικὴν πληγήν: τὸν ἀλκοολισμόν. 'Η στατιστικὴ ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ Γάλλοι εἶναι οἱ μεγαλύτεροι μπεκρῆδες τοῦ κόσμου καὶ ὅτι ἡ κατανάλωσις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ ἔχῃ ἀντίκτυπον εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν. Διάφοροι ἐκστρατεῖαι ποὺ ἔγιναν ἐναντίον τοῦ ἀλκοοολισμοῦ, ἀπέτυχαν. Καὶ σήμερον ἀναγνωρίζεται, ὅτι ἡ κατάστασις ἔχει φθάσει εἰς τὸ ἀπροχώρητον.

'Η Γαλλία, ὅπως εἶναι γνωστόν, εἶναι ἡ πρώτη οἰνοπαραγωγικὴ χώρα εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ πιθανῶς εἰς τὸν κόσμον, ἡ δὲ παραγωγὴ οἴνου ἀνέρχεται ἐτησίως εἰς 70.000.000 ἑκατόλιτρα. Πρόκειται, δηλαδή, διὰ μίαν τεραστίαν βιομηχανίαν, ἡ ὁποία ἀπασχολεῖ 5.860.000 ἄτομα. Σύμφωνα μὲ τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα, κάθε Γάλλος καταναλίσκει τὸν χρόνο 34 ἑκατόλιτρα ἀλκοόλ. Συνέπεια αὐτοῦ εἶναι πρῶτον αἱ ἀσθένειαι. 'Από τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὰ νοσοκομεῖα, τὸ 40% ὑποφέρουν ἀπὸ ἀσθένειες ποὺ τοὺς προεκάλεσε τὸ ἀλκοόλ. Εἰς τὰ ψυχιατρεῖα, τὸ ποσοστὸν εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερον καὶ φθάνει τὸ 50 %.

'Εξ ἄλλου, τὰ ἀτυχήματα εἰς τὴν ἐργασίαν εἶναι περισσότερα ἐξ αἰτίας τῆς οἰνοποσίας τῶν ἐργαζομένων. 'Επίσης, τὰ ἀτυχήματα γενικῶς εἶναι κατὰ 25 % περισσότερα διὰ τὸν ἴδιον λόγον.

Βλέπομε, λοιπόν, ὅτι εἶναι μὲν οἱ Γάλλοι οἱ μεγαλύτεροι μπεκρῆδες στὸν κόσμο, ἀλλὰ πληρώνουν καὶ βαρὺ τίμημα. 'Η στατιστικὴ μᾶς παρέχει ἐδῶ τρομακτικὰ στοιχεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προκύπτει ὅτι κάθε ὥρα πεθαίνουν δύο Γάλλοι ἐξ αἰτίας τοῦ ἀλκοόλ. Καὶ ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια, οἱ Γάλλοι βαδίζουν ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Αἴφνης, ἀπὸ τὸ 1946 ἕως τὸ 1955, ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων ἀλκοολικῶν ἀπὸ 481 ἐτησίως ηὐξήθη εἰς 3.905. 'Απέθαναν, δηλαδή, ἀπὸ «ντελίριουμ-τρέμενς» ποὺ προεκλήθη ἀπὸ ὑπερβολικὴν οἰνοποσίαν. 'Από κίρρωσιν τοῦ ἥπατος—ἀσθένεια, ἡ ὁποία προκαλεῖται συνήθως ἀπὸ τὸν ἀλκοολισμὸν—εἶχαν πεθάνει 2.763 ἄτομα τὸ 1946, ἐνῷ τὸ 1955 ὁ ἀριθμὸς ἔφθασε τὰ 13.101 ἄτομα. 'Επίσης ηὐξήθησαν καὶ οἱ αὐτοκτονίες ἀπὸ 1.473 εἰς 3.297.

'Εκ παραλλήλου ἐσημειώθη αὔξησις τῶν ψυχοπαθῶν εἰς τὶς διάφορες κλινικές. Τὸ 1930 ὑπῆρχαν 2.589 ἀλκοολικοὶ ψυχοπαθεῖς, σήμερον εἶναι 12.000.

'Αλλὰ ὁ ἀλκοολισμὸς ἔχει καὶ ἄλλα αἴτια. Κατὰ τὸν Σωβύ, διευθυντὴν τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ινστιτούτου Δημογραφικῶν Μελετῶν, ὁ ἀλκοολισμὸς μειώνει τὸν χρόνον τῆς δραστηριότητος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ χάνῃ ἡ οἰκονομικὴ παραγωγὴ τῆς χώρας 1.200.000.000 φράγκα.

Τί χρειάζεται, ὅμως νὰ γίνῃ διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ Γαλλία ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐτὴν πληγήν; Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ 'Αντὲ Μινό, γραμματέως τῆς 'Εθνικῆς 'Επιτροπῆς 'Αμύνης ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ, πρέπει νὰ μειωθῇ κατὰ πρῶτον ἡ παραγωγὴ οἴνου, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ αὐτὴ ἡ ἀφθονία. «'Η Γαλλία, εἶπε, παράγει τὸ $^1/_3$ τῆς παγκοσμίας παραγωγῆς οἴνου καὶ ἡ κατανάλωσίς του ἔφθασε νὰ θεωρῆται ὡς ἐθνικὴ ἀνάγκη. Πρόκειται περὶ μεγάλου δράματος. Οἱ Γάλλοι πίνουν πολὺ καὶ δηλητηριάζουν τὸν ὀργανισμόν των. Τὸ ἀλκοὸλ εἶναι σήμερον ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ Γαλλικοῦ Ἔθνους».

'Εξ ἄλλου, ὁ δόκτωρ Ζὰκ Μορέλ, διευθυντὴς ψυχιατρείου εἰς τὸ Παρίσι, κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ προβλέπει, ὅτι οἱ Γάλλοι ποὺ πίνουν θὰ περιέλ-

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

.....

.....

—«Τὶ συμβαίνει;» ρωτᾷ μὲ κάποια ἀνησυχία...

Τὸ Ἄσπρο Δόντι ἀρχίζει νὰ τοῦ ἐξηγῇ ψιθυριστά, μὰ ὁ γέρος δὲν ἀκούει καὶ τὸ Ἄσπρο Δόντι, κάπως ἐκνευρισμένα τὰ ἐπαναλαμβάνει φωνάζοντας...

—«Αὐτὸ εἶναι σωστὸ» ψιθυρίζει ὁ γέρος, σὰν ἄκουσε τὴν ἱστορία. «Δὲν πρέπει κανένα παιδὶ νὰ μαρτυρήσῃ. Εἶναι ἄνανδρο... Ὅμως μὴν ξεχνᾷς ὅτι ὑπάρχουν ἀδύνατα παιδιὰ ποὺ μποροῦν νὰ κρυώσουν ἐδῶ ἔξω ἀκίνητα. Τὶ φταῖνε;» προσθέτει, κυττάζοντας μὲ στοργὴ τὸν Ὀλάφ...

«Φορζώ, Οὐσόν, Ντογκανά, Σελεστὲν καὶ Κολόμπο» φωνάζει τότες τὸ Ἄσπρο Δόντι «ἀνεβῆτε στὸν κοιτῶνα νὰ πάρετε τοὺς μανδύες καὶ τὰ κασκόλ...».

Σὲ λίγο ἐκεῖνοι γυρίζουν φορτωμένοι... Ἕνας δίνει στὸν Πάουλο τὰ δικά του... Αὐτὸς τὰ χάνει καὶ προσπαθεῖ νὰ ψελλίσῃ ἕνα «εὐχαριστῶ» ὅμως ὁ ἄλλος τὸν διακόπτει μὲ περιφρόνηση.

«Δὲν χρειάζονται εὐγένειες, βρωμιάρη...»

Τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλων κτιρίων τελείωσαν τὸ βραδυνὸ φαγητό τους... Ἀκούγονται οἱ τελευταῖοι κρότοι τῶν πιάτων, ποὺ προκαλοῦν πολλὴ λύπη στὶς εἴκοσι ἀδειανὲς κοιλιές... Σὲ λίγο ὅλα σωπαίνουν καὶ ἡσυχάζουν... Τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλων κτιρίων βυθίζονται στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας... ξαπλώνουν ἀναπαυτικά... ὀνειρεύονται.

—«Ἀρχηγὲ» πετάγεται ξαφνικὰ ὁ Ὀλὰφ ποὺ ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ὅλο κουνιόταν καὶ φαινόταν ἀνήσυχος «παρακαλῶ Ἀρχηγέ, μπορῶ νὰ πάω στὸ μέρος;...».

Ὁ Ἀρχηγὸς συγκατανεύει κι' ὁ Ὀλὰφ φεύγει τρεχᾶτος πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἐνῷ διερωτᾶται ἂν θὰ προλάβῃ νὰ φτάσῃ ἐγκαίρως... Μόλις προφταίνει... Μιὰ ἀγωνία τὸν περισφίγγει καθὼς τραβᾷ, τὸ ζωνάρι τοῦ παντελονιοῦ του... ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι μὲ τὴ χειρονομία αὐτὴ θὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ ἕνα κῦμα μὲ φίδια...

θουν σὲ μία κατάστασιν νωχελείας καὶ ἀδρανείας, ἡ ὁποία θὰ ὁδηγήσῃ πιθανῶς εἰς ἕνα μαρασμὸν καὶ ἐκφυλισμὸν τοῦ λαοῦ. Ὁ Γάλλος ἐπιστήμων ὑποστηρίζει, ὅτι σήμερον τὸ νὰ πεθάνῃ κανεὶς ἀπὸ κίρρωσιν τοῦ ἥπατος ἢ ἀπὸ ἄλλες ἀρρώστιες ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χρῆσιν ἀλκοόλ, ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος μόδας. Μόνον μὲ ἐπιστημονικὰ μέσα θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ καταπολεμηθῇ ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ πληγή. Οἱ ἀλκοολικοὶ ὀφείλουν νὰ τύχουν ἰδιαιτέρας περιθάλψεως καὶ νὰ προειδοποιηθοῦν, ὅτι συντομεύουν τὸν χρόνον τῆς ζωῆς των ὅταν ἐξακολουθήσουν νὰ πίνουν καὶ συγχρόνως, τὰ χρόνια αὐτὰ ποὺ θὰ ζήσουν, θὰ εἶναι μαρτυρικὰ γιατὶ θὰ ὑποφέρουν εἴτε ἀπὸ ἀρτηριοσκλήρωσιν, εἴτε ἀπὸ κίρρωσιν τοῦ ἥπατος, εἴτε ἀπὸ κατάρρευσιν τοῦ νευρικοῦ των συστήματος.

Εἶναι ἀκριβῶς 20 καὶ 33 λεπτὰ ὅταν ξαφνικὰ ὁ Πάουλο, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ καλὰ-καλὰ κι' ὁ ἴδιος γιατὶ τὸ κάνει, βγαίνει μπροστὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους δυὸ βήματα καὶ λέει χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι :

«Καλὰ» λέει τὸ "Ασπρο Δόντι μὲ ἤρεμο ὕφος. Οἱ ἄλλοι νὰ πᾶνε στὸ ἑστιατόριο, κι' ἐσὺ ἔλα μαζί μου... βγάλε ὅπως πρῶτα τὰ χέρια ἀπ' τὶς τσέπες...».

'Ο Πάουλο «ὁ ἀνίκητος» ποὺ μόνον ἀπ' αὐτὸν νικήθηκε, ἀκολούθησε τὸ «"Ασπρο Δόντι» στὸ γραφεῖο του...

Σὰν μπῆκε μέσα βρέθηκε ξαφνικὰ κυκλωμένος ἀπὸ μιὰ παρατεταμένη, βαθειὰ σιωπή...

Στὸ τέλος γύρισε κατ' ἐπάνω του τὰ μάτια ὁ 'Αρχηγὸς καὶ τοῦ εἶπε:

—«Λοιπόν;.. "Εκανες κάτι πολὺ κακό... Τὸ καταλαβαίνεις; Δὲν εἶναι ἔτσι;.. Τί θέλεις νὰ σὲ κάνω; Πές μου μόνος σου...».

—«Δὲν μπορεῖς τίποτε νὰ κάνῃς...» ἀπάντησε ὁ Πάουλο μὲ ὑπερήφανη θρασύτητα.

—«Δὲν σκέπτεσαι τί μπορεῖ νὰ συμβῇ ἂν εἰδοποιήσω τὸν Δικαστή;..».

—«Μὰ... ἔχω ξαναπάει φυλακή...».

—«Τὸ ξέρω... Τὸ ξέρω... Μὰ ἤσουν καλὰ ἐκεῖ;..».

—«"Ε!.. Συνηθίζει κανείς...».

—«"Εχεις δίκηο... Καλὴ τροφὴ ὅπως ἐδῶ... Σπόρ, δέντρα, κινημητογράφος, Κυριακάτικη ψυχαγωγία... "Ολα ὅπως ἐδῶ... Μὰ κυρίως σύντροφοι πρώτης τάξεως... σύντροφοι καλοί, πάνω στοὺς ὁποίους μπορεῖ κανεὶς νὰ στηριχθῇ... Σὲ καταλαβαίνω, φίλε μου... Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα καταλαβαίνω ὅτι θέλεις νὰ ξαναγυρίσῃς ἐκεῖ... Δὲν εἶναι ἔτσι;..».

—«"Οχι... Δὲν θέλω τίποτα... Εἶμαι... εἶμαι ἕνας χαμένος...» εἶπεν ὁ Πάουλο μὲ συντριβή, κατεβάζοντας τὸ κεφάλι...

'Ο «"Ασπρο Δόντι» σηκώθηκε, πλησίασε τὸ παιδί, καὶ ἅρπαξε τὰ μαλλιά του γιὰ νὰ τὸ ἀναγκάσῃ νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ τὸν κυττάξῃ μέσα στὰ μάτια...

«..."Οχι, Πάουλο... Δὲν ἔχεις δίκηο. Δὲν εἶσαι κακὸς τύπος. Αὐτὸ τό κατάλαβα ἀπ' τὴν ὁμολογία σου... Εἶπες μέσα σου: «Οἱ σύντροφοί μου βέβαια δὲν μποροῦν νὰ μείνουν ὅλη τὴ νύκτα ὄρθιοι...». Καὶ ὡμολόγησες. Δὲν εἶσαι κακός..."Ηθελες αὐτὸ τὸ χαρτονόμισμα... Τὸ ἤθελες γιατὶ ἦταν καινούργιο... Μὰ μόνο ἐσύ; "Ολοι τὸ ἤθελαν... Αὐτὸ δὲν εἶναι κακό... Μὰ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι τὸ πῆρες... Δὲν θἄταν πιὸ ὅμορφο ἂν κατάφερνες νὰ τὸ κερδίσῃς μὲ τόν κόπο σου;.. Πῶς; Νὰ σοῦ πῶ ἀμέσως... "Ακουσε τὸ ἀμάξι τοῦ Μπουφαλὸ... ὅπως ξέρεις εἶναι λυμένο σὲ χίλια κομμάτια... "Ε λοιπόν, ἂν κατορθώσῃς, Πάουλο, νὰ τὸ ξαναφτιάξῃς θὰ σοῦ δώσω ἕνα νόμισμα ἀκριβῶς τὸ ἴδιο... 'Αρκεῖ νὰ δουλέψῃ μηχανικός. 'Ο Μπουφαλὸ εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα στὸ ἐργαστήριο... "Ετσι δὲν εἶναι;..».

—«Μὰ, νομίζω ναί...».

—«Τί λὲς λοιπὸν γιὰ τὸ συνεργεῖο αὐτοκινήτων, Πάουλο; Θὰ εἶσαι ὁ μηχανικός... 'Η γυναίκα σου θὰ ἔχῃ τὴν ἀντλία τῆς βενζίνης... καὶ τὰ παιδιά...».

—«Σᾶς παρακαλῶ... Μὴ λέτε κουταμάρες...».

—«Μά, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ σ' ἐμποδίζει νὰ δεχτῇς;..».

—«Εἶμαι... σημαδεμένος...».

—«"Ε! 'Εσὺ εἶσαι τώρα αὐτὸς ποὺ λέει κουταμάρες... Μὰ θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ ἄλλοτε... "Αντε τώρα... Πήγαινε ἀμέσως νὰ δώσῃς πίσω τὸ χαρτονόμισμα στὸν Τιμεόν... 'Απλῶς δὲν θὰ δειπνήσῃς ἀπόψε...».

—«Δὲν πεινῶ».

—«Τὸ ξέρω»...

Τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι χαμογελῶντας... "Οταν ὁ Πάουλο ἐβγῆκε, ὁ «"Ασπρο

Δόντι» κάθισε στὸ γραφεῖο του, χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε ἔτσι πολλὴ ὥρα σιωπηλός... Ὁ Ἀρχηγὸς Ρομπέρ, ποὺ εἶχε παρευρεθῆ στὴ συνομιλία, δὲν τολμοῦσε νὰ κινηθῆ...

– «Εἶναι χαμένος» μουρμούρισε στὸ τέλος ὁ ἄλλος μὲ ὑπόκωφη φωνὴ «χαμένος...».

—«Ἀλλά...».

—«Εἶναι πολὺ ἀργά... Ἂν γνωρίζατε τὸν πατέρα του, τὴ μητέρα του, τὴ γειτονιά του... Θἄπρεπε νὰ τὸν ἔχουν ἀπομακρύνει ἀπὸ ἐκεῖ ἀπὸ πολὺ μικρό... Κι' Κι' ἔπειτα ἔκαναν ἕνα σωρὸ λάθη μ' αὐτόν... Ἡ φυλακή, τὸ ἄσυλο, τὸ κέντρο ἀναμορφώσεως... Λοιπὸν τώρα, τί νὰ γίνῃ...».

—«Ἀλλὰ ἂν μείνῃ πολὺ καιρὸ στὸ Τερνεραί, μπορεῖ νὰ διορθωθῆ...».

—«Δὲν πρόκειται νὰ τὸν κρατήσω».

Ὁ «Ἄσπρο Δόντι» πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ παράθυρο, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου...

—«Μάλιστα, φίλε μου» εἶπεν ὕστερα σιγὰ-σιγὰ σὰν νὰ μονολογοῦσε «αὐτὸ εἶναι τὸ δράμα. Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω, σύμφωνοι. Ὅμως ὑπάρχουν ἀκόμα κι' ἄλλα παιδιὰ ποὺ πρέπει νὰ τὰ προστατεύσω. Φοβοῦμαι μήπως τὰ διαφθείρει...».

—«Καλά. Ἀλλὰ τί θ' ἀπογίνῃ ἂν φύγῃ ἀπ' τὸ Τερνεραί;».

—«Ἁπλούστατο» ἀπάντησε ὁ «Ἄσπρο Δόντι» ἀναστενάζοντας «ἁπλούστατο εἶναι. Δὲν τὸ μαντεύεις; Θὰ σέρνεται ἀπὸ Κέντρο σὲ Κέντρο ἀπὸ Ἵδρυμα σὲ Ἵδρυμα. Σὰν γίνῃ 20 χρόνων θὰ τὸν ἐλευθερώσουν. Θὰ ξαναβρῆ τὴν οἰκογένειά του, τοὺς παιδικούς του συντρόφους... Θὰ πιῆ, θὰ κλέψῃ ὅπως κι' αὐτοί, θὰ συλληφθῆ... Διορθωτικὸν Δικαστήριον μετά, ὑποτροπὴ καὶ ἐκτόπισις στὸ τέλος...».

—«Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ὑπάρχει πιὰ κάτεργο...».

—«Ναὶ βέβαια. Δὲν ὑπάρχει κάτεργο, μὰ ὑπάρχει φυλακή. Ἐκεῖ θὰ τὸν κλείσουν γιὰ ὅλη του τὴ ζωή...».

—«Μά, εἶναι δυνατόν;.. Εἶναι δεκαπέντε χρόνων... Εἶναι ἀκόμα τόσο παιδί!!! Δὲν μπορεῖ λοιπὸν κάποιος νὰ τοῦ ἀλλάξῃ, νὰ τοῦ ζεστάνῃ τὴν καρδιά του, νὰ τὸ ματαπείσῃ; Δὲν εἶναι διεφθαρμένο... Ἔχω τὴ ἐντύπωση ὅτι δὲν διαφέρει ἀπ' τ' ἄλλα τὰ παιδιά...».

Ὁ «Ἄσπρο Δόντι» γύρισε ἀπότομα πρὸς αὐτὸν καὶ ὁ Ἀρχηγὸς Ρομπὲρ ταράχτηκε... Ἦταν τόσο διαφορετικός!!! τόσο ἀλλαγμένος!!! Μιὰ μάσκα πόνου εἶχε σκεπάσει τὸ πρόσωπό του, ποὺμοιαζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ σὰν πρόσωπο μικροῦ παιδιοῦ ποὺ ἔγινε ἀπότομα μεγάλο.

«...Φτωχὰ παιδιά!!! εἶπε στὸ τέλος ὁ «Ἄσπρο Δόντι» ξαναγυρίζοντας πρὸς τὸ παράθυρο «ἔξυπνα καὶ γενναῖα τὰ ἔφτειαξεν ὁ Θεός... Ὅμως ἐμεῖς τὰ καταντήσαμε; πῶς τὰ καταντήσαμε μὲ τοὺς χωροφύλακές μας, μὲ τὶς ἀκατάλληλες ταινίες μας, τὶς ταβέρνες μας, τὸ κακὸ παράδειγμά μας, τὸ...;».

—«Τὶ τ' ἀνακατεύετε ὅλα αὐτά;» τὸν διέκοψε ὁ Ἀρχηγὸς Ρομπέρ.

—«Ἄ! Βέβαια! Ἔχετε δίκῃο! Φταίω ἐγὼ ποὺ τ' ἀνακατεύω! Καὶ δὲν τ' ἀνακατεύει ὅλα ἐτοῦτα ἡ ἴδια ἡ ζωή; Τὰ μπερδεύει μέσα σὲ κάθε βῆμα τους, φίλε μου, ἀπὸ τότε ποὺ γίνονται δέκα χρόνων... Ἔτυχε ποτὲ νὰ ἐξετάσετε τὴ ζωὴ ἑνὸς παιδιοῦ στὰ περίχωρα τῶν Παρισίων;...».

«Σύμφωνοι... Δὲν λέω... Μὰ ἕνα πρᾶγμα ξέρω... Ὅτι εἶναι καλὰ παιδιά...» ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσει ὁ Ἀρχηγὸς Ρομπέρ, τακτοποιῶντας τὰ γυαλιά του...

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: Παπαγιαννόπουλος 'Αντώνιος, 'Αντωνόπουλος 'Αντώνιος, Κουρεμπῆς Σαράντης, Κατόπης Μιχαήλ, 'Αθανασόπουλος Εὐάγγελος καὶ Ράλλης Κωνσταντῖνος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας οἱ ἀστυφύλακες: Πριόβολος Κωνσταντῖνος καὶ Σιμόπουλος ἢ Σῖμος Δημήτριος.

***

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ μας περιῆλθεν ἐπιστολὴ τῆς κ. 'Αδαμαντίας Βλάμη κατοίκου Παλαιοῦ Φαλήρου εἰς τὴν ὁποίαν, ὡς γράφει ἡ ἐπιστολογράφος, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ δημοσίως τὸν Διοικητὴν τοῦ ΙΒ' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος, 'Αστυνόμον κ. 'Ανδρώνην Δημήτριον, τοὺς Ὑπαστυνόμους κ.κ. Κυριακουλέαν Παναγιώτην καὶ Παπαθεοδώρου 'Αθανάσιον, τὸν Δόκιμον Ὑπαστυνόμον κ. Πρίμπαν 'Επαμεινώνδαν καὶ τὸν ἀστυφύλακα ΙΒ' 35 Κούτουλαν Παναγιώτην, διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω εὑρέθησαν ἀρωγοί της καὶ προσέφερον ἀμέριστον τὴν ἠθικήν των ὑποστήριξιν, ὥστε πάσχουσα ἡ ἀνωτέρω ἐξ ἀσθενείας, νὰ εἰσέλθῃ εἰς Νοσοκομεῖον φροντίδι τούτων καὶ ν' ἀποκατασταθῇ πλήρως ἡ ὑγεία της.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Τὰ ἐκλεκτὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς ἐκπομπῆς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, συνεχίζονται κάθε βδομάδα μὲ τὴν ἴδια πάντα μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ἀνάμεσα στὰ πιὸ κολακευτικὰ κι' ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ κοινοῦ.

*

—Λογοτεχνική, ἁπαλὴ κι' εὐχάριστη ἡ ἐκπομπὴ τῆς 25/6/58 σκόρπισε μιὰ δυνατὴ συγκίνηση στοὺς ἀκροατάς της καὶ ἐνθουσίασε μὲ τὴν ἀνθρώπινη πρόζα της καὶ τοὺς βελούδινους ρυθμούς της. Ἡ ἐκπομπὴ αὐτὴ ἦταν ἀφιερωμένη ὁλόκληρη στὴν ἀγάπη καὶ ὑπεγράμμισε, μὲ τὴ βοήθεια κινηματογραφικῆς μουσικῆς, τὶς κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις τῶν πολιτῶν πρὸς τοὺς συνανθρώπους τους καὶ τὴν κοινωνία. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἔλαβε μέρος ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, ὁ Βάγγος Παπούλιας, ὁ Δημήτρης Ζάχος μὲ τὸ συγκρότημά του καὶ μετεδόθησαν δυὸ τελευταῖες μαγνητοφωνημένες ἐπιτυχίες τῆς Σοφίας Λῶρεν καὶ τοῦ Ρενάτο Καροζόνε.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 2/7/58 ἦταν ἀφιερωμένο στὴ Λατινικὴ 'Αμερικὴ μὲ περιγραφικὰ σκίτσα καὶ τραγούδια ἀπ' τὶς χῶρες της. 'Ακούστηκαν οἱ καλύτερες Νοτιοαμερικανικὲς ὀρχήστρες καὶ οἱ διασημότεροι τραγουδιστές.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, κ.λ.π. Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν 'Εκπομπῶν 'Αστυνομικῆς Σχολῆς. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ 'Αρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς εἰς κ. 'Ηλίαν Γλυκοφρύδην, Καθηγητὴν τῆς Σχολῆς 'Αρχιφυλάκων.

'Επίσης εἰς τὸν 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Πουλικάκον Παντελῆν καὶ 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Γεωργακόπουλον Παντελῆν, ὡς καὶ ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας κ.κ. 'Αξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια). 6055

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αὐτοκτονία καὶ νόμος στὴν Ἀγγλία, ὑπὸ Ἀστυνόμου Α' κ. Δ. Μόρου..... 6059

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Modus operandi (Μεθοδικότης). Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀντιστρατήγου κ. Ἀτσέρλεϋ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀστυνομίας, κατὰ μετάφρασιν τοῦ τ. Ἀστυνόμου κ. Γ. Ἰγγλεζάκη (συνέχεια καὶ τέλος)..... 6062

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τοπικὰ ὅρια ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων—κατὰ τὸν νέον ποινικὸν κώδικα—, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δ. Ντζιώρα..... 6067

ΠΕΝΘΗ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Μιχαὴλ..... 6074

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Alco test — Νέα μέθοδος ἐξακριβώσεως τοῦ βαθμοῦ μέθης, ὑπὸ κ. Peter W. Tacobson, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ Law and opber κατὰ μετάφρασιν τοῦ δοκίμου Ἀρχιφύλακος κ. Ἀλ. Πίσπα..... 6075

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὸ τέχνασμα τοῦ Ἀντώνα, ὑπὸ Ἀστυνόμου Α' κ. Ἀλ. Κροκίδη..... 6077

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

Ἑβδομὰς Τροχαίας, 15—21 Ἰουλίου, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Καρούζου 6079

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Στὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράϊκου (συνέχεια)..... 6085

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χ. Σταμάτη, Ἀρχιφύλακος (συνέχεια)..... 6089

ΑΝΤΙΑΛΚΟΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ὁ ἀλκοολισμὸς μάστιξ διὰ τὴν Γαλλίαν—Κάθε ὥρα δύο Γάλλοι πεθαίνουν λόγῳ ὑπερβολικῆς οἰνοποσίας, ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Ἀπογευματινῆς» τῆς 14-7-58 6098

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 6099

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 6102

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522–512)